

BESTSELLER INTERNATIONAL
PESTE 100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

V.C.
ANDREWS
FLORILE
DE LA MANSARDĂ

VC.
ANDREWS

FLORILE DE LA MANSARDĂ

Traducere din limba engleză
EMILIA CRISTEA

PARTEA ÎNTÂI

Oare lutul zice olarului: „Ce faci tu?”

Isaia 45:9

Prolog

Cât e de nimerit să vezi speranța în lumina de aur a aceluia soare pe care noi rareori îl vedeam! Și, în timp ce încep să transcriu din vechile jurnale cu însemnări pe care le-am ținut vreme îndelungată, îmi vine un titlu inspirat. *Deschide fereastra și stai în lumina soarelui*. Totuși, ezit să numesc povestea noastră astfel. Mă gândesc că noi am fost mai curând niște flori la mansardă. Flori de hârtie. Aduse pe lume în culori vii, au pălit și și-au pierdut strălucirea în timpul acelor zile nesfârșite, cumplite, mohorâte, de coșmar, când speranța ne ținea prizonieri, iar lăcomia, captivi. Dar nu am putut niciodată să colorăm în galben nici măcar una dintre florile noastre de hârtie.

Charles Dickens își începea deseori romanele cu nașterea protagonistului și, cum atât eu, cât și Chris îl considerăm autorul nostru preferat, i-aș reproduce stilul – dacă aș fi în stare. Dar Dickens a fost un geniu născut pentru a scrie fără dificultate, în timp ce fiecare cuvânt pe care eu îl aștern pe hârtie e scăldat în lacrimi, în sânge amar, în fiere, bine amestecate cu rușine și vinovăție. Credeam că nu aveam să cunosc vreodată rușinea sau vinovăția, că acestea erau niște poveri menite altora. Anii au trecut, și sunt mai bătrână și mai înțeleaptă acum, și am devenit tolerantă. Furtuna de mânie ce se dezlănțuia odinioară în sufletul meu și-a domolit clocotul ca să pot scrie, sper, în lumina adevărului și cu mai puțină ură și prejudecată decât aș fi făcut-o cu câțiva ani în urmă.

Așadar, asemenea lui Charles Dickens, mă voi ascunde în spatele unui nume fals în această operă de „ficțiune“, și voi trăi în locuri închipuite, și mă voi ruga lui Dumnezeu să fie răniți cei vizați atunci când vor citi ceea ce am de spus. Cu siguranță, Domnul, în nesfârșita Lui milă, va avea grijă ca vreun editor plin de înțelegere să-mi adune cuvintele într-o carte și să mă ajute să ascut cuțitul pe care sper să-l mânuiesc.

Rămas-bun, tăticule!

Pe când eram copil, de mult, în anii cincizeci, credeam cu adevărat că tot restul vieții mele avea să fie asemenea unei zile lungi, perfecte de vară. La urma urmei, așa a și început. Nu am prea multe de povestit despre mica noastră copilărie, în afara faptului că am fost foarte fericiți, și pentru asta ar trebui să fiu veșnic recunoscătoare. Nu eram bogați, dar nici săraci. Dacă ne lipsea ceva din cele necesare, n-aș putea să spun ce anume. Nici dacă trăiam în lux n-aș putea să spun cum anume fără să compar ceea ce aveam noi cu ceea ce aveau ceilalți, și nimeni nu era mai mult sau mai puțin înstărit în cartierul nostru de burghezi. Cu alte cuvinte, ca să nu lungim vorba, eram doar niște copii obișnuiți, cu nimic ieșiți din comun.

Tăticul nostru se ocupa de PR pentru o mare companie producătoare de computere din Gladstone, Pennsylvania: populație, 12 602. Tatăl nostru avea un succes uriaș, căci șeful lui cina deseori cu noi și se fălea cu munca pe care tăticul o îndeplinea, se pare, foarte bine.

– Ți dai gata cu figura asta tipic americană, robustă și devastator de arătoasă, și cu felul tău șarmant de a fi. Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, ce om cu scaun la cap i-ar putea rezista unui tip ca tine?

Ți aprobam spusele din toată inima. Tatăl nostru era desăvârșit. Măsura un metru și nouăzeci, la o greutate de optzeci de kilograme, și avea un păr bogat, blond ca inul și ondulat atât cât să fie perfect. Ochii lui albaștri ca cerul scăpărau de

veselie și poftă de viață și de distracție. Avea un nas drept, nici prea lung, nici prea îngust, dar nici prea lat. Juca tenis și golf ca un profesionist și înota atât de mult, încât era bronzat tot timpul anului. Pleca mereu în pripă în călătorii de afaceri, zburând cu avionul spre California, Arizona, Hawaii sau chiar și peste hotare, în timp ce noi rămâneam acasă în grija mamei.

Când intra pe ușă, vinerea, spre sfârșitul după-amiezii (în fiecare după-amiază de vineri, căci spunea că nu suporta să stea departe de noi mai mult de cinci zile), chiar dacă ploua sau ningea, soarele strălucea atunci când zâmbetul lui larg și fericit radia asupra noastră.

Salutul lui tunător răsună de îndată ce tatăl lăsa din mână geamantanul și servieta:

– Veniți și întâmpinați-mă cu sărutări, dacă mă iubiți!

Mă ascundeam cu fratele meu undeva în preajma ușii de la intrare și, după ce tatăl își striga salutul, țâșneam afară din spatele vreunui scaun sau al canapelei și ne aruncam în brațele lui larg deschise, care ne prindeau de îndată și ne țineau strâns, iar el ne încălzea buzele cu sărutări. Zilele de vineri erau cele mai bune dintre toate, căci ni-l aduceau pe tatăl din nou acasă. În buzunarele de la costum ținea mici daruri; pe cele mai voluminoase le păstra în geamantan ca să le împartă după ce o întâmpina pe mama, care stătea deoparte și îl aștepta răbdătoare să isprăvească cu noi.

După ce ne primeam cadourile din buzunare, eu și Christopher ne dădeam înapoi ca să o privim pe mămică înaintând lin, cu buzele arcuite într-un zâmbet primitiv, ce aprindea lumini în ochii tatei, iar tatăl o lua în brațe și-i examina chipul de parcă n-ar mai fi văzut-o de cel puțin un an.

Vinerea, mămică petrecea o jumătate de zi la salonul de înfrumusețare, își spăla și-și coafa părul și-și făcea manichiura, apoi se întorcea acasă și se îmbăia îndelung în apă cu uleiuri parfumate. Eu mă aciuam în garderoba ei și așteptam să o văd ieșind într-un neglijeu transparent. Mămică se așeza la măsuta de toaletă și-și aplica meticolos un strat de machiaj. Iar eu, atât de nerăbdătoare să învăț, sorbeam din priviri tot ceea ce

făcea ea ca să se transforme dintr-o femeie frumoasă și nimic mai mult într-o făptură răscolitor de frumoasă într-atât încât nici nu părea reală. Iar, partea cea mai uimitoare, tata credea că mama *nu* se machia deloc! Credea că natura o crease ne-
asemuit de frumoasă.

Iubirea era un cuvânt împărțit cu dărnicie la noi acasă.

– Mă iubești? Căci eu fără doar și poate te iubesc. Ți-a fost dor de mine? Te bucuri că sunt acasă? Te-ai gândit la mine cât am fost plecat? În fiecare noapte? Te-ai zvârcolit în pat, dorindu-ți să fii lângă tine, să te strâng în brațe? Căci dacă nu ai făcut-o, Corrine, aș vrea să mor.

Mama știa exact cum să răspundă la asemenea întrebări – din priviri, cu șoapte dulci și cu sărutări.

Într-o zi, eu și Christopher ne-am întors în goană de la școală, vântul înghețat împingându-ne prin ușa de la intrare.

– Scoateți-vă cizmele în hol, a strigat mămica din camera de zi.

O vedeam șezând acolo, în dreptul șemineului, tricotând un puloveraș alb de mărimea unei păpuși. Credeam că era un dar de Crăciun pentru mine, pentru una dintre păpușile mele.

– Și dați-vă jos pantofii înainte să intrați aici, a adăugat ea.

Ne-am azvârlit cizmele, mantourile și glugile groase în hol, apoi ne-am năpustit în șosete spre camera de zi, pe covorul alb și moale. Acea încăpere în culori pastelate, decorată ca să pună în evidență frumusețea bălaie a mamei, era închisă pentru noi în cea mai mare parte a timpului. Era încăperea unde primeam oaspeți, camera mamei, și nu ne-am fi putut simți niciodată confortabil pe sofaua de brocart de culoarea piersicii sau pe scaunele de catifea cu modele în relief. Preferam camera tatei, care avea pereții căptușiți cu lambriuri de culoare închisă și canapeaua tapițată cu stofă ecosez aspră, unde puteam să ne tăvălim și să facem lupte fără teama de a strica ceva.

– E ger afară, mămico! am spus eu cu răsuflarea tăiată în timp ce mă prăbușeam la picioarele ei, întinzându-mi tălpile către foc. Dar drumul spre casă pe bicicletă a fost de-a dreptul

minunat. Toți copacii scilipesc de turturi ca diamantele, și pe tufișuri atârnă prisme de cristal. E un tărâm de basm afară, mămico! Pentru nimic în lume n-aș trăi în sud, unde nu ninge niciodată!

Christopher nu a vorbit despre vreme și despre frumusețea ei de gheață. Era mai mare decât mine cu doi ani și cinci luni și mult mai înțelept decât mine; știu asta acum. Își încălzea tălpile înghețate la fel ca mine, dar o privea pe mămica drept în față, cu sprâncenele încruntate a grijă.

Mi-am ridicat și eu ochii spre ea, întrebându-mă ce vedea Christopher încât să arate o asemenea îngrijorare. Mămica tricota cu mișcări rapide și dibace, trăgând din când în când cu ochiul la instrucțiuni.

– Te simți bine, mămico? a întrebat Christopher.

– Sigur că da, a răspuns ea cu un zâmbet blând și îngăduitor.

– Mie îmi pari obosită.

Mămica a lăsat deoparte puloverașul.

– Am fost la doctor astăzi, a spus ea, întinzându-se să mângâie obrazul îmbujorat de frig al lui Christopher.

– Mămico! a strigat el, cuprins de panică. Ești bolnavă?

Mămica a chicotit domol, apoi și-a trecut degetele lungi și subțiri prin zulfii lui ciufuliți.

– Christopher Dollanganger, ești prea isteț ca să crezi una ca asta. Am văzut cum te uitai la mine bănuitor.

L-a prins de mână, apoi a luat-o și pe a mea și le-a așezat pe amândouă pe talia ei rotunjită.

– Simțiți ceva? a întrebat ea, acea expresie tainică și satisfăcută ițindu-se din nou pe chipul ei.

Christopher și-a smuls mâna cu repeziciune, și fața i-a devenit roșie ca focul. Dar eu mi-am lăsat-o pe a mea acolo unde era, întrebându-mă și așteptând.

– Tu ce simți, Cathy?

Se întâmpla ceva neobișnuit sub mâna mea, sub hainele ei. Carnea îi tremura cu mișcări ușoare, vagi. Am ridicat capul și am privit-o țintă în ochi, și până în ziua de azi încă pot să-mi

amintesc cât de fermecător arăta, asemenea unei madone de Rafael.

– Mămico, prânzul tău se mișcă de colo colo, sau, dacă nu, ești balonată.

Cu ochii ei albaștri sclipind de veselie, mămica m-a îndemnat să ghicesc din nou. Ne-a dat vestea cu o voce suavă și preocupată.

– Dragilor, o să am un copilăș la începutul lui mai. De fapt, când am fost la doctor astăzi, mi-a spus că a auzit *două* inimi bătând. Asta înseamnă că o să am gemeni... sau, ferească Dumnezeu, tripleți. Nici măcar tatăl vostru nu știe încă, așa că să nu-i spuneți înainte să apuc eu să-i dau vestea.

Năucită, am aruncat o privire către Christopher ca să-i văd reacția. Părea uluit și încă stânjenit. M-am uitat din nou la chipul adorabil, luminat de foc al mamei. Apoi am sărit în picioare și am luat-o la goană spre camera mea.

M-am azvârlit pe pat cu fața în jos și am început să bocesc cât mă ținea gura. Bebeluși – doi sau mai mulți! *Eu* eram me-zina! Nu voiam să apară și să-mi ia locul niște bebeluși smiorcăiți și plângăcioși! Am plâns în hohote și am dat cu pumnul în perne, căci voiam să rănesc ceva, dacă nu pe cineva. Apoi m-am ridicat în capul oaselor și m-am gândit să fug de acasă.

Cineva a ciocănit ușor la ușa mea închisă și zăvorâtă.

– Cathy, a spus mama, pot să intru ca să vorbim despre asta?

– Pleacă de aici! am urlat eu. Îți urăsc deja bebelușii!

Da, știam ce mă aștepta pe mine, sora mijlocie, cea de care părinților nu le păsa. Urma să fiu uitată; să nu mai am parte de daruri în zilele de vineri. Tata nu avea să se mai gândească decât la mămica, la Christopher și la bebelușii aceia nesuferiți care aveau să îmi ia locul.

Tata a venit la mine în acea seară, curând după ce a sosit acasă. Descuiasem deja ușa, în caz că ar fi vrut să mă vadă. Am azvârlit pe furiș o privire ca să-i văd fața, căci îl iubeam nespus. Părea trist și căra o cutie voluminoasă, împachetată în foiță argintie, cu o fundă imensă de satin roz în vârful.

- Ce a mai făcut Cathy a mea? a întrebat el cu blândețe, în timp ce eu trăgeam cu ochiul pe sub braț. Nu mi-ai alergat în întâmpinare atunci când am ajuns acasă. Nu mi-ai dat binețe; nici măcar nu te-ai uitat la mine. Cathy, mă doare sufletul când nu-mi alergi în brațe și nu mă săruți.

Nu am scos nici o vorbă, dar m-am rostogolit pe spate ca să-l pironesc cu o căutătură cruntă. Nu știa că eu trebuia să rămân favorita lui până la sfârșitul vieții? De ce se apucaseră el și mămica să trimită după mai mulți copii? Doi nu erau de ajuns?

Tăticul a oftat, apoi a venit să se așeze pe marginea patului.

- Știi ceva? E prima oară în viața ta când te-ai uitat așa urât la mine. E prima vineri când nu ai alergat să-mi sari în brațe. Poate că nu mă crezi, dar nu mă trezesc cu adevărat la viață până nu ajung acasă la sfârșitul săptămânii.

Stăteam bosumflată, refuzând să mă las convinsă. De acum încolo, tăticul nu mai avea nevoie de mine. Avea un băiat și o droaie de bebeluși smiorcăiți pe drum. Nimeni nu avea să-și mai amintească de mine în mulțimea aceea.

- Mai știi și altceva, a început tăticul, urmărindu-mă îndeaproape. Obişnuiam să cred, prosteste poate, că, dacă m-aș întoarce acasă vinerea fără să aduc nici măcar un singur dar pentru tine și pentru fratele tău... Chiar și așa, încă mai credeam că amândoi ați alerga nebunește spre mine și mi-ați ura bun-venit acasă. Credeam că mă iubeați pe mine, nu cadourile mele. M-am înșelat crezând că v-am fost un tată bun, și că am reușit cumva să vă câștig iubirea, și că știți că veți avea întotdeauna un loc imens în inima mea, chiar dacă eu și mama voastră mai avem încă o duzină de copii. Făcu o pauză, oftă, iar ochii albaștri i se umbriră. Cathy a mea, credeam eu, știe că va fi fetița mea specială, pentru că a fost prima mea fetiță.

I-am aruncat o privire rănită și plină de mânie.

- Dar dacă mămica o să nască încă o fată, ai să-i spui același lucru și ei! am spus eu cu vocea gătuită.

- Așa am să fac?

- Da, am suspinat eu, cu atâta durere în suflet încât eram în stare să urlu deja de gelozie. S-ar putea chiar să o iubești mai mult decât pe mine, că doar o să fie mai mică și mai drăgălașă.

Mama a înclinat din cap scurt, cu rigiditate. M-am apropiat de ea, ca și Christopher. Gemenii ședeau pe podea, jucându-se cu niște mașinuțe, fără să arate prea mult interes față de sosirea neașteptată a ofițerilor de poliție.

Bărbatul în uniformă, cu fața de un roșu aprins și cu expresie blândă, a pășit înspre mămica.

– Doamnă Dollanganger, a început el cu o voce coborâtă, care m-a umplut pe loc de panică, ne pare nespus de rău, dar a avut loc un accident pe Autostrada Greenfield.

– Ah... a răsuflat mămica, întinzând mâinile ca să ne tragă pe mine și pe Christopher lângă ea.

Puteam s-o simt cum tremură din tot corpul, la fel ca mine. Nasturii aceia de alamă îmi atrăgeau privirea ca niște magneti; nu mai puteam să văd nimic altceva.

– Soțul dumneavoastră a fost implicat, doamnă Dollanganger.

Un suspin adânc a scăpat din gâtul sugrumat al mamei. S-a clătinat pe picioare și ar fi căzut, dacă eu și Chris nu am fi fost acolo să o sprijinim.

– I-am interogat deja pe conducătorii auto care au fost martori la accident, și nu a fost vina soțului dumneavoastră, doamnă Dollanganger, a continuat vocea, lipsită de emoție. Conform rapoartelor pe care le-am înregistrat, un șofer care conducea un Ford albastru intra și ieșea de pe banda stângă, se pare beat, și s-a izbit frontal de mașina soțului dumneavoastră. Dar se pare că soțul dumneavoastră prevăzuse accidentul, căci a virat ca să evite un impact frontal, dar un utilaj căzuse dintr-o altă mașină, sau dintr-un camion, și asta l-a împiedicat să execute până la capăt manevra corectă de conducere defensivă, care i-ar fi salvat viața. Dar, după cum s-au petrecut lucrurile, mașina mult mai grea a soțului dumneavoastră s-a rostogolit de câteva ori, și chiar și în aceste condiții ar fi putut să supraviețuiască, dar un camion care se apropia nu a reușit să frâneze, s-a ciocnit de mașina dumnealui, și Cadillacul s-a rostogolit din nou... iar apoi... a luat foc.

Niciodată nu se mai aşternuse liniştea atât de repede asupra unei încăperi pline de oameni. Chiar şi gemenii şi-au ridicat ochii de la jocul lor nevinovat şi s-au uitat ţintă la cei doi poliţişti.

– Soţul meu? a şoptit mămica, cu o voce atât de slabă încât de-abia se făcea auzită. Doar nu e... nu e... mort...?

– Doamnă, a reluat ofiţerul cel roşu la faţă, pe un ton foarte solemn, mă întristează nespuse de mult să vă aduc veşti proaste într-o zi care pare specială. A şovăit şi a privit stingherit în jur. Îmi pare teribil de rău, doamnă – cu toţii am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să-l tragem afară... dar, doamnă... şi-a pierdut, ei bine, şi-a pierdut viaţa pe loc, din ce spune doctorul.

O persoană care şedea pe canapea a scos un ţipăt.

Mămica nu a ţipat. Ochii ei s-au întunecat, devenind sumbri şi chinuiţi. Disperarea a alungat strălucirea de pe chipul ei frumos, care semăna cu o mască mortuară. M-am holbat la ea, încercând să-i spun din priviri că nimic din toate acestea nu putea fi adevărat. Nu tăticul! Nu tăticul meu! Nu se putea să fie mort... nu se putea! Moartea era pentru oameni bătrâni, pentru oameni bolnavi... nu pentru cineva atât de tânăr şi de iubit, de care aveam atâta nevoie.

Totuşi, mama stătea acolo, cu faţa pământie şi ochii secătuiţi, frângându-şi mâinile de parcă ar fi stors nişte rufe invizibile, şi cu fiecare secundă în care o priveam, ochii i se cufundau mai adânc în orbite.

Am început să plâng.

– Doamnă, avem câteva lucruri de-ale dumnealui, care au fost azvârlite afară la prima coliziune. Am salvat tot ce am putut.

– Plecaţi! am strigat către ofiţer. Ieşiţi de-aici! Nu e tăticul meu! Ştiu că nu e! S-a oprit la magazin să cumpere îngheţată. O să intre pe uşă din clipă-n clipă! Ieşiţi de-aici!

M-am repezit înainte şi am izbit în pieptul ofiţerului. El a încercat să mă țină la distanţă, iar Christopher a venit şi m-a tras la o parte.

– Vă rog, a spus poliţistul, nu ajutaţi nimeni acest copil?

Brațele mamei mi-au împresurat umerii și m-au lipit de ea. Oamenii murmurau cu voci pline de consternare, vorbind în șoaptă, iar mâncarea din cuptor începea să miroasă a ars.

Am așteptat să vină cineva să mă ia de mână și să-mi spună că Dumnezeu n-a luat niciodată viața unui om ca tata, și totuși nimeni nu s-a apropiat de mine. Doar Christopher a venit și m-a luat de mijloc, și ne-am prins toți trei în brațe – eu, mă-mica și Christopher.

În cele din urmă, Christopher a fost cel care și-a regăsit vocea, stranie și răgușită.

– Sunteți siguri că a fost tata? Dacă Cadillacul verde a luat foc, atunci bărbatul dinăuntru trebuie să fi suferit arsuri grave, și ar fi putut să fie oricine altcineva, nu tăticul.

Suspine adânci, aidoma unor scrâșnete s-au smuls din gât-lejul mamei, deși nici o lacrimă nu i se prelingea din ochi. Mama credea! Credea că cei doi bărbați spuneau adevărul!

Oaspeții care veniseră îmbrăcați foarte frumos ca să ia parte la petrecerea de aniversare roiau acum în jurul nostru și ne adresau cuvintele acelea de consolare pe care oamenii le spun de obicei atunci când pur și simplu nu există cuvinte potrivite.

– Ne pare atât de rău, Corrine, suntem șocați de-a binelea... e groaznic...

– Cât de îngrozitor să pățească Chris asta!

– Zilele noastre sunt numărate... așa stau lucrurile, din clipa în care am sosit pe lume, zilele noastre sunt numărate.

Cuvintele nu mai conteneau, și, încet, ca apa care se infiltrează prin ciment, au început să capete sens. Tăticul era într-adevăr mort. Nu aveam să-l mai vedem niciodată în viață. Urma să îl vedem doar în sicriu, lungit într-o cutie, care avea să sfârșească în pământ, cu o piatră funerară din marmură purtându-i numele, data nașterii și data morții. Aceleași cifre, în afară de an.

M-am uitat în jur ca să văd ce se petrecea cu gemenii, care nu ar fi trebuit să simtă ce simțeam eu. Un om cumsecade îi luase în bucătărie și le pregătea o masă ușoară înainte de culcare. I-am întâlnit privirea lui Christopher. Părea prins în același

– Mămico, am spus eu, e aproape ora șase. Gemenilor începe să li se facă foame.

– Într-o clipă, într-o clipă, a răspuns ea cu nonșalanță. Le scriu bunicilor voștri care locuiesc în Virginia. Vecinii ne-au adus mâncare cât să ne ajungă o săptămână – ai putea să pui una dintre caserole la cuptor, Cathy.

Era prima cină pe care am pregătit-o aproape de una singură. Așezasem masa, pusesem caserola la încălzit și turnasem laptele când mămica a venit să mă ajute.

Îmi părea că, în fiecare zi de la moartea tatei, mama avea scrisori de scris și locuri de vizitat, lăsându-ne în grija vecinei de alături. Noaptea, mămica ședea la biroul tatei cu un registru mare, verde-deschis dinainte, verificând teancuri întregi de facturi. Nimic nu mai mergea bine, nimic. Acum, eu și fratele meu îi îmbrăcăm deseori pe gemeni, îi îmbrăcam în pijamale și-i duceam în pat la culcare. Apoi Christopher se întorcea repede în camera lui să studieze, în timp ce eu mă grăbeam să revin lângă mama ca să caut o cale de a-i readuce fericirea în priviri.

Câteva săptămâni mai târziu, a sosit o scrisoare drept răspuns la cele multe pe care mama le trimisese acasă, părinților ei. Mămica a început pe loc să plângă – plângea chiar înainte să deschidă plicul voluminos și gălbui. A folosit cu stângăcie cuțitul pentru deschis corespondența și a ținut trei foi de hârtie în mâinile-i tremurânde, citindu-le de trei ori de la cap la coadă. Tot timpul cât a citit, lacrimile i se prelingeau încet pe obraji, mânjindu-i machiajul cu linii lungi, palide și lucioase.

Ne chemase înăuntru din curtea din spate de îndată ce luase corespondența din cutia de lângă ușa de la intrare, și acum toți patru ședeam pe canapeaua din camera de zi. O urmăream cu privirea și vedeam cum fața ei albă de porțelan căpăta o expresie rece, aspră și dârză. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Poate din cauză că mama a rămas cu privirea ațintită asupra noastră mult timp – prea mult timp. Apoi și-a întors ochii în paginile pe care le ținea în mâinile tremurânde, după aceea către fereastră, de parcă acolo ar fi putut afla răspunsul la problema din scrisoare.

Mămica se purta foarte ciudat, iar asta ne făcea pe toți să ne simțim neliniștiți și neobișnuit de tăcuți, căci eram și așa destul de speriați rămași fără tată, ca să mai fie nevoie și de o scrisoare gălbuie de trei pagini, care îi lega mamei limba și-i înăsprea privirea. De ce se uita la noi atât de straniu?

În cele din urmă, mama și-a dres glasul și a început să vorbească, dar vocea îi era rece, cu totul diferită de cadența ei blândă și plină de căldură.

– Bunica voastră mi-a răspuns în sfârșit la scrisori, a spus ea pe tonul acela de gheață. Toate scrisorile pe care i le-am trimis... ei bine... a acceptat. E dispusă să ne permită să locuim în casa ei.

Vești bune! Exact ce ne doream să auzim – și ar fi trebuit să fim bucuroși. Dar mămica s-a cufundat din nou în tăcerea aceea mohorâtă și doar ședea acolo nemișcată, uitându-se lung la noi. Oare ce se întâmpla cu ea? Nu știa că eram cei patru copii ai ei, și nu ai vreunui străin, așteptând înșirați ca păsările pe frânghia de rufe?

– Christopher, Cathy, cum aveți unul paisprezece și celălalt doisprezece ani, voi doi ar trebui să fiți destul de mari ca să înțelegeți, și să cooperați, și să o ajutați pe mama voastră să iasă dintr-o situație disperată.

S-a oprit, a ridicat o mână tremurândă ca să-și pipăie cu nervozitate mărgelile de la gât și a oftat din greu. Părea că e pe punctul de a izbucni în plâns. Și mi-a părut rău, nespus de rău pentru biata mămica, rămasă fără soț.

– Mămico, am spus, e totul în regulă?

– Sigur că da, draga mea, sigur că da. A încercat să zâmbească. Tatăl vostru, Dumnezeu să-l odihnească, se aștepta să trăiască până la o vârstă înaintată și să adune între timp o avere considerabilă. Provenea dintr-o familie care știe cum să facă bani, și nu am nici o îndoială că ar fi reușit să facă tot ce plănuise, dacă ar fi avut timp. Dar e mult prea devreme să mori la treizeci și șase de ani. Oamenii au obiceiul să creadă că lor nu li se poate întâmpla nimic îngrozitor, ci numai altora. Nu anticipăm accidente și nici nu ne așteptăm să murim atât de

tineri. Ce să zic, eu și tatăl vostru credeam că o să îmbătrânim împreună și speram să ne vedem nepoții înainte să murim amândoi în aceeași zi. Atunci, nici unul din noi n-ar fi rămas singur să-l jelească pe cel care a plecat primul. A fost din nou. Trebuie să mărturisesc că am trăit mult mai bine decât ne puteam permite și ne-am amanetat viitorul. Am cheltuit bani înainte să-i avem. Să nu-l acuzați pe el; a fost vina mea. El știa totul despre sărăcie. Eu, absolut nimic. Știți cum obișnuia să mă dojenească. Ei bine, când am cumpărat casa asta, el a spus că nu aveam nevoie decât de trei dormitoare, dar eu am vrut patru. Nici patru nu mi se păreau suficiente. Priviți în jur, există o ipotecă de treizeci de ani pe casa asta. Nimic de aici nu ne aparține cu adevărat: nici mobila, nici mașinile, nici aparatele din bucătărie sau din spălătorie – nici măcar un singur obiect nu e plătit pe deplin.

Oare arătam înfricoșați? Speriați? Mămica și-a curmat vorba, obraji i s-au prefăcut într-un roșu aprins, și privirea ei a dat ocol camerei care-i scotea atât de bine în evidență frumusețea. Sprâncenele ei delicate s-au răsucit într-o încruntătură plină de neliniște.

– Cu toate că tatăl vostru mă dojenea puțin, își dorea și el toate aceste lucruri. Îmi făcea pe plac pentru că mă iubea, și cred că am reușit în cele din urmă să-l conving că traiul îmbelșugat ne era absolut necesar, așa că a cedat, căci amândoi aveam un fel al nostru de a ne satisface dorințele mai mult decât era necesar. Era doar unul dintre lucrurile pe care le aveam în comun. Expresia de pe chipul mamei a căpătat accente pline de amărăciune, înainte să continue pe acea voce care ne era străină. Acum toate lucrurile noastre frumoase ne vor fi luate. Termenul legal este reîntrare în posesie. Așa procedează ei atunci când cineva nu are suficienți bani ca să achite integral bunurile cumpărate. Gândiți-vă la canapeaua aia, de pildă. Acum trei ani a costat opt sute de dolari. Și am plătit aproape întreaga sumă, mai puțin o sută, și totuși o vor lua. O să pierdem tot ce am plătit pentru fiecare lucru, și totuși e legal. Nu numai că vom pierde mobila și casa, dar și mașinile – de

fapt, tot ce avem, mai puțin hainele și jucăriile voastre. Îmi vor permite să-mi păstrez verigheta, și mi-am ascuns inelul de logodnă cu diamant, așa că, vă rog, nu pomeniți nimănui că am avut un inel de logodnă, dacă se întâmplă să vină să verifice.

Nici unul din noi nu a întrebat cine erau acei „ei”. Nu mi-a trecut prin cap să întreb. Nu atunci. Iar, mai târziu, pur și simplu nu a părut să mai conteze.

Privirea lui Christopher a întâlnit-o pe a mea. Mă zbăteam mânăta de dorința de a înțelege și mă luptam din răputeri să nu mă înec în neliniști. Mă scufundam deja, înecându-mă în lumea matură a morții și a datoriilor. Fratele meu s-a întins și m-a luat de mână, apoi mi-a strâns degetele ușor, încercând să mă liniștească printr-un gest frătesc, care nu-i stătea în obicei.

Eram oare asemenea unui ochi de geam, atât de ușor de citit, încât până și el, persecutorul meu cel mai înverșunat, căuta să mă consoleze? Am încercat să zâmbesc, să-i dovedesc cât de matură eram și astfel să ascund sub o spoială înșelătoare acea făptură neputincioasă, tremurândă, în care mă ghemuisem pentru că „ei” urmau să ne ia tot ce aveam. Nu voiam ca altă fetiță să trăiască în camera mea drăguță, decorată în roz și verde ca menta, să doarmă în patul meu, să se joace cu lucrurile pe care eu le prețuiam – păpușile mele în miniatură, expuse în cutii cu geam, și cutia mea muzicală din argint veritabil, cu balerină roz – oare aveau să mi le ia și pe acelea?

Mămica a privit cu multă atenție gestul pe care l-am schimbat cu fratele meu, apoi a vorbit din nou, arătând o frântură din blândețea de odinioară.

– Nu fiți atât de abătuți. Situația nu e chiar atât de rea pe cât am făcut-o eu să pară. Trebuie să mă iertați dacă am fost nesocotită și am uitat că aveți încă o vârstă fragedă. V-am dat vestea proastă la început și am lăsat-o pe cea bună la urmă. Acum, țineți-vă bine! Nu o să vă vină să credeți ce mai am să vă spun – căci părinții mei sunt bogați! Nu bogați ca cei din clasa de mijloc sau din cea superioară, ci foarte, foarte bogați! Putred de bogați, neînchipuit de bogați, îngrozitor de bogați!

Locuiesc într-o casă mare și frumoasă în Virginia – o casă cum voi n-ați mai văzut niciodată. Eu știu, m-am născut acolo și am crescut acolo, și, când o să dați cu ochii de casa aceea, cea de aici o să vă pară o cocioabă în comparație cu ea. Și nu v-am spus că o să locuim cu ei – cu mama mea și cu tatăl meu?

Ne-a oferit această picătură de încurajare deopotrivă cu un zâmbet șovăitor și lipsit de vlagă, care nu a reușit să mă elibereze de îndoielile în care mă azvârliseră purtarea și veștile ei. Nu-mi plăcea felul în care își ferea privirea plină de vinovăție ori de câte ori încercam să i-o întâlnesc. Credeam că ne ascundea ceva.

Dar era mama mea.

Și tăticul nu se mai afla printre noi.

Am ridicat-o pe Carrie de pe locul ei și am luat-o în brațe, lipindu-i corpul mic și cald de al meu. I-am dat la o parte buclele blonde și umede, care-i acopereau fruntea rotunjită. Pleoapele i se închideau, și buzele ei, asemenea unui boboc de trandafir, stăteau îmbufnate. M-am uitat la Cory, care se ghemuisse sprijinit de Christopher.

– Gemenii sunt obosiți, mămico. Trebuie să mănânce de seară.

– O să fie destul timp pentru cină mai târziu, s-a răstit ea, nerăbdătoare. Avem planuri de făcut și haine de împachetat, pentru că în seara asta trebuie să prindem trenul. Gemenii pot să mănânce în timp ce noi împachetăm. Toate hainele pe care le purtați voi patru trebuie să încapă doar în două geamantane. Vreau să vă luați doar hainele preferate și jucăriile mici de care nu vă îndurați să vă despărțiți. Numai un joc. Am să vă cumpăr o grămadă de jocuri după ce ajungeți. Cathy, să alegi hainele și jucăriile care crezi că le plac cel mai mult gemenilor – dar numai câteva. Nu putem să luăm cu noi mai mult de patru geamantane, și am nevoie de două dintre ele pentru lucrurile mele.

Măi să fie! Se întâmpla cu adevărat! Eram nevoiți să plecăm, să abandonăm totul! Trebuia să îngrămădesc tot în două geamantane pe care le împărțeam cu frații și cu sora mea. Numai

păpușa mea Ann cea Zdrențăroasă¹ urma să umple pe jumătate un *singur* geamantan! Și totuși cum puteam să o părăsesc, păpușa mea cea mai iubită, cea pe care tăticul mi-o dăruise când aveam doar trei ani? Am suspinat.

Așadar, ședeam pe canapea, cu expresii consternate, holbându-ne la mămica. O făceam să se simtă teribil de stânjenită, căci a sărit în picioare și a început să se plimbe prin cameră.

- După cum am mai spus, părinții mei sunt extrem de bogați.

Ne-a aruncat mie și lui Christopher o privire cu care părea să ne cântărească, apoi s-a răsucit repede ca să-și ascundă fața.

- Mămico, a spus Christopher, e ceva în neregulă?

M-am minunat că a putut să întrebe una ca asta, când era mult prea limpede că *totul* era în neregulă.

Mămica umbla de colo colo, picioarele ei lungi și bine proporționate ițindu-se prin crăpătura din față a neglijelui negru, transparent. Chiar și îndurerată, purtând doliu, era frumoasă - în ciuda ochilor încercănați și plini de suferință, și tot restul. Era atât de încântătoare, și o iubeam - ah, cât de mult o iubeam pe vremea aceea!

Cât de mult o iubeam cu toții!

Mămica a făcut o piruetă chiar în dreptul canapelei, iar șifonul negru din care fusese croit neglijelul ei s-a răsucit precum fusta unei dansatoare, descoperindu-i picioarele frumoase de la tălpi și până la șolduri.

- Dragilor, a început ea, ce anume ar putea fi în neregulă în privința unei vieți trăite într-o casă atât de frumoasă ca cea a părinților mei? Eu m-am născut acolo; am crescut acolo, cu excepția anilor în care am fost trimisă la școală. E o casă imensă, frumoasă, și părinții mei îi tot adaugă camere noi, deși Dumnezeu știe că au deja destule. Mămica a zâmbit, dar ceva în

¹ În original, Raggedy Ann, un personaj semănând cu o păpușă din cârpe, cu păr din lână roșie, creat de scriitorul american Johnny Gruelle (1880-1938) într-o serie de cărți ilustrate pentru copii. Păpușa cu același nume a fost comercializată pentru prima oară în 1915. (n.tr.)

zâmbetul ei părea fals. Totuși, mai există un lucru lipsit de importanță, pe care trebuie să vi-l spun înainte să-l întâlniți pe tata – pe bunicul vostru. Și aici a șovăit din nou, zâmbindu-ne încă o dată în acel mod straniu și vag. Cu mult timp în urmă, pe când aveam optsprezece ani, am făcut un lucru grav, cu care bunicul vostru nu a fost de acord și la care nici mama nu a consimțit, dar, oricum, ea nu urma să-mi lase nici o moștenire, așadar părerea ei nu conta. Dar, din cauza a ceea ce am făcut, tata m-a scos din testament, așa că acum sunt dezmoștenită. Tatăl vostru obișnuia să spună, elegant, că „am căzut în dizgrație”. Tatăl vostru a știut întotdeauna să se descurce în orice situație și spunea că nu avea nici o importanță.

Căzută în dizgrație? Ce voia să însemne și asta? Nu mi-o puteam închipui pe mama făcând ceva atât de grav încât propriul ei tată să se întoarcă împotriva ei și să-i răpească ceea ce ar fi trebuit să fie de drept al ei.

– Da, mămico, știu exact ce vrei să spui, s-a băgat Christopher în vorbă. Ai făcut un lucru cu care tatăl tău nu a fost de acord, iar el, în loc să se gândească mai bine, și-a pus avocatul să te scoată din testament, și acum tu nu vei mai moșteni nici unul dintre bunurile sale lumești atunci când el o să treacă în lumea de dincolo.

Christopher a zâmbit, mândru că știa mai multe decât mine. Avea mereu un răspuns pentru orice. Stătea cu nasul în câte o carte ori de câte ori rămânea în casă. Afară, sub cerul liber, avea același comportament dezmațat, răutăcios ca al oricărui alt puști din cartier. Dar în casă, departe de ecranul televizorului, fratele meu mai mare era un șoarece de bibliotecă!

Avea dreptate, firește.

– Da, Christopher. Nici o părticică din averea tatălui meu nu va ajunge la mine după moartea lui, sau prin mine, la voi. De aceea nu am încetat să trimit scrisori acasă atunci când mama nu mi-a răspuns. A zâmbit din nou, de această dată cu o ironie amară. Dar, de vreme ce sunt singura lor moștenitoare rămasă, trag speranță că voi reuși să-i recâștig binecuvântarea. Vedeți, cândva am avut doi frați mai mari, dar au murit

amândoi în accidente, iar eu am rămas singura care poate să moștenească averea. Pașii ei neliniștiți s-au oprit. Mâna i s-a ridicat, acoperindu-i gura; a scuturat din cap, apoi a vorbit pe un alt ton, parcă repetând ca un papagal. Probabil ar trebui să vă mai spun încă un lucru. Adevăratul vostru nume de familie nu este Dollanganger, ci Foxworth, un nume deosebit de important în Virginia.

– Mămico! am exclamat eu, uluită. Este legal să-ți schimbi numele și să pui acel nume fals pe certificatele noastre de naștere? Vocea ei a devenit nerăbdătoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cathy, numele pot fi schimbate în mod legal. Iar numele Dollanganger ne aparține, mai mult sau mai puțin. Tatăl vostru a împrumutat acel nume dintr-o linie foarte veche a familiei. I s-a părut un nume amuzant, o glumă, și a servit îndeajuns de bine scopului urmărit.

– Care scop? am întrebat eu. De ce și-ar schimba tatăl numele din ceva ca Foxworth, atât de ușor de scris, în ceva lung și dificil ca Dollanganger?

– Cathy, sunt obosită, a spus mămica, prăbușindu-se pe cel mai apropiat scaun. Am atât de multe lucruri de făcut, atâtea detalii juridice. În curând, vei afla tot ce e de știut; am să-ți explic. Jur că voi fi absolut sinceră; dar acum, te rog, lasă-mă să-mi trag sufletul.

O, ce zi aveam! Mai întâi auzim că niște misterioși „ei” vin să ne ia toate lucrurile, chiar și casa. Apoi aflăm că nici măcar numele de familie nu ne aparținea cu adevărat.

Gemenii erau deja pe jumătate adormiți, ghemuiți în brațele noastre, prea mici oricum ca să înțeleagă. Până și eu, la vârsta de doisprezece ani, aproape adult, nu reușeam să pricep de ce mămica nu părea cu adevărat fericită să se reîntoarcă acasă la niște părinți pe care nu-i mai văzuse de cincisprezece ani. Niște bunici secreți, pe care noi îi crezuserăm morți până după înmormântarea tatei. De-abia în acea zi auziserăm despre doi unchi care muriseră în accidente. Atunci am înțeles, dintr-odată, că părinții noștri își trăiseră viața din plin chiar și

înainte să aibă copii, că noi nu eram, la urma urmei, chiar atât de importanți.

– Mămico, a început Christopher cu glas domol, casa ta frumoasă și impunătoare din Virginia sună bine, dar nouă ne place aici. Prietenii noștri sunt aici, toată lumea ne cunoaște și ne apreciază, iar eu știu că nu vreau să mă mut. Nu poți să te întâlnești cu avocatul lui tăticu' și să-l rogi să ne ajute să găsim o soluție ca să rămânem aici și de acum încolo, și să ne păstrăm casa și mobilele?

– Da, mămico, te rugăm, hai să stăm aici, am adăugat eu.

Mămica s-a ridicat repede de pe scaun și a traversat camera cu pași mari. S-a lăsat în genunchi în fața noastră, cu ochii la același nivel cu ai noștri.

– Ascultați-mă acum, a poruncit ea, prinzându-ne pe mine și pe fratele meu de mâini și apăsându-le pe amândouă pe pieptul ei. M-am gândit, m-am gândit fără încetare cum ne-am putea descurca să rămânem aici, dar nu există nici o cale – absolut nici o cale, căci nu avem banii care să acopere cheltuielile lunare, iar eu nu posed abilitățile necesare ca să câștig un salariu suficient pentru întreținerea a patru copii, plus a mea. Uitați-vă la mine, a spus ea, deschizându-și brațele și părând vulnerabilă, frumoasă, neajutorată. Știți ce sunt eu? O piesă ornamentală frumușică și nefolositoare, care a crezut întotdeauna că va avea un bărbat care să aibă grijă de ea. Nu știu să fac nimic. Nu știu nici măcar să bat la mașină. Nu sunt prea bună la aritmetică. *Pot* să brodez goblenuri minunate și să cos la gherghef, dar astfel de lucruri nu aduc nici un ban. Nu poți trăi fără bani. Nu iubirea pune lumea în mișcare, ci banii. Iar tatăl meu are atâția bani că nici nu știe ce să mai facă cu ei. Mai are doar un moștenitor în viață – pe mine! Odinioară, ținea la mine mai mult decât la oricare dintre fiii lui, așa că n-ar trebui să fie prea greu să-i recâștig afecțiunea. Atunci, îi va cere avocatului să mă includă într-un nou testament, și voi moșteni totul! Are șaiszeci și șase de ani și e pe moarte din cauza unei boli de inimă. Din câte mi-a scris mama pe o foaie separată de hârtie, pe care tata n-a citit-o, bunicul vostru nu are cum să mai

trăiască mai mult de două sau trei luni. Asta îmi va oferi suficient timp să-mi folosesc farmecele ca să-l fac să mă iubească așa cum obișnuia pe vremuri – și când o să moară, toată averea lui va fi a mea! A mea! A noastră! Ne vom elibera pe vecie de toate grijile financiare. O să fim liberi să mergem oriunde vrem. Liberi să facem orice vrem. Liberi să călătorim, să cumpărăm tot ce ne pofteste inima – orice ne pofteste inima! Nu vorbesc doar de un milion sau două, ci de multe, multe milioane – poate chiar bilioane! Oamenii cu atâția bani nici măcar nu-și cunosc propria avere netă, căci e investită peste tot, și au tot felul de afaceri, inclusiv bănci, companii aeriene, hoteluri, magazine universale, companii de transport. O, nici măcar nu realizați ce fel de imperiu controlează bunicul vostru, chiar și acum, când zilele îi sunt numărate. Are un talent nemaipomenit să facă bani. Tot ce atinge se transformă în aur.

Ochii ei albaștri licăreau. Soarele strălucea prin fereastra din față, iluminându-i părul cu raze de diamant. Deja părea bogată dincolo de orice valoare. Mămico, mămico, cum se face că toate acestea se întâmplă de-abia după moartea tatei?

– Christopher, Cathy, ascultați, vă folosiți imaginația? Vă dați seama ce poate să realizeze o sumă colosală de bani? Lumea și tot ce se află în ea îți aparțin! Ai putere, influență, respect. Aveți încredere în mine. În curând am să-i recâștig inima tatei. O dată va fi suficient să mă privească, și își va da seama pe loc că toți cei cincisprezece ani în care am stat despărțiți au fost o mare pierdere. E bătrân și bolnav, stă tot timpul la parter, într-o cămăruță din spatele bibliotecii, și are infirmiere care-l îngrijesc zi și noapte, și servitori numai la dispoziția lui. Dar nimic nu contează în afară de ceea ce e carne din tine și sânge din sângele tău, iar eu sunt tot ce i-a mai rămas, numai eu. Nici măcar infirmierelor nu li se pare necesar să urce scările, căci au propria lor baie. Într-o seară, am să-l pregătesc să-și cunoască cei patru nepoți, și atunci am să vă aduc jos pe scări, în camera lui, iar el va fi fermecat, fascinat de ceea ce va vedea: patru copii frumoși, perfecți din toate punctele de vedere – vă

va iubi cu siguranță, pe fiecare dintre voi. Credeți-mă, totul se va sfârși cu bine, exact așa cum spun eu. Vă promit că am să fac tot ce îmi va cere tata. Pe viața mea, pe tot ce am mai sfânt și mai drag, și anume, copiii zămisliți din dragostea mea pentru tatăl vostru. Puteți să mă credeți că în curând voi fi moștenitoarea unei averi ce depășește orice închipuire, și, prin mine, fiecare vis pe care l-ați avut vreodată se va împlini.

Am rămas cu gura căscată. Eram copleșită de fervoarea cu care vorbea. Am tras cu coada ochiului către Christopher și l-am surprins uitându-se la mama cu ochi mari, neîncredători. Amândoi gemenii picoteau. Nu auziseră nimic din ce se vorbea.

Urma să locuim într-o casă la fel de mare și de luxoasă ca un palat.

În acel palat atât de măreț, unde servitorii stăteau tot timpul la dispoziția ta, urma să îi fim prezentați regelui Midas, care avea să moară în curând, și apoi aveam să stăpânim *noi* toți banii, care ne așterneau lumea la picioare. Urma să moștenim bogății neînchipuite! Eu aveam să fiu ca o prințesă!

Și, totuși, de ce nu mă simțeam cu adevărat bucuroasă?

– Cathy, mi-a spus Christopher, oferindu-mi un zâmbet larg și voios, încă mai poți să fii balerină. Nu cred că talentul poate fi cumpărat cu bani, după cum banii nu pot să scoată un doctor bun dintr-un filfizon. Dar, până vine vremea să fim devotați și serioși, oho, n-o să ne distrăm de minune?

Nu am putut să iau cu mine cutia muzicală din argint veritabil cu balerină roz înăuntru. Era scumpă și fusese înregistrată drept un lucru de valoare, pe care „ei” urmau să-l revendice.

Nu puteam să dau jos vitrinele de pe pereți sau să ascund păpușile în miniatură. Nu puteam să iau mai nimic din tot ceea ce-mi dăruise tata, cu excepția micului inel de pe deget, cu piatră semiprețioasă în formă de inimă.

Și, exact așa cum spusese Christopher, după ce ne îmbogățeam, urma să ne distrăm de minune, viața noastră urma să devină o petrecere îndelungată. Așa trăiau cei bogați – fericiți

până la adânci bătrâneți, în timp ce-și numărau banii și-și făceau planuri de distracție.

Distracție, jocuri, petreceri, bogății care depășesc orice închipuire, o casă la fel de mare ca un palat, cu servitori locuind deasupra unui garaj imens, ce găzduia cel puțin nouă sau zece automobile scumpe. Cine ar fi crezut că mama provenea dintr-o astfel de familie? De ce se certase tatăl cu ea de atâtea ori pentru banii pe care-i cheltuia fără măsură, când ar fi putut să scrie și înainte acasă și să se umilească puțin cerșind?

Am traversat holul încet spre camera mea și m-am oprit în fața cutiei muzicale de argint în care, atunci când se deschidea capacul, balerina roz stătea în arabesc¹ și își putea vedea reflexia în oglindă. Și am auzit sunetul slab al muzicii, „Rotește-te, balerină, rotește-te...”

Aș fi furat-o, dacă aș fi avut unde să o ascund.

Rămas-bun, cameră albă și roz cu pereți verzi ca menta. Rămas-bun, micuțule pat albastru, cu baldachin în buline, care m-a văzut bolnavă de pojar, oreion și vărsat de vânt.

Rămas-bun din nou și ție, tăticule, căci, odată ce nu voi mai fi aici, nu voi mai putea să mi te închipui șezând pe marginea patului și ținându-mă de mână, și nu te voi mai vedea ieșind din baie cu un pahar de apă în mână. *De fapt nu prea vreau să plec, tăticule. Aș prefera să rămân aici, ca să-ți păstrez amintirea aproape.*

– Cathy – mămica era în pragul ușii –, nu sta acolo să plângi. O cameră e doar o cameră. Ai să locuiești în multe camere înainte să mori, așa că grăbește-te, împachetează lucrurile tale și pe ale gemenilor, în timp ce eu mă ocup de ale mele.

Înainte să mor, aveam să locuiesc într-o mie de camere sau chiar mai multe, îmi șoptea un glăscior în ureche... iar eu credeam.

¹ Figură în baletul clasic, la patinaj sau la gimnastică, cu piciorul și brațul liber pe orizontală (n.tr.)

Drumul spre bogăție

În timp ce mămica împacheta, eu și Christopher ne-am azvârlit hainele în două valize, alături de câteva jucării și un singur joc. Un taxi ne-a dus la gară în lumina palidă a amurgului. Plecaserăm pe furiș, fără să ne luăm rămas-bun nici măcar de la un singur prieten, și asta ne-a durut. Nu știam de ce trebuia să se întâmple așa, dar mămica a insistat. Bicicletele noastre au rămas în garaj, laolaltă cu toate celelalte lucruri prea voluminoase ca să le luăm cu noi.

Trenul se târa prin noaptea înstelată, neagră ca smoala, îndreptându-se către o moșie îndepărtată din munții Virginiei. Am trecut pe lângă multe orașe și sate adormite, și ferme risipite, unde niște dreptunghiuri aurii de lumină erau singura dovadă că se aflau acolo cu adevărat. Eu și fratele meu nu voiam să adormim și să lăsăm să ne scape ceva, și oho, aveam de vorbit despre o grămadă de lucruri! Ne închipuiam mai cu seamă casa aceea mare și somptuoasă, în care urma să trăim în lux, să mâncăm din farfurii de aur și să fim serviți de un majordom în livrea. Și mă gândeam că urma să am propria mea cameristă care să-mi pregătească hainele și baia, să-mi perie părul și să-mi sară în ajutor la cel mai mic semn. Dar nu aveam să o tratez cu prea multă asprime. Aveam să fiu prietenoasă, înțelegătoare, stăpâna pe care și-ar dori-o orice servitor – doar dacă nu cumva strica vreun lucru la care țineam cu adevărat! Atunci ar plăti cu vârf și-ndesat – aș face o criză de furie și aș azvârli cu niște lucruri care oricum nu-mi plăceau.

Gândindu-mă la acea călătorie nocturnă cu trenul, îmi dau seama că atunci am început de fapt să mă maturizez și să raționez. Orice câștig era compensat de o pierdere – așa că puteam foarte bine să mă obișnuiesc cu situația și să trag cât mai multe foloase de pe urma ei.

În timp ce eu și fratele meu plănuiam cum să ne cheltuim banii după ce aveau să ajungă în posesia noastră, taxatorul trupeș și cu un început de chelie a intrat în micul nostru compartiment și a măsurat-o din priviri pe mama, admirativ, din cap până-n picioare înainte de a vorbi cu o voce joasă.

– Doamnă Patterson, în cincisprezece minute vom intra în gara dumneavoastră.

Oare de ce îi spunea „doamna Patterson”? m-am întrebat eu. I-am aruncat o privire întrebătoare lui Christopher, care părea la fel de nedumerit ca mine.

Trezită brusc din somn, părând speriată și dezorientată, mămica a făcut ochii mari. Privirea ei s-a mutat rapid de la taxator, care zăbovea atât de aproape deasupra ei, la Christopher și la mine, apoi s-a uitat cu disperare la gemenii cufundați în somn. I-au dat lacrimile și a căutat în poșetă niște batistute, cu care și-a tamponat grațios ochii. Apoi a scăpat un suspin atât de greu, atât de încărcat de suferință, încât inima mea a început să bată într-un ritm nebunesc.

– Da, mulțumesc, i-a răspuns ea taxatorului, care încă o urmărea, cu nesfârșită aprobare și admirație. Nu vă temeți, suntem pregătiți să coborâm.

– Doamnă, a spus el, uitându-se la ceasul de buzunar cu mare îngrijorare, e ora trei dimineata. Sunteți așteptați de cineva? Și-a plimbat privirea, neliniștit, la mine și la Christopher, apoi la gemenii adormiți.

– E în regulă, l-a asigurat mama.

– Doamnă, e întuneric beznă afară.

– Pot să găsesc drumul spre casă și în somn.

Taxatorul, grijuliu ca un bunic, nu s-a arătat mulțumit de vorbele mamei.

– Doamnă, a spus el, până la Charlottesville mai e o oră de mers cu mașina. Vă lăsăm pe dumneavoastră și pe copii în mijlocul pustietății. Nu e nici o casă prin preajmă.

Ca să împiedice orice alt interogatoriu, mămica i-a răspuns cu tonul cel mai arogant de care era în stare:

– Cineva *chiar* ne așteaptă.

Era ciudat cum era în stare să adopte o asemenea atitudine trufașă cu aceeași ușurință cu care și-ar fi pus o pălărie pe cap, pentru ca apoi s-o abandoneze la fel de lesne.

Am ajuns în gara din mijlocul pustietății și am fost lăsați să coborâm. Nu se afla nimeni acolo să ne întâmpine.

Când ne-am dat jos din tren, era beznă totală, și, după cum ne avertizase taxatorul, nu se vedea nici o casă prin jur. Singuri în noapte, departe de orice urmă de civilizație, stăteam și-i făceam semne de rămas-bun taxatorului de pe scările trenului, ținându-ne unii de alții cu o mână, fluturând cu cealaltă. Expresia feței lui lăsa să se întrevadă faptul că nu era prea fericit să o lase pe „doamna Patterson” cu cele patru odrasle somnoroase ale ei să aștepte pe cineva care urma să vină cu mașina. M-am uitat în jur și nu am văzut nimic altceva decât un acoperiș ruginit de tablă, sprijinit pe patru stâlpi de lemn, și o bancă verde, șubredă. Aceasta era gara noastră. Nu ne-am așezat pe bancă, doar am stat în picioare și am privit în urma trenului până când a dispărut în întuneric, o singură șuierătură tristă ajungându-ne în urechi, de parcă ne-ar fi urat noroc și drum bun.

Eram înconjurați de câmpuri și fânețe. Din pădurea deasă din spatele „gării”, ceva a scos un sunet ciudat. Am tresărit și m-am întors să văd ce era, făcându-l pe Christopher să râdă.

– A fost doar o bufniță! Ce credeai, că a fost vreo fantomă?

– Să nu vă aud cu așa ceva! a spus mămica tăios. Și nu aveți de ce să șoptiți. Nu e nimeni prin preajmă. Aici e o zonă de ferme, lăptării mai cu seamă. Priviți în jur. Vedeți lanurile de grâu, ovăz și chiar și de orz, mai puține. Fermierii din împrejurimi asigură toate legumele și fructele proaspete pentru oameni bogați care locuiesc pe deal.

Erau o sumedenie de dealuri, arătând ca o pătură zgrunțuroasă făcută din petice, cu arbori înșirați în sus și în jos, care le separau în secțiuni distincte. Santinelele nopții, le spuneam eu, dar mămica ne-a explicat că acei copaci mulți, dispuși în șiruri drepte, formau o perdea de protecție și nu lăsau nămeți să se deplaseze la vale. Tocmai cuvintele potrivite ca să-l entuziasmeze la culme pe Christopher. Îi plăceau nespuse toate felurile de sporturi de iarnă și nu și-ar fi închipuit că Virginia, un stat din sudul țării, ar putea avea parte de zăpezi mari.

– A, da, ninge aici, a spus mămica. Sigur că ninge. Ne aflăm la poalele Munților Blue Ridge și se face foarte, foarte frig aici, la fel de frig ca în Gladstone. Dar verile vor fi mai călduroase în timpul zilei. Noptile sunt mereu destul de friguroase, cât să vă înveliți măcar cu o pătură. Acum, dacă soarele ar fi pe cer, v-ați desfăta privirile cu un peisaj foarte frumos, dintre cele mai frumoase priveliști din lume. Însă trebuie să ne grăbim. Avem foarte mult de mers până acasă și trebuie să ajungem până în zori, înainte să se trezească servitorii.

Cât de straniu.

– De ce? am întrebat eu. Și de ce ți-a spus taxatorul „doamna Patterson“?

– Cathy, nu am timp să-ți explic acum. Trebuie să ne grăbim.

S-a aplecat să ridice două valize, pe cele mai grele, și ne-a spus cu o voce fermă că trebuia să o urmărim. Eu și Christopher ne-am văzut nevoiți să-i ducem în brațe pe gemeni, care erau prea somnoroși ca să meargă pe jos, sau măcar să încerce.

– Mămico! am strigat eu după ce am înaintat câțiva pași. Taxatorul a uitat să ne dea valizele *tale*!

– E în regulă, Cathy, a răspuns ea cu răsuflarea tăiată, ca și cum cele două geamantane pe care le căra erau îndeajuns să o aducă la marginea puterilor. L-am rugat pe taxator să-mi ducă bagajele la Charlottesville și să mi le lase într-un dulap, ca să le pot lua mâine-dimineață.

– De ce ai face asta? a întrebat Christopher cu vocea încordată.

- Ei bine, în primul rând, cu siguranță că nu aş putea să mă descurc cu *patru* valize, nu-i așa? Iar în al doilea rând, vreau să am ocazia să vorbesc mai întâi cu tata, înainte să afle despre copiii mei. Și nu ar da deloc bine dacă aş sosi acasă în toiul nopții, după o absență de cincisprezece ani, nu-i așa?

Părea rezonabil, cred, căci de-abia ne descurcam cu ce aveam pe cap, de vreme ce gemenii refuzau să meargă singuri. Am pornit, ținându-ne după mama pe un teren denivelat, urmărind poteci abia vizibile printre pietre, copaci și tufișuri care ni se agățau de haine. Ne-am târât cale foarte lungă cu pași anevoioși. Eu și Christopher am devenit istoviți și irascibili, iar gemenii se îngreunau tot mai mult, și începeau să ne doară brațele. Aventura începea deja să-și piardă farmecul. Ne plângeam, ne cicăleam, ne târam picioarele, voiam să stăm jos și să ne odihnim. Voiam să ne întoarcem în Gladstone, în paturile noastre, cu lucrurile noastre – mai bine decât aici –, mai bine decât în casa aceea mare și bătrână, cu servitori și bunici pe care nici nu-i cunoșteam.

- Treziți-i pe gemeni! s-a răstit mămica, începând să se sature de văicărelile noastre. Puneți-i pe picioare și obligați-i să meargă fie că vor, fie că nu. Apoi a mormăit ceva nedeslușit în gulerul de blană al hainei, ceva ce a ajuns cu greu la urechile mele agere: Dumnezeu știe că ar face bine să meargă prin aer liber cât mai pot.

Un fior de teamă mi-a străbătut șira spinării. Am aruncat o privire către fratele meu mai mare, tocmai când el a întors capul să se uite la mine. Mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu.

Măine, când mămica avea să sosească la o oră potrivită, într-un taxi, avea să se ducă la bunicul nostru bolnav, avea să-i zâmbească, să-i vorbească, iar el avea să fie fermecat, înduplecat. Nu trebuia decât să se uite o singură dată la chipul ei adorabil și să o asculte rostind un singur cuvânt cu vocea ei melodioasă, ca să își deschidă brațele către ea și să o ierte pentru acea faptă care o făcuse să „cadă în dizgrație”.

Din câte ne spusese mămica până atunci, tatăl ei era un bătrân arțăgos, căci vârsta de șaiszeci și șase de ani îmi părea

într-adevăr teribil de înaintată. Și un muribund nu-și putea permite să-i poarte ranchiună singurului copil care-i mai rămăsese, o fiică pe care o iubise nespus odinioară. Avea să fie nevoit să o ierte, ca să poată trece liniștit și împăcat pe lumea cealaltă, știind că a făcut ceea ce se cuvenea. Apoi, odată ce mămica avea să îl aibă sub vraja ei, avea să ne aducă de sus, din dormitor, urmând să arătăm cât de bine posibil și să ne purtăm cât mai frumos; bunicul avea să vadă în curând că nu suntem urâți sau prost-crescuți, și nimeni, absolut nimeni care avea o inimă în piept nu le putea rezista gemenilor. Păi, oamenii se opreau în magazine să-i mângâie și să-i facă mamei complimente pentru copiii ei atât de frumoși. Și numai să vezi când avea să afle bunicul cât de inteligent era Christopher! Un elev de nota zece! Ceea ce era încă mai remarcabil, el nici măcar nu avea nevoie să studieze ore în șir, ca mine. Făcea orice lucru cu atâta ușurință. Dacă își trecea ochii peste o pagină doar o dată sau de două ori, informația îi rămânea scrisă pentru totdeauna în minte. Ah, cum îl mai invidiam pentru acel dar.

Și eu aveam un dar; nu cel al lui Christopher, strălucitor ca o monedă nouă. Îmi stătea în fire să îndepărtiez toată poleiala și să caut rugina. Aflasem doar câteva informații despre acel bunic necunoscut, dar, punând toate piesele laolaltă, deja îmi dădeam seama că nu era un om prea iertător – nu câtă vreme a ținut o fiică iubitoare departe de el timp de cincisprezece ani. Și, totuși, putea fi atât de crud încât să reziste farmecelor lingușitoare ale mamei, care erau remarcabile? Mă îndoiam. O văzusem și o auzisem dându-se bine pe lângă tata în chestiuni bănești, și întotdeauna tăticul era cel care ceda și trecea de partea ei. Doar un sărut, o îmbrățișare, o mângâiere blândă, și tăticul se lumina la față și se îndupleca – într-un fel sau altul aveau să reușească să plătească pentru toate lucrurile scumpe pe care ea le cumpăra.

– Cathy, a spus Christopher, șterge-ți expresia asta îngrijorată de pe față. Dacă Dumnezeu n-ar rândui ca oamenii să ajungă bătrâni și bolnavi, și în cele din urmă să moară, atunci nu le-ar mai da voie să aibă copii.

Îi simțeam privirea lui Christopher pironită asupra mea, ca și cum mi-ar citi gândurile, și am roșit. Christopher a zâmbit vesel. Era veșnicul optimist excentric, niciodată mohorât, neîncrezător sau capricios, așa cum eram eu deseori.

I-am urmat sfatul mamei și i-am trezit pe gemeni. I-am pus pe picioare și le-am spus că trebuiau să facă un efort să meargă pe jos, indiferent dacă erau obosiți sau nu. I-am tras după noi în timp ce se jeluiau și se plângeau cu suspine fonfăite de revoltă.

– Nu vreau să mergem acolo unde mergem, a rostit Carrie printre lacrimi.

Cory doar plângea.

– Nu-mi place în pădure noaptea! a țipat Carrie, încercând să-și smulgă mânuța dintr-a mea. Mă duc acasă! Dă-mi drumul, Cathy, dă-mi drumul!

Cory a urlat și mai tare.

Aș fi vrut să o ridic iar pe Carrie și să o duc mai departe în brațe, dar brațele mă dureau mult prea tare ca să pot face încă un efort. Apoi Christopher i-a dat drumul lui Cory și a fugit înainte ca să o ajute pe mama cu cele două valize grele, așa că am rămas să trag după mine, în întuneric, doi copii îndărătnici și fără chef.

Aerul era răcoros și îmbibat cu o aromă înțepătoare. Cu toate că mămica spunea că ne aflam într-un ținut deluros, formele acelea înalte și învăluite în umbre din depărtare mi se păreau niște munți. M-am uitat în sus, către cer. Arăta ca un castron răsturnat cu fundul în sus, din catifea albastră-închis, scânteind nu de stele, ci de fulgi de nea prefăcuți în cristale – sau erau lacrimile de gheață pe care aveam eu să le vărs în viitor? De ce păreau să privească în jos, la mine, cu milă, făcându-mă să mă simt minusculă, copleșită, complet insignifiantă? Era prea întins, cerul acela atât de apropiat, prea frumos, și mă umplea de o presimțire sumbră. Și, totuși, știam că în alte împrejurări aș fi putut să îndrăgesc un asemenea ținut rural.

Am dat în sfârșit peste un pâlcc de case mari și foarte arătoase, adăpostite pe o coastă abruptă de deal. Ne-am apropiat pe furiș de cea mai mare și de departe cea mai somptuoasă

dintre toate acele case de munte adormite. Mămica ne-a spus cu voce joasă că numele casei ei strămoșești era Conacul Foxworth, care era vechi de mai bine de două sute de ani!

– Se află vreun lac în apropiere, pentru patinaj și pentru sebită atenție. Nu e o zonă potrivită pentru schi – prea mulți copaci și stânci.

– Da, a răspuns mămica, există un mic lac cam la o jumătate de kilometru distanță.

Și a arătat cu mâna în direcția lacului.

Aproape în vârful degetelor, am dat ocol casei aceleia enorme. Odată ce am ajuns la ușa din dos, o doamnă în vârstă ne-a dat drumul înăuntru. Probabil ne așteptase și ne văzuse venind, căci a deschis ușa atât de prompt, încât nici nu a mai fost nevoie să ciocănim. Ne-am strecurat încet înăuntru, ca niște hoți în puterea nopții. Doamna cea bătrână nu a scos nici un cuvânt de bun venit. Oare era una dintre servitoare? m-am întrebat eu.

Am ajuns pe dată în interiorul casei întunecate, iar femeia ne-a îmboldit pe o scară dosită, abruptă și îngustă, fără să ne lase să ne oprim nici o clipă și să ne uităm la camerele fastuoase pe care de-abia am putut să le zărim în trecerea noastră grabnică și tăcută. Ne-a condus prin multe coridoare, pe lângă multe uși închise, până când am ajuns, într-un sfârșit, la o cameră din fund, unde a împins o ușă și ne-a făcut semn să intrăm. Era așa o ușurare să ajungem la capătul lungii noastre călătorii nocturne și să ne aflăm într-un dormitor încăpător, cu o singură lampă aprinsă. Draperii grele, tapisate acopereau două ferestre înalte. Femeia cea bătrână, în rochia ei cenușie, a închis ușa masivă ce dădea spre coridor și s-a sprijinit de ea, întorcându-se spre noi ca să ne măsoare din cap până-n picioare.

Când a vorbit, am tresărit.

– Exact cum ai spus, Corrine. Copiii tăi sunt frumoși.

Iat-o, făcându-ne un compliment care ar fi trebuit să ne încălzească inimile – dar pe a mea a înghețat-o. Vocea ei era rece și nepăsătoare, de parcă noi n-am fi avut urechi să o auzim,

nici capacitatea de-i înțelege nemulțumirea, în ciuda vorbelor măgulitoare. Și nu am greșit judecând-o în acel fel, după cum au dovedit următoarele ei cuvinte,

– Dar ești sigură că sunt inteligentă? Au vreun betșug ascuns, care nu se vede cu ochiul liber?

– Nici unul! a strigat mama, simțindu-se jignită, la fel ca mine. Copiii mei sunt perfecți, după cum poți vedea limpede, atât fizic, cât și psihic! S-a uitat cu asprime la femeia în haine cenușii, după care s-a lăsat pe vine și a început să o dezbrace pe Carrie, care picotea pe picioare. Eu am îngenunchat în fața lui Cory și am desfăcut nasturii de la jacheta lui albastră, în timp ce Christopher a ridicat unul dintre geamantane pe unul din cele două paturi largi. L-a deschis și a scos din el două pijamăluțe galbene cu tălpi.

Pe furiș, în timp ce îl ajutam pe Cory să-și dea jos hainele și să-și îmbrace pijamaua galbenă, am cercetat-o pe femeia aceea înaltă și trupeșă, care era, bănuiam, bunica noastră. În timp ce o examinam, descoperindu-i ridurile și niște maxilare late, mi-am dat seama că nu era chiar atât de bătrână pe cât crezusem la început. Părul ei avea o nuanță stridentă de un gri-albăstrui ca oțelul și era pieptănat pe spate într-un stil sobru, ce-i dădea la iveală fața și făcea ca ochii ei să pară oarecum lunguiți, ca de felină. Puteai chiar să vezi cum fiecare şuviță de păr îi trăgea pielea în sus, compunând o mimică plină de antipatie – și, chiar sub ochii mei, un fir de păr s-a eliberat din strânsoare!

Avea nasul asemenea unui cioc de vultur, umeri lați și gura ca o tăietură de cuțit subțire și strâmbă. Rochia ei de tafta cenușie avea o broșă cu diamant la baza unui decolteu înalt. Nimic din aspectul ei nu denota blândețe sau indulgență; până și pieptul ei arăta ca două dealuri gemene din beton. Nu aveam să glumim cu ea, așa cum obișnuiam să ne jucăm cu mama și cu tata.

Nu-mi plăcea de ea. Voiam să plec acasă. Buzele îmi tremurau. Voiam ca tăticul să fie din nou în viață. Cum a putut o asemenea femeie să dea naștere unei ființe atât de adorabile

și de plăcute cum era mama noastră? De la cine a moștenit oare mama frumusețea și veselia? M-am înfiorat, încercând să-mi stăvilesc lacrimile care îmi țâșneau din ochi. Mămica ne pregătise dinainte pentru un bunic lipsit de afecțiune, nepăsător și neînduplecat, dar bunica, prin care ne aranjaserăm venirea, a apărut ca o surpriză dezagreabilă și covârșitoare. Am clipit repede ca să-mi rețin lacrimile, de teamă să nu mă vadă Christopher și să mă ia în râs mai târziu. Dar mama se afla acolo să mă liniștească, zâmbind cu căldură în timp ce-l ridica pe Cory, îmbrăcat în pijama, într-unul din paturile cele mari și o așeza apoi pe Carrie lângă el. Ah, cât de dragălași arătau, întinși acolo ca niște păpuși mari, cu bujori în obraji. Mămica s-a aplecat deasupra gemenilor și i-a sărutat pe obrajii îmbujorați, le-a dat la o parte cu tandrețe buclele de pe frunte și apoi i-a acoperit cu păturile până la bărbie.

– Noapte bună, dragii mei! a șoptit ea cu acea voce plină de afecțiune, pe care noi o cunoșteam atât de bine.

Gemenii nu au auzit-o. Dormeau deja adânc.

Și, totuși, stând cu picioarele bine înfipite în podea, bunica era în mod evident nemulțumită în timp ce-și plimba privirea de la gemenii dintr-unul din paturi până la celălalt pat, unde eu și Christopher ne înghesuiam unul în altul. Eram obosiți și ne sprijineam unul pe altul. Un sentiment puternic de dezaprobare i se citea în ochii împietriți. Avea o căutătură încruntată, insistentă și pătrunzătoare, pe care mămica părea să i-o înțeleagă, cu toate că eu nu. Mămica a roșit când bunica a spus:

– Cei doi copii ai tăi mai mari nu pot să doarmă în același pat!

– Sunt doar niște copii, s-a revoltat mama cu o vehemență neobișnuită. Mamă, nu te-ai schimbat deloc, nu-i așa? Încă mai ai o minte josnică și bănuitoare! Christopher și Cathy sunt

– Inocenți? s-a răstit ea, cu privirea ei plină de o răutate atât de aprigă, încât ar fi putut să taie în carne vie. Tocmai asta am presupus mereu, eu și tatăl tău, despre tine și unchiul tău vitreg!

M-am uitat cu ochi mari de la una la cealaltă. Am aruncat o privire către fratele meu. Ani întregi păreau să se fi topit ca

gheața, lăsându-l vulnerabil, neajutorat, ca un copil de șase sau de șapte ani, care nu înțelegea mai mult decât mine.

Un uragan de mânie nestăpânită a alungat culoarea din obrajii rumeni ai mamei.

– Dacă așa gândești, atunci dă-le camere separate și paturi separate! Dumnezeu știe că se găsesc suficiente în casa asta!

– E imposibil, a răspuns bunica pe tonul ei înghețat, părând că scuipă flăcări. Acesta e singurul dormitor cu baie proprie alături, din care soțul meu nu-i va auzi umblând pe deasupra sau trăgând apa la toaletă. Dacă sunt separați și împrăștiați prin tot etajul de sus, o să le audă vocile sau zgomotul pe care îl fac, dacă nu el, atunci servitorii. Așadar, am stat și m-am gândit mult la acest aranjament. Aceasta e singura cameră sigură.

Cameră sigură? Urma să dormim cu toții într-o singură cameră? Într-o casă somptuoasă și luxoasă cu douăzeci, treizeci, patruzeci de camere, urma să stăm într-una singură? Chiar și așa, dacă mă gândeam mai bine, nu mi-aș fi dorit să fiu singură într-o cameră din casa aceea uriașă.

– Pune-le pe cele două fete într-un pat, și pe cei doi băieți în celălalt, a poruncit bunica.

Mămica l-a ridicat pe Cory și l-a așezat pe patul dublu care mai rămăsese, stabilind astfel cu nepăsare felul în care urma să dormim de atunci. Băieții în patul cel mai apropiat de ușa băii, iar eu și Carrie în patul cel mai apropiat de ferestre.

Bătrâna și-a mutat privirea severă asupra mea, apoi asupra lui Christopher.

– Ascultați, acum, a început ea ca un sergent de instrucție, va fi de datoria voastră, cei doi copii mai mari, să-i țineți pe cei mici liniștiți, și voi veți fi făcuți responsabili dacă încalcă măcar una dintre regulile pe care eu le stabilesc. Să nu uitați niciodată: dacă bunicul vostru află prea devreme că voi vă aflați aici, sus, atunci o să vă azvârle pe toți pe drumuri fără o para chioară – *după ce* vă va pedepsi aspru pentru că existați! Și veți menține această cameră curată, ordonată, îngrijită, de parcă nimeni n-ar locui aici. Și veți păstra liniștea; nu veți striga, nu veți plânge și nici nu vă veți hârjoni ca să se audă

tropăituri în tavanele de dedesubt. În seara asta, când voi părăsi camera împreună cu mama voastră, am să încui ușa cu cheia. Căci nu am să îngădui să hoinăriți dintr-o cameră în alta și prin alte părți ale casei. Până în ziua morții bunicului vostru, vă aflați aici, dar nu existați cu adevărat.

Doamne Dumnezeule! Am aruncat o privire spre mămica. Nu putea fi adevărat! Bunica ne mințea, nu-i așa? Ne spunea răutăți doar ca să ne sperie. M-am tras mai aproape de Christopher, lipindu-mă de el, înfrigurată și tremurând. Bunica s-a încruntat, iar eu m-am dat la o parte pe dată. Am încercat să mă uit la mămica, dar se întorsese cu spatele și stătea cu capul plecat, dar umerii îi căzuseră și-i tremurau de parcă ar fi plâns.

M-a cuprins panica și aș fi strigat ceva în gura mare, dacă mămica nu s-ar fi întors atunci, nu s-ar fi așezat pe pat și nu și-ar fi întins brațele către mine și Christopher. Am alergat spre ea, recunoscători pentru brațele care ne strângeau laolaltă și pentru mâinile care ne mângâiau creștetele și spatele și ne netezeau părul răvășit de vânt.

– E în regulă, a șoptit ea. Aveți încredere în mine. Numai o noapte veți sta aici, iar tata vă va primi în casa lui, să dispuneți de ea ca de propria voastră casă – toată, în întregime, fiecare cameră, precum și grădinile.

Apoi a privit dușmănos către mama ei atât de înaltă, de dură și de respingătoare.

– Mamă, ai puțină milă și compasiune față de copiii mei. Sunt și sânge din sângele tău și carne din carnea ta; să nu uiți asta niciodată. Sunt niște copii foarte buni și totodată normali, au nevoie de spațiu ca să alerge și să facă zgomot. Te aștepti să vorbească în șoaptă? Nu trebuie să încui ușa de la camera asta; poți să o încui pe cea de la capătul coridorului. De ce nu pot să aibă toate camerele din aripa asta de nord, să le folosească doar ei? Știu că nu ți-a păsat niciodată prea mult de partea asta mai veche a casei.

Bunica a scuturat din cap cu vehemență.

– Corrine, eu sunt cea care hotărăște aici, nu tu! Crezi că pot să încui ușa care dă spre aripa asta pur și simplu, fără ca servitorii

să se întrebe de ce? Totul trebuie să rămână exact așa cum a fost. Ei înțeleg de ce țin încuiată camera asta anume, căci aici se află scara care urcă spre mansardă, și nu-mi place să-și bage nasul acolo unde nu-i treaba lor. În fiecare dimineață, foarte devreme, am să le aduc copiilor mâncare și lapte – înainte ca bucătăreasa și servitoarele să intre în bucătărie. Nu se intră niciodată în aripa de nord, cu excepția ultimei vineri din fiecare lună, când se face curățenie temeinică. În acele zile, copiii se vor ascunde în mansardă până când servitoarele își termină treaba. Și, înainte ca servitoarele să intre, voi verifica totul cu ochii mei, ca să mă asigur că nu au lăsat în urmă nici un semn al existenței lor aici.

Mămica a dat glas mai multor obiecții.

– E imposibil! Negreșit se vor da de gol, vor lăsa vreun indiciu. Mamă, încuie ușa de la capătul coridorului!

Bunica a scrâșnit din dinți.

– Corrine, lasă-mi timp; cu timpul, voi putea să găsesc vreun motiv pentru care servitorii să nu aibă voie să intre deloc în aripa asta, nici măcar pentru curățenie. Dar trebuie să procedez cu grijă, să nu le dau nimic de bănuiră. Servitorii nu mă au la inimă; ar alerga la tatăl tău cu tot felul de povești, sperând la vreo răsplată din partea lui. Nu înțelegi? Închiderea acestei aripi nu poate coincide cu reîntoarcerea ta.

Mama a încuviințat din cap, dându-se bătută. Ea și bunica făceau neconținut planuri, în timp ce eu și Christopher deveneam din ce în ce mai somnoroși. Ziua nu părea să se mai sfârșească. Îmi doream atât de mult să mă târăsc în pat lângă Carrie și să mă cuibăresc sub plapumă ca să mă cufund într-o dulce uitare, pe tărâmul căreia nu existau probleme.

În cele din urmă, tocmai când credeam că nu avea s-o mai facă vreodată, mămica a observat cât de obosiți eram eu și Christopher, și ni s-a permis să ne dezbrăcăm în baie, apoi să ne urcăm în pat – în sfârșit.

Mămica a venit la mine, arătând ostenită și îngrijorată, purtând în ochi o tristețe adâncă, și mi-a atins fruntea cu buzele

ei calde. Am văzut lacrimi strălucindu-i în colțul ochilor, iar rimelul i se scurgea în dăre negre. De ce plângea din nou?

– Culcați-vă, a spus ea cu vocea răgușită. Nu vă faceți griji. Nu băgați în seamă ce ați auzit adineauri. De îndată ce tata mă iartă și uită ce am făcut ca să îl supăr, își va deschide larg brațele și-și va primi cu bucurie nepoții – singurii nepoți pe care mai poate apuca să îi vadă înainte să moară.

– Mămico, m-am încruntat eu, plină de amărăciune, de ce plângi atât de mult?

Mama și-a șters lacrimile cu mișcări smucite și a încercat să zâmbească.

– Cathy, mă tem că va dura ceva mai mult de o zi să recâștig afecțiunea și aprobarea tatei. Ar putea dura două zile, sau mai mult.

– Mai mult?

– Poate, poate chiar o săptămână, dar nu mai mult, poate chiar mult mai puțin timp. Nu știu exact... dar nu așa mult. Poți să te bizui pe asta. Mâna ei moale mi-a netezit părul. Draga, scumpa mea Cathy, tatăl tău te-a iubit nespus, la fel ca mine.

S-a îndreptat cu pași ușori către Christopher, ca să-l sărute pe frunte și să-i mângâie părul, dar nu am putut să aud cuvintele pe care i le-a șoptit.

Odată ajunsă la ușă, s-a întors ca să ne spună:

– Odihniți-vă bine, și mâine am să vin să vă văd de îndată ce pot. Îmi cunoașteți planurile. Trebuie să mă întorc pe jos la gară și să prind alt tren până la Charlottesville unde mă așteaptă cele două valize, iar mâine-dimineață, devreme, am să mă întorc cu taxiul și am să mă strecor aici, sus, ca să vă vizitez atunci când voi putea.

Bunica a împins-o pe mama fără milă prin ușa deschisă, dar mămica a întors capul să ne privească peste umăr, ochii ei triști implorându-ne în taină înainte să-i auzim din nou vocea.

– Fiți copii buni, vă rog. Fiți cuminți. Nu faceți nici un zgomot. Ascultați de bunica, respectați-i regulile și nu-i dați nici odată motive să vă pedepsească. Vă rog, vă rog să faceți asta; și faceți-i pe gemeni să fie ascultători; nu-i lăsați să plângă

și să le fie prea tare dor de mine. Faceți ca totul să pară un joc, ceva foarte amuzant. Faceți tot ce puteți ca să-i distrați până când mă întorc cu jocuri și jucării, ca să vă jucați cu toții. Măine mă întorc, și în fiecare clipă cât voi fi departe mă voi gândi la voi, și mă voi ruga pentru voi, și vă voi iubi.

Am promis că aveam să fim buni ca pâinea caldă și că aveam să tăcem chitic și să ne supunem ca niște îngeri oricăror reguli care ni se impuneau. Aveam să facem tot ce ne stătea în puteri pentru gemeni, iar eu aș fi făcut orice, aș fi spus orice, ca să-i alung mamei neliniștea din priviri.

– Noapte bună, mămico! am spus și eu și Christopher, în timp ce ea șovăia pe coridor, cu mâna mare și nemiloasă a bunicii pe umărul ei. Nu-ți fă griji pentru noi. Vom fi bine, cu toții. Știm ce avem de făcut pentru gemeni și cum să ne distrăm singuri. Nu mai suntem copii mici.

Toate aceste cuvinte veneau de la fratele meu.

– Voi trece pe la voi mâine-dimineată, devreme, a spus bunica, după care a împins-o pe mama pe coridor și a încuiat ușa cu cheia.

Era înspăimântător să rămânem încuiați, niște copii singuri în cameră. Dacă izbucnea un incendiu? Incendiu. Mereu mă gândeam la incendii și la o cale de scăpare. Dacă urma să rămânem încuiați acolo, nimeni nu avea să ne audă strigând după ajutor. Cine ne-ar fi *putut* auzi în camera aceea îndepărtată, în care accesul era interzis, de la etajul al doilea, unde nu venea nimeni decât o dată pe lună, în ultima vineri?

Slavă Domnului că era doar un aranjament temporar – o singură noapte! Și apoi, mâine, mămica avea să îl câștige de partea ei pe bunicul muribund.

Eram singuri. Încuiați în cameră. Toate luminile erau stinse. În jurul nostru, sub noi, casa aceea uriașă părea un monstru care ne prinsese în gura-i cu dinți ascuțiți. Dacă ne mișcam, dacă șopteam, dacă respiram zgomotos, urma să fim înghițiți și digerați.

Somnul era ceea ce îmi doream în timp ce zăceam întinsă acolo, nu tăcerea nespus de lungă, ce se prelungea la nesfârșit.

Pentru prima oară în viață nu am căzut într-un somn plin de vise din clipa în care mi-am lăsat capul pe pernă. Christopher a rupt tăcerea și am început să discutăm în șoaptă despre situația în care ne aflam.

– Nu o să fie chiar atât de rău, a spus el domol, cu ochii umezi și licărind în întuneric. Bunica asta – nu se poate să fie atât de răutăcioasă pe cât pare.

– Vrei să spui că nu ți s-a părut o bătrânică adorabilă? Christopher a chicotit cu jumătate de glas.

– Da, pe bune, adorabilă – adorabilă ca un șarpe boa.

– E groaznic de mare. Cât de înaltă crezi că e?

– Doamne, greu de ghicit. Poate un metru optzeci, și nouăzeci de kilograme.

– Doi metri! Două sute de kilograme!

– Cathy, trebuie să înveți un lucru – nu mai exagera! Încează să mai faci din țânțar armăsar. Acum, gândește-te cu atenție la situația noastră și înțelege că asta e doar o cameră într-o casă mare, nimic care să te sperie. Avem doar o noapte de petrecut aici înainte să se întoarcă mămica.

– Christopher, ai auzit ce a spus bunica despre un unchi vitreg? Ai înțeles despre ce era vorba?

– Nu, dar presupun că mămica o să ne explice totul. Acum culcă-te și spune o rugăciune. Nu putem să facem mai mult de atât, nu-i așa?

M-am ridicat din pat, m-am lăsat în genunchi și mi-am împreunat mâinile sub bărbie. Am închis pleoapele strâns și m-am rugat, m-am rugat lui Dumnezeu să o ajute pe mămica să fie cât mai fermecătoare, mai împăciuitoare și mai cuceritoare.

– Și, Doamne, te rog, fă ca bunicul să nu fie la fel de nesuferit și de răutăcios ca nevasta lui!

Apoi, istovită și înecându-mă într-un ocean de emoții, am sărit înapoi în pat, am strâns-o pe Carrie la piept și am căzut, așa cum îmi doream, într-un somn plin de vise.

Casa bunicii

Zorii zilei se întrezăreau palizi din spatele draperiilor grele, trase, pe care ni se interzisese să le deschidem. Christopher s-a ridicat primul, căscând, întinzându-se și zâmbind către mine.

– Neața, ciufulito! m-a salutat el.

Părul lui era la fel de răvășit ca al meu, ba chiar mult mai rău. Nu știu de ce Dumnezeu a ales să le dea lui și lui Cory un păr atât de creț, în timp ce eu și Carrie am primit numai unul cârlionțat. Și, ca un băiat ce era, se străduia din greu să-și perie cârlionții aceia, în timp ce eu îmi doream să sară de pe capul lui pe al meu.

M-am ridicat și m-am uitat de jur împrejurul camerei care avea, probabil, cinci metri pătrați. Era mare, dar cu cele două paturi duble, o comodă masivă, un șifonier încăpător, două fotolii capitonate, o măsuță de toaletă între cele două ferestre, cu propriul ei scăunel, plus o masă de mahon cu patru scaune, părea o cameră mică de fapt. Ticsită. Între cele două paturi se mai afla o masă cu o lampă pe ea. În total, aveam patru lămpi în cameră. Sub mobila greoaie, de culoare închisă, era întins un covor persan decolorat, roșu, cu chenar auriu. Pe vremuri, trebuie să fi fost frumos, dar acum era vechi și ponosit. Pereții erau acoperiți cu tapet de culoarea untului și cu model alb în relief. Cuverturile erau aurii, dintr-un material gros, ce părea a fi satin matlasat. Pe pereți atârnavu trei tablouri. Măi să fie, îți tăiau răsufarea! Demoni groțești alergau după niște oameni goi prin grote subterane colorate cu precădere în roșu. Monștri

nepământenii devorau alte suflete demne de milă. Cu picioarele încă zbătându-se, atârnavă din guri îmbaloșate, pline de dinți lungi, ascuțiți și strălucitori.

– Te uiți la iad, așa cum și-l imaginează unii, m-a informat fratele meu atotștiutor. Pun pariu că îngerul nostru de bunică a atârnat reproducerile astea cu mâna ei, doar ca să ne avertizeze la ce ne putem aștepta dacă nu-i dăm ascultare. Par să fie niște lucrări de Goya, a spus el.

Fratele meu chiar știa totul. Pe lângă faptul că își dorea să ajungă doctor, mai voia să fie și artist. Era excepțional de talentat la desen; picta în acuarele, în ulei și în multe alte tehnici. Avea talent la aproape orice, mai puțin să facă ordine în urma lui și să-și poarte de grijă.

Numai ce am început să mă dau jos din pat ca să mă duc la baie, când Christopher a sărit în picioare și mi-a luat-o înainte. De ce trebuia ca eu și Carrie să fim atât de departe de baie? M-am așezat nerăbdătoare pe marginea patului, legănându-mi picioarele, și l-am așteptat să iasă.

Carrie și Cory au început să se foiască agitați și s-au trezit în același timp. S-au ridicat în capul oaselor și au căscat, de parcă unul era reflexia celuilalt în oglindă, s-au frecat la ochi și s-au uitat somnoroși în jur. Apoi Carrie a declarat pe un ton categoric:

– Nu-mi place aici!

Nu era deloc de mirare. Carrie era încăpățânată din naștere. Încă dinainte să rostească primele cuvinte – și a început să vorbească de la nouă luni –, știa ce-i plăcea și ce nu putea să sufere. Pentru Carrie, niciodată nu exista o cale de mijloc – totul era fie un adevărat dezastru, fie o bucurie de nedescris. Carrie avea cea mai adorabilă voce atunci când era mulțumită, ce semăna foarte mult cu cea a unei păsări drăgălașe ciripind zglobie dimineața. Necazul era că, dacă nu dormea, ciripea din zori și până-n seară. Carrie vorbea cu păpușile, cu ceștile de ceai, cu ursuleții și cu alte animale de pluș. Orice lucru nemișcat care nu-i răspundea era pentru ea partenerul potrivit de conversație. După o vreme, am ajuns să nici nu-i mai aud

flecăreala neîncetată; nu-i mai dădeam atenție și o lăsam să pălăvrăgească în continuare.

Cory era cu totul altfel. În timp ce Carrie sporovăia fără încetare, el ședea și asculta cu toată atenția. Îmi amintesc că doamna Simpson spunea despre Cory că era asemenea unei ape liniștite și adânci. Încă nu știu ce a vrut să spună cu asta, cu excepția faptului că oamenii liniștiți emană o anume iluzie de mister, ce te face să te întrebi cum sunt ei de fapt în interior.

- Cathy, m-a muștrătat surioara mea cu o față inocentă, n-ai auzit când am spus că nu-mi place aici?

Auzind-o, Cory s-a târât jos din pat și a sărit repede într-al nostru, unde s-a întins după surioara lui geamănă și a prins-o strâns în brațe, cu ochi mari, înfricoșați.

- Cum am ajuns aici? a întrebat el pe tonul lui grav.

- Noaptea trecută, cu trenul. Nu-ți amintești?

- Nu, nu-mi amintesc.

- Și am mers prin pădure la lumina lunii. A fost foarte drăguț.

- Unde-i soarele? E încă noapte?

Soarele se ascundea în spatele draperiilor. Dar, dacă îndrăzneam să-i spun asta lui Cory, atunci ar fi vrut fără doar și poate să deschidă draperiile și să privească afară. Odată ce ar fi văzut ce se afla afară, ar fi vrut să iasă. Nu știam ce să spun.

Cineva de pe hol a răsucit cu stângăcie cheia în broască, scutindu-mă să mai dau un răspuns. Bunica aducea în cameră o tavă mare încărcată cu mâncare, acoperită cu un șervet alb. A explicat pe un ton aspru și calculat că nu putea să urce și să coboare scările toată ziua cu tăvi grele în brațe. Numai o dată pe zi. Dacă venea prea des, era posibil ca servitorii să bage de seamă.

- Cred că de acum încolo voi folosi un coș de picnic, a spus ea, așezând tava pe măsuță. S-a întors spre mine, de parcă eu aș fi fost răspunzătoare de hrană. Trebuie să faci în așa fel încât mâncarea să vă ajungă întreaga zi. Împarte-o în trei mese. Șunca, ouăle, pâinea prăjită și cerealele sunt pentru micul dejun. Tartinele și supa fierbinte din termosul cel mic sunt pentru prânz. Puiul fript, salata de cartofi și păstăile de fasole, pentru

cină. Puteți să mâncați fructele la desert. Și, dacă veți fi tăcuți și cuminți până la sfârșitul zilei, s-ar putea să vă aduc înghețată și prăjiturile, sau tort. Fără bomboane, niciodată. Nu aveți voie să faceți carii. Nici nu poate fi vorba de vizite la dentist până nu moare bunicul vostru.

Christopher ieșise complet îmbrăcat din baie și se zgăia și el la bunica, auzind-o cum vorbea cu atâta dezinvoltură despre moartea soțului ei, fără să arate nici măcar un semn de suferință. Era ca și cum ar fi vorbit despre un peștișor din China, care urma să moară în curând într-un acvariu.

– Și spălați-vă pe dinți după fiecare masă, a continuat ea; păstrați-vă părul îngrijit pieptănat și corpul curat; și să fiți complet îmbrăcați. Nu pot să sufăr copiii cu fețe și mâini murdare și curgându-le nasul.

Chiar în timp ce bunica vorbea, lui Cory îi curgea nasul. I l-am șters pe furiș cu o batistută de hârtie. Sărmanul Cory, suferea de alergie la polen mai tot timpul, iar bunica detesta copiii cărora le curgea nasul.

– Și fiți pudici în baie, a spus ea, uitându-se deosebit de aspru mai întâi la mine, apoi la Christopher, care se sprijinea acum insolent de tocul ușii de la baie. Băieții și fetele nu au voie niciodată să folosească baia împreună.

Am simțit un val de sânge fierbinte inundându-mi obrazii! Ce fel de copii credea că suntem?

Apoi am auzit pentru prima oară ceva ce aveam să mai auzim iar și iar, ca un ac înțepenit într-un disc zgâriat de patefon:

– Și nu uitați, copii, Dumnezeu vede totul! Dumnezeu va vedea faptele rele pe care le faceți pe la spatele meu! Și Dumnezeu va fi cel care vă va pedepsi atunci când eu nu o fac! A scos o foaie de hârtie din buzunarul rochiei. Fiți atenți: pe hârtia asta am notat regulile pe care trebuie să le urmați cât timp vă aflați sub acoperișul meu.

A pus hârtia pe masă și ne-a spus că ar trebui să le citim și să le învățăm pe dinafară. Apoi s-a întors să plece... dar nu, s-a îndreptat spre debara pe care nu o cercetaserăm încă.

– Copii, dincolo de ușa asta, la capătul cel mai îndepărtat al debaralei, se află o ușiță ce ascunde treptele spre pod. Sus, în pod, aveți suficient spațiu să alergați, și să vă jucați, și să faceți zgomot la un nivel rezonabil. Dar nu aveți niciodată voie să urcați acolo decât după ora zece. Înainte de zece, servitoarele vin la etajul doi să-și îndeplinească sarcinile de dimineață și ar putea să vă audă alergând pe-acolo. Prin urmare, țineți cont mereu că ați putea fi auziți de jos dacă sunteți prea gălăgioși. Servitorilor le e interzis să folosească etajul doi după ora zece. Unul dintre ei a început să fure. Până când hoțul respectiv nu e prins asupra faptului, am să fiu mereu de față când se deretică dormitoare. În casa asta ne facem propriile reguli și aplicăm pedeapsa meritată. După cum am spus seara trecută, în ultima vineri a fiecărei luni veți urca în pod imediat ce se crapă de ziuă și veți sta acolo liniștiți, fără să vorbiți și fără să dați din picioare – înțelegeți ce vă spun?

S-a uitat țintă la fiecare dintre noi, pe rând, întărindu-și cuvintele cu priviri aspre și răutăcioase. Eu și Christopher am încuviințat din cap. Gemenii n-au făcut decât să se uite la ea cu o fascinație stranie, vecină cu venerația. Potrivit explicațiilor care au urmat, bunica avea să verifice camera și baia, ca să se asigure că nu vom fi lăsat vreun semn al prezenței noastre acolo în acea zi de vineri.

Acestea fiind zise, a plecat. Ne-a încuiat din nou înăuntru.

Acum puteam respira.

Îndârjită, cu hotărâre, am pornit să transform totul într-un joc.

– Christopher Doll¹, pe tine te numesc tată.

El a râs, apoi a spus cu sarcasm:

– Și mai ce? Cum sunt bărbat, și capul acestei familii, vă fac cunoscut de acum înainte că până și cel mai mic ordin mi se va îndeplini – la fel ca un rege. Nevastă, ești sclava mea, și inferioară mie, așa că pune masa, împarte mâncarea, pregătește-te pentru domnul și stăpânul tău.

¹ În limba engleză, *doll* înseamnă „păpușă” (n.tr.)

- Îndrăznește să mai zici asta o dată, frate.
- De acum înainte nu sunt fratele tău, ci domnul și stăpânul tău; trebuie să-mi îmiplinești vrerea, oricare-ar fi aceasta.
- Și dacă nu fac cum spui tu - ce-ai să faci atunci, domnule și stăpâne?
- Nu-mi place tonul tău. Vorbește respectuos când mi te adresezi.
- Tra-la-la și hahaha! Ziua în care îți vorbesc respectuos, Christopher, va fi ziua în care îmi vei câștiga respectul - iar aceea va fi ziua în care vei fi înalt de trei metri, și luna va răsări în miezul zilei, și un cavaler viteaz va sosi purtat de vânt, călare pe un unicorn, înveșmântat într-o armură strălucitoare, de un alb pur și având înfipt în vârful suliței capul unui balaur verde!

Spunând acestea, satisfăcută de expresia enervată de pe chipul lui Christopher, am prins-o pe Carrie de mână și am condus-o trufașă în baie, unde puteam să ne spălăm, să ne îmbrăcăm și să ne periem părul pe îndelete, ignorându-l pe sărmanul Cory care striga fără încetare că avea nevoie la baie.

- Te rog, Cathy! Dă-mi voie să intru! N-o să trag cu ochiul!

Până la urmă, o cameră de baie devine plictisitoare, așa că am ieșit, și, dacă vă vine să credeți, Christopher îl îmbrăcase pe Cory din cap până-n picioare! Și ce era încă mai uluitor - acum Cory nu mai avea nevoie să meargă la toaletă!

- Cum așa? am întrebat. Nu-mi spune că te-ai dus înapoi în pat și ți-ai dat drumul acolo!

Fără să scoată o vorbă, Cory a arătat către o vază mare, albastră, fără flori.

Christopher stătea sprijinit de comodă, cu brațele încrucișate pe piept, mulțumit de sine însuși.

- Să te înveți minte să mai ignori un bărbat în nevoie. Noi, bărbații, nu suntem ca voi, femeile, care vă așezați pe vine. Orice lucru, cât de mic, e bun pentru noi în caz de urgență.

Înainte să-i permit oricăruia dintre ei să se apuce de micul dejun, a trebuit să golesc vaza albastră și să o clătesc bine. De fapt, nu era o idee atât de rea să o ținem lângă patul lui Cory, pentru orice eventualitate.

Ne-am așezat în dreptul ferestrelor, la măsuta pentru jocuri de cărți. Gemenii ședeau pe niște perne îndoite, ca să poată vedea ce mâncau. Toate cele patru lămpi erau aprinse. Cu toate astea, era deprimant să fim nevoiți să luăm micul dejun într-o lumină ca de amurg.

- Înveselește-te, posomorâto, mi-a spus fratele meu mai mare cel imprevizibil. Glumeam doar. Nu trebuie să fii sclava mea. Îmi plac grozav perlele pe care le scoți când ești provocată. Recunosc că voi, femeile, ați fost binecuvântate cu limbuație, la fel cum noi, bărbații, am fost înzestrați cu un instrument perfect ca să ne dăm drumul oriunde.

Și, ca să demonstreze că nu avea să se poarte ca o brută tiranică, m-a ajutat să torn laptele, constatând, la fel ca mine, că nu era puțin lucru să ridici un termos de trei litri și să torni din el fără să verși pe jos.

Carrie de-abia a aruncat o privire la șuncă și la ouăle prăjite, că s-a și pus pe plâns.

- *No-uăăă* nu ne plac ouăle cu șuncă! *No-uăăă* ne plac CEREALELE cu lapte *rece*! No-oi nu vrem mâncare de-asta fierbinte, cu cocoloașe, plină de grăsime. Laptele *rece* CU CEREALE NE PLACE NOUĂ! a țipat ea. Lapte *rece* CU CEREALE ȘI STAFIDE!

- Ia ascultați, a spus tatăl lor cel nou, o versiune mai mică de statură. O să mâncați ce vi se pune dinainte și n-o să vă plângeți, n-o să urlați, n-o să jeliți și n-o să țipați! Auziți? Și nu e mâncare fierbinte, e mâncare rece. Puteți să răzuiți grăsimea de pe ea. Oricum, s-a întărit.

Christopher și-a înfulecat într-o clipită mâncarea rece și unsuroasă, laolaltă cu pâinea prăjită rece, fără unt. Iar gemenii, dintr-un motiv straniu, pe care n-am să-l înțeleg niciodată, și-au mâncat micul dejun fără nici un alt cuvânt de nemulțumire. Presimțeam, plină de neliniște, că norocul ce-l aveam cu gemenii nu putea să mai dureze mult. Fratele mai mare, cel impunător îi impresionase acum, dar mai târziu, fiți cu băgare de seamă!

Odată încheiată masa, am așezat farfuriile la loc pe tavă într-un teanc îngrijit. De abia după aceea mi-am amintit ca uitaserăm să spunem rugăciunea. Ne-am strâns degrabă în jurul mesei și ne-am așezat pe scaune cu capetele plecate și mâinile împreunate.

- Doamne, iartă-ne că am mâncat fără să-ți cerem voiet! Te rog, nu o lăsa pe bunica să afle! Promitem să facem ce trebuie data viitoare. Amin.

După ce am terminat, i-am înmănat lui Christopher lista cu ce puteam și ce nu puteam să facem, bătută cu grijă la mașină cu majuscule, de parcă am fi fost prea proști să înțelegem scrisul de mână.

Și, ca să priceapă pe deplin și gemenii ce ne aștepta, căci fuseseră mult prea somnoroși seara trecută ca să-și poată da seama în ce situație ne aflam, fratele meu a reluat lista cu reguli care nu trebuiau încălcate - că de nu, o încurcam!

Mai întâi și-a ținut buzele, imitând cum nu se poate mai fidel buzele nesuferite ale bunicăi, și era de necrezut cum o gură ca a lui, cu o formă atât de frumoasă, putea ajunge să arate atât de sinistru, dar cumva a reușit să reproducă asprimea bunicii.

- Unu, a citit el cu voce monotonă, glacială, veți fi *mereu* îmbrăcați complet.

Oho, cum făcea ca acel „*mereu*” să pară imposibil!

- Doi: nu veți lua *niciodată* numele Domnului în deșert și veți spune *mereu* rugăciunea înainte de fiecare masă. Iar dacă eu nu mă aflu în cameră să am grijă să o faceți, puteți fi siguri că Dumnezeu din ceruri ascultă și privește.

- Trei: nu veți deschide *niciodată* draperiile, nici măcar ca să trageți cu ochiul afară.

- Patru: nu veți vorbi *niciodată* cu mine, dacă nu vorbesc eu mai întâi.

- Cinci: veți păstra camera aceasta curată și ordonată, cu paturile *mereu* făcute.

- Șase: nu veți lenevi *niciodată*. Cinci ore în fiecare zi le veți dedica studiului, iar restul timpului îl veți folosi ca să vă

dezvoltați abilitățile într-o direcție pertinentă. Dacă aveți niște abilități, aptitudini sau talente, veți căuta să le perfecționați, iar dacă nu aveți nici o abilitate, aptitudine sau talent, atunci veți citi din Biblie; dacă nu știți să citiți, atunci veți sta și vă veți uita la Biblie, și veți încerca să absorbiți prin puritatea gândurilor voastre rostul lui Dumnezeu și al căilor sale.

- Șapte: vă veți spăla pe dinți în fiecare zi după micul dejun și înainte de culcare, în fiecare seară.

- Opt: dacă prind vreodată băieți și fete folosind baia în același timp, am să vă jupoi pielea de pe spinare fără milă și fără nici o remușcare.

Inima mi s-a strâns. Vai de noi, ce fel de bunică aveam?

- Nouă: veți fi, toți patru, pudici și decenti *tot* timpul – în purtare, în vorbe și în gânduri.

- Zece: *nu* vă veți juca cu părțile intime ale corpului vostru și nu veți pune mâna pe ele; nici nu le veți privi în oglindă; și nici nu vă veți gândi la ele, nici măcar atunci când spălați acele părți ale corpului vostru.

Christopher a citit în continuare, fără rușine, cu o licărire ciudată în ochi, imitând-o cu oarecare iscusință pe bunica.

- Unsprezece: *nu* veți permite gândurilor rele, păcătoase sau desfrânate să rămână în mintea voastră. Vă veți păstra gândurile curate, pure și departe de subiectele dăunătoare care vă corup moral.

- Doisprezece: vă veți înfrâna dorința de a vă uita la membrii sexului opus, în afara cazurilor în care este absolut necesar.

- Treisprezece: aceia dintre voi care știu să citească, și sper că măcar doi dintre voi sunt în stare, veți citi fiecare, pe rând, cu glas tare, cel puțin o pagină din Biblie pe zi, ca să beneficieze și cei doi copii mai mici de învățăturile Domnului.

- Paisprezece: vă veți îmbăia zilnic și veți curăța scurgerea căzii; veți păstra baia impecabilă, așa cum ați găsit-o.

- Cincisprezece: fiecare dintre voi, inclusiv gemenii, va învăța cel puțin un citat din Biblie pe zi. Și, dacă vă cer asta, îmi veți reproduce atâtea citate câte doresc, ca să țin socoteala fragmentelor pe care le veți fi citit.

Și iată-l!

Mai văzuserăm mansarde și înainte, cine nu a făcut-o vreodată? Dar o mansardă ca aceea, niciodată până atunci!

Ne-am oprit ca împietriți, uitându-ne în jur fără să ne credem privirilor. Enormă, sumbră, murdară, prăfuită, mansarda se întindea la nesfârșit! Pereții cei mai îndepărtați se aflau la o asemenea distanță încât păreau încețoșați, neclari. Aerul era îmbăcsit, de nepătruns; avea un miros, duhnea a putregai, a obiecte vechi în descompunere, a mortăciuni lăsate neîngropate, și pentru că zăcea într-un nor de praf, totul în jur părea să se miște, să pâlpeie, mai ales prin colțurile mai întunecoase și mai lugubre.

Patru ansambluri de lucarne adânci se întindeau de-a lungul peretelui din față și alte patru în spate. Lateralele, cât puteam vedea din ele, nu aveau ferestre – dar se aflau acolo aripi la care nu ajungeam cu privirea decât dacă ne luam inima în dinți și înaintăm, înfruntând căldura înăbușitoare a locului.

Ca și când un singur om pășea, ne-am îndepărtat treptat de casa scării.

Podeaua era construită din scânduri late, flexibile și putregăite. În timp ce înaintam încet, precauți, înfiorați, făpturile minuscule de pe podea o luau la sănătoasa în toate direcțiile. În mansardă era depozitată suficientă mobilă cât să umple câteva case. Mobilă masivă, în culori sumbre, oale de noapte și carafe așezate în ligheane adânci, poate douăzeci sau treizeci de seturi. Se mai afla acolo un obiect rotund din lemn, ce arăta ca o cadă de baie în lamele de fier. Închipuiți-vă cine ar putea păstra o asemenea cadă!

Bucăți de pânză înveleau toate obiectele care păreau să aibă valoare, iar praful adunat pe ele le colorase din alb într-un cenușiu ponosit. M-au trecut fiori pe șira spinării, căci le vedeam drept fantome din mobilă, stranii, sinistre, șoptind neconținut. Și nu voiam să aud ce aveau de spus.

Zeci de cufere vechi, legate în piele, cu lacăte și colțuri grele de alamă se înșirau de-a lungul unui întreg perete, fiecare dintre ele cu etichete de călătorii lipite peste tot. Păi, cu siguranță

făcuseră de o grămadă de ori ocolul lumii. Cufere imense, bune de sicrie.

Șifoniere uriașe stăteau într-un șir tăcut lângă cel mai îndebătat perete, și când ne-am uitat în ele, toate erau pline cu haine foarte vechi. Am văzut și uniforme confederate, și unio-niste, ceea ce ne-a dat mult de gândit mie și lui Christopher, în timp ce gemenii se ghemuiau lângă noi, uitându-se în jur cu ochi mari și înfricoșați.

– Crezi că strămoșii noștri au fost atât de nehotărâți în timpul Războiului Civil, încât nu știau de care parte se aflau, Christopher?

– Războiul dintre state sună mai bine, a răspuns el.

– Spioni, crezi?

– De unde să știu?

Secrete, secrete peste tot! Frate împotriva altui frate, îmi închipuiam eu – ce distractiv ar fi să aflăm! Numai dacă am reuși să găsim niște jurnale!

– Uite-aici, a spus Christopher, trăgând afară un costum bărbătesc din lână crem, cu revere din catifea cafenie și garnitură elegantă din satin cafeniu mai închis.

A fluturat costumul prin aer. Niște creaturi înaripate, dezgustătoare și-au luat zborul în toate direcțiile, în ciuda mirosului urât de naftalină.

Am scos un țipăt ușor, la fel și Carrie.

– Nu fiți așa fricoase, a spus el, câtuși de puțin tulburat de creaturile acelea. N-ați văzut decât molii, niște molii inofensive. Larvele sunt cele care rod și fac găuri.

Nu-mi păsa! Insectele erau insecte – larve sau adulte. Și, oricum, nu știam de ce-l interesa atât de mult blestematul de costum. De ce trebuia să examineze prohabul ca să vadă dacă bărbații din acele vremuri foloseau nasturi sau fermoare?

– Măi să fie, a spus el, în sfârșit tulburat, ce bătaie de cap să desfăci nasturi de fiecare dată!

Așa credea el.

După părerea mea, oamenii din zilele de demult știau cu adevărat cum să se îmbrace! Cât mi-ar plăcea să umblu într-o

cămășuță dantelată peste pantalonăși, cu zeci de jupoane complicate peste cercuri de crinolină, împodobite cu volănașe, dantele și broderii, cu panglici fluturânde din catifea sau satin; și pantofii ar fi de satin, iar peste toate aceste găтели de-ți luau ochii s-ar afla o umbreluță dantelată ca să-mi umbrească bucele aurii și să țină soarele departe de tenul meu alb și neted. Și aş purta un evantai ca să-mi fac vânt cu mișcări elegante, și pleoa-pele mi-ar flutura, fermecătoare. Ah, ce frumusețe aş fi!

Copleșită până atunci de mansarda nemărginită, Carrie a scos un urlet care m-a întrerupt pe dată din plăcutele-mi închipuiri și m-a readus în prezent, adică undeva unde nu-mi doream să fiu.

– E prea cald aici, Cathy!

– Da, așa e.

– Nu-mi place deloc aici sus, Cathy!

Am tras cu ochiul la Cory, care se uita în jur cu o expresie plină de admirație pe chip, fără să se dezlipească de mine, și, prinzându-i pe gemeni de mâini, am pornit cu toții să rătăcim prin mansardă și să ne vârâm nasul prin toate lucrurile pe care aceasta le avea de oferit. Și erau într-un număr însemnat. Mii de cărți vechi, așezate în teancuri, registre închise la culoare, birouri, două pianine, radiouri, fonografe, cutii de carton pline cu echipamentele nedorite ale generațiilor de mult dispărute. Manechine de toate formele și mărimile, colivii și suporturile de care atârnav, vătraie, fârașe, fotografii înrămate ale unor persoane stranii, palide și bolnăvicioase, care erau, am presupus eu, niște rude decedate de-ale noastre. Unii aveau părul blond, alții brunet; cu toții aveau priviri tăioase, nemiloase, aspre, ursuze, triste, melancolice, îndurerate, deznădăjduite, pustii, dar la nimeni, vă jur, la nimeni nu am văzut priviri fericite. Unii zâmbeau. Cei mai mulți, nu. M-a atras îndeosebi o fată drăguță de vreo optsprezece ani; purta pe buze un zâmbet șters, misterios, ce îmi amintea de Mona Lisa, numai că ea era mai frumoasă. Pieptul i se rotunjea cum nu se putea mai impresionant sub corsaj, făcându-l pe Christopher să arate cu degetul spre unul dintre manechine și să declare răsunător:

- Al ei!

M-am uitat.

- Păi, a continuat el cu o privire admirativă, asta e ceea ce se poate numi o siluetă ca de clepsidră. Vezi talia de viespe, șoldurile rotunjite, pieptul generos? Moștenește un corp ca ăsta, Cathy, și vei face o avere.

- Chiar așa, am spus eu dezgustată, nu prea ai habar. Asta nu e o siluetă naturală de femeie. Poartă un corset atât de strâns în talie, încât carnea i se revarsă pe la marginile de sus și de jos. Tocmai din cauza asta leșinau femeile atât de mult și apoi cereau săruri de mirosit.

- Cum poate cineva să leșine și să reușească totuși să ceară săruri de mirosit? a întrebat el cu sarcasm. De altfel, nu poți să faci să se reverse peste marginea de sus ceva ce nu există de fapt. A aruncat încă o privire la tânăra bine proporționată. Știi, arată puțin ca mămica. Dacă s-ar pieptăna altfel și ar avea haine moderne - ar fi chiar mămica.

Ha! Mama noastră ar avea mai multă minte decât să poarte o cușcă strânsă cu șireturi și să sufere.

- Dar fata asta e doar drăguță, a concluzionat Christopher. Mama e frumoasă.

Liniștea care stăpânea spațiul acela imens era atât de adâncă, încât îți puteai auzi bătăile inimii. Și, totuși, ar fi fost distractiv să cercetezi fiecare cufăr; să examinezi conținutul fiecărei cutii; să probezi toate acele haine putregăite, extravagante, care duhneau, și să te prefaci, să te prefaci, să te prefaci. Dar era atât de cald! Atât de sufocant! Atât de neaerisit! Deja îmi simțeam plămânii îmbâcsiți cu mizerie, praf și aer stătut. Nu numai asta, pânze de păianjen atârnav prin colțuri, decorând grinzile, iar creaturi târătoare sau șerpuitoare hoinăreau pe podele și pe pereți. Deși nu am văzut nici una, m-am gândit la șobolani și la șoareci. Văzuserăm mai de mult un film la televizor despre un bărbat care înnebunise și se spânzurase de o grindă din mansardă. Și în alt film, un bărbat își îndesase soția într-un cufăr vechi cu colțuri și lacăt de alamă, la fel ca acestea, și o lăsase acolo să-și dea duhul. Am mai aruncat o privire la cuferele

acelea, întrebându-mă ce secrete ascundeau pe care servitorii nu trebuiau să le afle.

Mă zăpăcea felul în care fratele meu mă privea și îmi urmărirea reacțiile plin de curiozitate. M-am întors cu spatele ca să-mi ascund sentimentele – dar el a văzut. S-a apropiat de mine, m-a luat de mână și a spus, semănându-i atât de mult tatei:

– Cathy, totul va fi bine. Sigur există niște explicații foarte simple pentru toate lucrurile care nouă ni se par foarte complicate și misterioase.

M-am răsucit spre el încet, uimită că venise să mă consoleze, nu să mă necăjească.

– De ce crezi că bunica ne urăște și pe noi? De ce ne-ar urî bunicul? Ce am făcut *noi*?

Christopher a ridicat din umeri, la fel de consternat ca mine, și cu mâna încă ținând-o pe a mea, ne-am întors amândoi ca să cercetăm iarăși mansarda cu privirea. Chiar și ochii noștri neinstruiți puteau să-și dea seama unde fuseseră adăugate noi părți la casa cea veche. Grinzi verticale, groase și pătrătoase împărțeau mansarda în secțiuni distincte. M-am gândit că, dacă am hoinări mai departe, și mai departe, am da poate peste un loc cu aer proaspăt, unde să respirăm liniștiți.

Gemenii au început să tușească și să strănute. Ne străpungeau cu ochii lor albaștri, plini de nemulțumire, pentru că îi țineam într-un loc unde nu voiau să stea.

– Fiți atenți aici! a spus Christopher atunci când gemenii au început să se plângă cu adevărat. Putem să deschidem ferestrele câțiva centimetri, destul cât să intre puțin aer proaspăt, și nimeni n-o să observe de jos o crăpătură atât de mică.

Apoi mi-a dat drumul la mână și a alergat înainte, sărind peste cutii, cufere, mobilă, dându-se în spectacol, în timp ce eu am rămas împietrită, ținându-i de mâini pe amândoi micuții mei, care erau înspăimântați de locul în care se aflau.

– Veniți să vedeți ce-am găsit! a strigat Christopher de undeva de unde nu-l puteam vedea. Glasul îi era plin de entuziasm. Numai să vedeți ce-am descoperit!

Am alergat, nerăbdători să vedem ceva palpitant, minunat, distractiv – și tot ce avea să ne arată era o cameră, una adevărată cu pereți tencuiți. Nu fusese niciodată zugrăvită, dar avea un tavan normal, nu grinzi. Părea să fie o sală de clasă cu cinci birouri, aranjate cu fața către un birou mai mare. Pe trei dintre pereți erau prinse table, deasupra unor rafturi joase pline cu tomuri vechi, decolorate și prăfuite, pe care fratele meu, veșnic în căutare de cunoștințe, a trebuit să le inspecteze pe dată, târându-se în genunchi pe lângă ele și citind titlurile cu glas tare. Cărțile au fost de ajuns să-l conducă spre un alt fel de a gândi, știind că avea o cale să evadeze în alte lumi.

Mie mi-au atras atenția birourile cele mici, pe care erau inscripționate nume și date, precum Jonathan, 11 ani, 1864! Și Adelaide, 9 ani, 1879! Ah, cât de veche era casa! Copiii aceia erau de acum oale și ulcele, dar își lăsaseră numele mărturie ca să știm că și ei, odinioară, fuseseră trimiși aici, sus. Dar de ce și-ar trimite niște părinți copiii în mansardă ca să studieze? Doar fuseseră copii doriți, cu siguranță – nu ca noi, disprețuiți de bunici. Poate că pentru *ei* ferestrele se deschiseseră larg. Și, pentru ei, servitorii căraseră cărbune sau lemn sus, pe scări, ca ardă în cele două sobe pe care le văzuserăm în colțuri.

Un căluț vechi din lemn, cu un singur ochi de chihlimbar rămas întreg, se clătina nesigur, iar coada lui galbenă și încălțită atârna jalnic. Dar poneiul acela alb cu pete negre a reușit să-l facă pe Cory să scoată un strigăt de încântare. S-a cățărat îndată în șaua roșie și scorojită, strigând:

– Dii, căluț!

Iar poneiul, neîncălecat de atât timp, a pornit la galop, scârțâind, pocnind și protestând din toate încheieturile ruginite.

– Vreau și eu să călăresc! a zbierat Carrie. Unde-i căluțul *meu*?

Am alergat repede să o ridic în șa în spatele lui Cory, ca să se prindă de talia lui și să râdă, și să pocnească din călcâie, făcând calul cel ponosit să se legene tot mai tare și mai tare. Mă minunam cum de se mai ținea încă în balamale, sârmanul de el.

Acum aveam ocazia să mă uit peste cărțile vechi care-l fermecaseră pe Christopher. Am întins mâna la întâmplare și am tras afară o carte, fără să-mi pese ce titlu avea. Am răsfoit paginile, făcând legiuni întregi de miriapози plăți să o ia la sănătoasa în toate direcțiile! Am scăpat cartea pe jos – apoi m-am uitat lung la paginile rupte care se împrăștiaseră. Uram gândacii, păianjenii cel mai mult dintre toți, iar după ei, viermii. Iar insectele care mișunau din paginile acelea arătau ca o combinație între amândoi.

Un asemenea comportament de fetișcană s-a dovedit în-deajuns să-i provoace lui Christopher un hohot de râs. După ce s-a mai liniștit, mi-a spus că exagerez cu atâtea mofturi. Gemenii și-au înfrânat armăsarul sălbatic și s-au uitat la mine cu uimire. A trebuit să-mi recapăt rapid calmul. Nici măcar mamele închipuite nu țipă la vederea câtorva gândaci.

– Cathy, ai doisprezece ani, e vremea să te maturizezi. Nimeni nu țipă la vederea câtorva molii de cărți. Gândacii fac parte din viața de zi cu zi. Noi, oamenii, suntem stăpânii, conducătorii supremi a tot ceea ce mișcă. La urma urmei, camera asta nu e chiar așa de rea. Are o grămadă de spațiu, e plină de ferestre mari, se găsesc cărți din belșug și chiar și câteva jucării pentru gemeni.

Da. Mai era acolo un căruț roșu, ruginit, cu un mâner rupt și o roată lipsă – minunat. Și, pe deasupra, o trotinetă ruptă. Grozav. Și, totuși, iată-l pe Christopher, uitându-se în jur și spunând cât era de mulțumit că găsisem o cameră în care părinții își ascundeau copiii ca să nu-i mai vadă și să nu-i mai audă, sau poate chiar ca să nu se mai gândească la ei, și o considera o cameră plină de posibilități.

Desigur, cineva ar putea să curețe toate locurile întunecoase și secrete unde trăiau jivinele târâtoare și să stropească peste tot cu insecticid, până când n-ar mai rămâne nici o creatură sinistră, destul de mică să o calci în picioare. Dar cum să îi calci în picioare pe bunica și pe bunicul? Cum să transformi o cameră de mansardă într-un paradis plin de flori, și nu într-o altă închisoare la fel ca cea de dedesubt?

Am alergat la lucarne și m-am cățarat pe o cutie ca să ajung la pervazul înalt. Voiam cu disperare să văd pământul, să văd cât de sus ne găseam și câte oase ne-am rupe dacă am sări. Voiam cu disperare să văd copacii, iarba, să văd unde creșteau flori, unde luminau razele soarelui, unde zburau păsările, unde se desfășura viața adevărată. Dar nu am văzut decât un acoperiș lat din ardezie neagră, întinzându-se sub ferestre și ascunzând pământul privirilor. Dincolo de acoperișuri se vedeau vârfuri de copaci; dincolo de copaci, munții se înălțau ca un zid, încununați de ceturi albastre.

Christopher s-a urcat lângă mine și a privit și el afară. Umărul care i se atinge de al meu tremura, la fel și vocea când mi-a spus cu glas slab:

- Încă mai putem vedea cerul, soarele, iar noaptea vom vedea luna și stelele, iar păsările și avioanele vor zbura deasupra noastră. Putem să ne distrăm privind-le până în ziua în care nu vom mai urca aici niciodată. S-a oprit, gândindu-se poate la noaptea în care sosiserăm acolo - fusese oare de-abia noaptea trecută? Pun pariu că, dacă lăsăm o fereastră larg deschisă, o bufniță ar putea să zboare înăuntru. Mereu am vrut să cresc o bufniță.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ți-ai dori o asemenea lighioană?

- Bufnițele își pot roti capul complet de jur împrejur. Tu poți să faci asta?

- Nici nu vreau să fac asta.

- Dar și dacă ai vrea, tot n-ai putea.

- Ei bine, nici tu n-ai putea! m-am răstit eu, dorindu-mi să-l fac să accepte realitatea, așa cum mă îmboldea el să fac. O pasăre atât de înțeleaptă ca bufnița nu ar vrea să trăiască încuiată cu noi nici măcar un ceas.

- Eu vreau o pisicuță, a prins glas Carrie, întinzând brațele ca să o putem ridica să se uite și ea afară.

- Eu vreau un cățeluș, a spus Cory înainte să arunce o privire pe fereastră. Apoi a uitat repede de animale, căci a început

să scandeze: Afară, afară, Cory vrea afară. Cory vrea să se joace în grădină. Cory vrea să se dea în leagăn!

Carrie s-a luat imediat după el. Și ea voia afară, în grădină și la leagăne. Și cu vocea ei de buhai era și mai stăruitoare în dorințele ei decât Cory.

Acum, amândoi aproape că ne scoteau din minți pe mine și pe Christopher cu pretențiile lor de a ieși afară, afară, afară!

- De ce nu putem să mergem afară? a țipat Carrie, strângând din pumni și izbindu-i de pieptul meu. No-uăă nu ne place aici! Unde-i mămica? Unde-i soarele? Unde s-au dus toate florile? De ce-i așa cald?

- Uite, a spus Christopher, apucând-o de pumnișorii agitați și scăpându-mă de niște vânătăi, închipuie-ți că locul ăsta e la fel ca afară. Nu există nici un motiv pentru care n-ai putea să te dai în leagăn aici, ca într-o grădină. Cathy, hai să ne uităm prin jur, să vedem dacă nu găsim niște frânghie.

Am căutat. Și chiar am găsit niște frânghie într-un cufăr vechi, plin cu tot felul de nimicuri. Era evident că familia Foxworth nu arunca nimic - își depozitau gunoiul în mansardă. Poate că se temeau să nu scapete vreodată și să nu aibă dintr-odată nevoie de lucrurile pe care le puseseră deoparte cu atâta zgârcenie.

Fratele meu mai mare a construit cu multă sârguință leagăne atât pentru Cory, cât și pentru Carrie, căci, atunci când ai gemeni, nu trebuie să le dai niciodată un singur exemplar dintr-un lucru - oricare-ar fi acela. Pe post de șezut a folosit niște scânduri smulse din capacul unui cufăr. A găsit șmirghel și a șlefuit așchiile. Cât timp a lucrat el, eu am scotocit până când am găsit o scară veche, cu câteva trepte lipsă, care nu l-au împiedicat câtuși de puțin pe Christopher să ajungă repede la grinzile cele înalte de deasupra. L-am privit cățărându-se sprinten de-a lungul lor, târându-se pe o bârnă lată - fiecare mișcare pe care o făcea îi puneia viața în pericol! S-a ridicat în picioare ca să se laude cât de bine își ținea echilibrul. Dintr-odată, s-a clătinat! Și-a recăpătat echilibrul repede, ridicându-și brațele, dar mie îmi sărise inima din piept, înspăimântată să-l văd

asumându-și asemenea riscuri, jucându-se cu propria viață doar ca să se dea în spectacol! Nu era nici un adult prin preajmă să-l mustre. Dacă aș încerca să-i poruncesc să se dea jos, el ar râde și ar face lucruri și mai prostești. Așa că mi-am ținut gura, am închis ochii și am încercat să-mi scot din minte imaginile cu el căzând, zdrobindu-se de podea, rupându-și mâinile, picioarele sau, și mai rău, spatele sau gâtul! Și nu avea de ce să facă pe nebulul. Știam că e curajos. Legase nodurile strâns, așa că de ce oare nu cobora, pentru ca inima mea să-și reia bătăile normale?

Lui Christopher îi luase câteva ore să construiască leagănele acelea, și apoi și-a riscat viața ca să le atârne. Și, când s-a dat jos, iar gemenii s-au așezat în ele, făcându-și vânt înainte și înapoi și stârnind praful din aer, au fost mulțumiți timp de, poate, trei minute.

Apoi au început. Carrie a fost prima:

– Luați-ne de-aici! Nu ne plac leagănele! Nu ne place aici! E un loc ră-ău!

De-abia s-a oprit din bocit, că a început Cory:

– Afară, afară, vrem afară! Duceți-ne afară! Afară!

Și Carrie s-a apucat să îi țină isonul. Răbdare – trebuia să am răbdare, stăpânire totală de sine, să mă comport ca un adult, nu să urlu doar pentru că voiam afară la fel de mult ca și ei.

– Terminați cu tărăboiul ăsta! s-a răstit Christopher la gemeni. Ne jucăm un joc, și toate jocurile au reguli. Regula principală a acestui joc e să stați înăuntru și să fiți cât mai liniștiți cu putință. E interzis să țipați și să strigați. Când s-a uitat la fețele prăfuite și mânjite de lacrimi ale gemenilor, vocea i s-a îmblânzit. Închipuiți-vă că mansarda e o grădină sub un cer de un albastru strălucitor, frunzele copacilor vă foșnesc deasupra capetelor, iar soarele strălucește vesel. Și când ne întoarcem jos, camera aceea va fi casa noastră cu multe camere.

Ne-a oferit tuturor un zâmbet poznaș, dezarmant.

– Când vom fi la fel de bogați ca familia Rockefeller, n-o să mai fim nevoiți să vedem mansarda asta vreodată, nici dormitorul de dedesubt. O să trăim ca niște prinți și prințese.

- Crezi că familia Foxworth are la fel de mulți bani ca familia Rockefeller? am întrebat eu, neîncrezătoare.

Măi să fie! Urma să putem avea de toate! Și totuși, și totuși, eram groaznic de neliniștită... bunica aceea, ceva în legătură cu ea, felul în care se purta cu noi, de parcă nu aveam nici un drept să trăim pe lumea asta. Ce vorbe oribile ne spusese: „Vă aflați aici, dar nu existați cu adevărat!”

Am rătăcit prin mansardă, cercetând câte una și-alta fără tragere de inimă, până când stomacul cuiva a chiorăit. M-am uitat la ceasul de mână. Ora două. Fratele meu s-a uitat lung la mine, în timp ce eu am aruncat o privire către gemeni. Trebuia să fi fost unul din ei, căci, deși mâncau atât de puțin, stomăcelele lor erau setate în mod automat să aștepte micul dejun la ora șapte, prânzul la douăsprezece și cina la cinci, iar culcarea la ora șapte, nu înainte de a primi o gustare.

- Ora prânzului, am anunțat cu voioșie.

Ne-am poticnit în șir indian pe scări în jos, înapoi în camera aceea odioasă, întunecoasă. Numai dacă am putea deschide larg draperiile ca să lăsăm să intre niște lumină și veselie. Numai dacă...

Parcă mi-aș fi rostit gândurile cu glas tare, căci Christopher a fost destul de perspicace să spună că și cu draperiile larg deschise, lumina soarelui n-ar putea să pătrundă niciodată în camera noastră orientată spre nord.

Și vai, uitați-vă la coșarii din oglinzi! Exact la fel ca cei din *Mary Poppins*, o asemănare izbitoare, menită să aducă zâmbete pe fețele murdare ale gemenilor. Le plăcea nespus să fie comparați cu oamenii aceia fermecători, care prindeau viață în cărțile ilustrate pe care le preferau ei.

Cum fuseserăm deprinși din fragedă pruncie să nu ne așezăm niciodată la masă decât impecabil de curați și cum Dumnezeu își ținea un ochi atent ațintit asupra noastră, aveam să îi facem pe plac, supunându-ne tuturor regulilor. Acum, doar nu ofensam ochii lui Dumnezeu dacă îi puneam pe Cory și pe Carrie în aceeași cadă, de vreme ce veniseră pe lume din același pântec, nu-i așa? Christopher l-a preluat pe Cory, în

timp ce eu am șamponat-o pe Carrie, apoi am îmbăiat-o, am îmbrăcat-o și i-am periat părul mătăsos până când a început să strălucească, după care i l-am răsucit pe degete ca să se încolăcească în bucle drăgălașe. Apoi i l-am prins cu o panglică de satin verde.

Și doar nu făceam rău nimănui dacă vorbeam cu Christopher în timp ce mă îmbăiam. Nu eram adulți – încă. Nu era ca și cum „foloseam” baia împreună. Pentru mama și tata, pielea goală nu însemnase nimic imoral, dar, în timp ce mă spălam pe față, amintirea expresiei neînduplecate, intransigente a bunicii mi-a fulgerat prin fața ochilor. Ea s-ar gândi că e imoral.

– Nu trebuie să mai facem asta, i-am spus lui Christopher. Bunica ar putea să ne prindă, și apoi ar crede că facem un lucru rău.

Christopher a încuviințat din cap de parcă nici nu conta cu adevărat. Cu siguranță a văzut ceva pe chipul meu, care l-a îndemnat să se apropie de cadă și să mă cuprindă cu brațele. De unde a știut că aveam nevoie să plâng pe umărul cuiva? Ceea ce am și făcut.

– Cathy, m-a alinat el în timp ce îmi sprijineam capul de umărul lui, zguduită de suspine, nu înceta să te gândești la viitor și la tot ce ne va aparține atunci când vom fi bogați. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu putred de bogat, ca să mă port ca un playboy un timp, doar puțin timp, căci tăticul a spus că toți ar trebui să oferim umanității ceva folositor și plin de însemnătate, și mi-ar plăcea să fac asta. Dar, până ajung la facultate și la școala de medicină, aș putea să mă prostesc puțin înainte să mă pun serios pe treabă.

– Ah, înțeleg, vrei să faci tot ceea ce un băiat sărac nu și-ar putea permite. Ei bine, dacă asta îți dorești, dă-i înainte. Dar tot ce vreau eu e un cal. Mi-am dorit un ponei de când mă știu, și n-am locuit niciodată într-un loc unde am fi putut ține un ponei, și acum sunt prea mare pentru un ponei. Așa că va trebui să fie un cal. Și, bineînțeles, în tot timpul ăsta voi munci ca să câștig faimă și avere în calitate de cea mai bună prim-balerină din lume. Știi că dansatorii trebuie să mănânce mult, altfel,

ar fi numai piele și oase, așa că am să mănânc un galon întreg de înghețată în fiecare zi, iar într-o zi n-am să mănânc nimic altceva decât brânză – toate felurile de brânză care există pe lume, puse pe biscuiți. Apoi, vreau o grămadă de haine noi: câte o ținută diferită pentru fiecare zi a anului. Am să le dau de pomană după o singură purtare, apoi am să mă așez la masă ca să mănânc brânză pe biscuiți, și înghețată la desert. Și am să dau jos grăsimea dansând.

Christopher îmi mângâia spatele ud, și, când m-am întors să-i văd profilul, părea visător și melancolic.

– Vezi tu, Cathy, nu va fi chiar atât de rău scurtul răstimp în care stăm închiși aici. N-o să avem vreme să ne simțim triști, căci vom fi prea ocupați să ne gândim cum ne vom cheltui toți banii. Să o rugăm pe mămica să ne aducă un joc de șah. Mi-am dorit dintotdeauna să învăț să joc șah. Și putem citi: când citim despre un lucru e aproape la fel de bine ca atunci când îl facem. Mămica n-o să ne lase să ne plictisim; o să ne aducă jocuri noi și o să ne dea lucruri de făcut. Săptămâna asta o să treacă repede, cât ai clipi. Mi-a oferit un zâmbet strălucitor. Și, te rog, nu-mi mai spune Christopher! Nu mai pot fi confundat cu tăticul, așa că de acum înainte sunt doar Chris, bine?

– Bine, Chris, am spus eu. Dar bunica – ce crezi că ar face dacă ne-ar prinde împreună în baie?

– Ar fi vai de pielea noastră – și Dumnezeu mai știe ce altceva.

Și, totuși, când m-am ridicat din cadă și mă ștergeam cu prosopul, am dat să-i spun să nu se uite. Oricum, el nu se uita. Ne cunoșteam deja bine corpul unul celuilalt, căci ne văzuserăm goi de când ne știam. Și, după părerea mea, al meu era cel mai bun. Mai îngrijit.

Purtând cu toții haine curate și mirosind bine, ne-am așezat la masă și ne-am mâncat tartinele cu șuncă și supa călâie de legume din termosul cel mic, apoi am mai băut niște lapte. Prânzul fără prăjiturele era ceva îngrozitor.

Chris se tot uita la ceas pe furiș. Putea să mai dureze foarte mult timp până să apară mama. Gemenii au început să se vânture agitați după ce masa a luat sfârșit. Erau irascibili și își

exprimau nemulțumirea față de tot ceea ce-i înconjura lovind cu piciorul și, din când în când, în timp ce se vânzoleau prin cameră, ne aruncau mie și lui Chris priviri încruntate. Chris s-a îndreptat spre debara și spre mansardă, ca să caute niște cărți în sala de clasă, iar eu am dat să-l urmez.

- Nu! a țipat Carrie. Nu ure în mansardă! Nu-mi place acolo, sus! Nu-mi place aici, jos! Nu-mi place nimic! Nu vreau să fi mămica mea, Cathy! Unde-i mămica mea adevărată? Unde s-a dus? Să-i spui să vină înapoi și să ne dea drumul afară, la groapa cu nisip!

A luat-o la goană spre ușă și a apăsă pe clanță, apoi a urlat ca un animal încolțit când ușa nu s-a deschis. A izbit frenetic cu pumnii în lemnul tare de stejar, țipând fără încetare după mămica, să vină s-o scoată din camera aceea întunecoasă!

Am alergat să o iau în brațe, în timp ce lovea din picioare și nu se oprea din țipat. Era ca și cum încercam să stăpânesc o pisică sălbatică. Chris l-a prins pe Cory, care alerga să-și protejeze sora geamănă. Tot ce am putut face a fost să-i așezăm pe unul din paturi, să scoatem afară cărțile de povești și să le propunem să tragă un pui de somn. Gemenii s-au uitat urât la noi, înlăcrimați și nemulțumiți.

- E noapte deja? a scâncit Carrie, cu vocea răgușită de atâtea țipete zadarnice după libertate și după o mamă care nu mai venea. O vreau pe mămica așa de tare. De ce nu vine?

- *Peter Iepurașul*, am spus eu, apucând cartea de povești preferată a lui Cory, cu ilustrații colorate pe fiecare pagină, datorită cărora era o carte foarte bună.

Cărțile proaste nu aveau ilustrații. Carrie avea o preferință pentru *Cei trei purceluși*, dar Chris ar fi trebuit să citească așa cum obișnuia tata, să pufnească pe nas și să vorbească cu glas gros ca al lupului. Și nu eram sigură că ar fi vrut.

- Vă rog, lăsați-l pe Chris să urce în pod și să-și găsească o carte de citit, și, între timp, eu am să vă citesc din *Peter Iepurașul*. Hai să vedem dacă Peter va reuși în noaptea asta să se strecoare în grădina fermierului și să mănânce morcovi și varză

pe săturate. Dacă adormiți în timp ce citesc, povestea se va sfârși în visele voastre.

Au trecut poate cinci minute până când gemenii să adoarmă. Cory își strângea cartea de povești la pieptul său micuț ca să ușureze cât de mult posibil călătoria lui *Peter Iepurașul* în visele lui. M-a cuprins un sentiment cald și blând, făcându-mi inima să se strângă de durere pentru micuții care aveau de fapt nevoie de o mamă adultă, nu de una de doisprezece ani. Mă simțeam aproape la fel ca la zece ani. Dacă condiția de femeie mă aștepta după colț, încă nu-și anunțase prezența ca să mă facă să mă simt matură și capabilă. Slavă Domnului că nu urma să fim încuiați aici prea mult timp, căci ce aș putea face dacă s-ar îmbolnăvi? Dar dacă s-ar întâmpla vreun accident, vreo căzătură, vreun os rupt? Dacă aș bate tare la ușa încuiată, oare bunica cea infamă s-ar grăbi să-mi răspundă? Nu aveam telefon în cameră. Dacă aș striga după ajutor, cine m-ar auzi din aripa asta izolată și interzisă?

În timp ce eu fierbeam și mă frământam, Chris se afla sus, în sala de clasă din mansardă, adunând o colecție de cărți prăfuite și pline de molii, ca să le aducă în dormitor să le citim. Aduseserăm cu noi o tablă de dame, și asta mi-ar fi plăcut să fac, nu să stau cu nasul într-o carte veche.

– Poftim, a spus el, îndesându-mi în mână o vechitură de carte. A precizat că scuturase din ea toate insectele care m-ar fi putut băga iar în sperieți. Hai să păstrăm damele pentru mai târziu, când se trezesc gemenii. Doar știi cât de tare te necăjești atunci când pierzi.

S-a instalat într-un fotoliu confortabil, azvârlindu-și picioarele peste brațul gros și rotunjit, și a deschis *Tom Sawyer*. Eu m-am aruncat pe singurul pat liber și am început să citesc despre regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. Și, credeți sau nu, în acea zi s-a deschis o ușă despre care nici măcar nu mai auzisem înainte: o lume minunată, în care cavalerismul era în floare, plină de dragoste romantică, unde domnițele frumoase erau înălțate pe un pedestal șienerate de la distanță. În acea zi m-am îndrăgostit de Evul Mediu, și asta nu avea să se schimbe

niciodată, căci, la urma urmei, nu poveștile au inspirat cele mai multe dintre baletе? Și nu toate poveștile își au originile în folclorul perioadei medievale?

Eram genul de copil care se uitase tot timpul după zâne dansând în iarbă. Voiam să cred în vrăjitoare, vrăjitori, căpcăuni, uriași și în incantații magice. Nu voiam ca explicațiile științifice să răpească toată magia lumii. Nu știam la acea vreme că ajunsesem să trăiesc într-un adevărat castel întunecos și de nepătruns, stăpânit de o vrăjitoare și de un căpcăun. Nu ghiceam că niște vrăjitori ai zilelor noastre puteau urzi o vrajă din bani...

Când lumina zilei a început să se retragă în spatele draperiilor grele care ne acopereau ferestrele, ne-am așezat la masă să luăm cina alcătuită din pui fript (rece), salată de cartofi (caldă) și păstăi de fasole (reci și pline de grăsime). Măcar eu și Chris am mâncat cam tot ce aveam în față, așa rece și neapetisant cum era. Însă gemenii doar au înfruntat mâncarea, plângându-se tot timpul că nu era gustoasă. Dacă Carrie ar fi vorbit mai puțin, poate Cory ar fi mâncat mai mult, credeam eu.

– Portocalele nu arată ciudat, a zis Chris, dându-mi o portocală să o curăț, și nici n-ar trebui să fie fierbinți. De fapt, portocalele sunt raze de soare lichide.

Oho, chiar a spus lucrul potrivit în acel moment. Acum gemenii aveau ceva din care puteau mânca cu plăcere – raze de soare lichide.

Era noapte acum și, de fapt, camera nu arăta cu mult diferit față de cum arătase ziua. Am aprins toate patru lămpile, inclusiv veioza micuță de noapte în formă de trandafir, pe care mama o adusese ca să-i consoleze pe gemeni, căroră nu le plăcea întunericul.

După ce trăseseră un pui de somn, îi îmbrăcaserăm din nou pe gemeni în haine curate, le periaserăm părul și îi spălaserăm pe față, iar acum arătau drăgălași și plini de farmec, așezându-se pe podea ca să aranjeze niște jocuri de puzzle cu piese mari. Jocurile acelea erau vechi, iar ei știau exact care dintre piese se potriveau unele cu altele, nefiind vorba de

rezolvarea unei probleme, cât de o întrecere să vadă care po-trivea primul cele mai multe piese. În curând, gemenii s-au plictisit de întrecere, așa că ne-am așezat toți grămadă pe unul din paturi, iar eu și Chris am spus povești pe care le inventam pe loc. Și asta a început să-i plictisească pe gemeni, deși eu și fratele meu am fi putut continua, întrecându-ne să vedem care avea o imaginație mai bogată. Apoi am scos mașinuțele și ca-mioanele din geamantane, pentru ca gemenii să se poată târî pe podea și să împingă mașini din New York către San Fran-cisco, strecurându-se pe sub paturi și printre picioarele mesei – și în curând s-au murdărit iarăși. Când ne-am săturat și de asta, Chris a propus să jucăm dame, în timp ce gemenii puteau să transporte coji de portocale în camioane și să le arunce în Florida, care era coșul de gunoi din colț.

– Poți să iei piesele roșii, a anunțat Chris cu aroganță. Spre deosebire de tine, eu nu cred că negrul te face să pierzi.

M-am încruntat și m-am bosumflat. O eternitate părea să fi trecut între zorii zilei și apus, destul cât să mă schimbe și să nu mai redevin niciodată cea dinainte.

– Nu vreau să joc dame! am spus cu răutate.

Așa că m-am prăbușit pe un pat și am renunțat la lupta de a-mi împiedica gândurile să rățăcească pe nesfârșitele alei pline de temeri obscure și bănuitoare și de îndoieli chinuitoare și săcâitoare, care mă făceau să mă întreb fără încetare dacă mă-mica ne spusese tot adevărul. Și, în timp ce toți patru am aștep-tat, am așteptat și am tot așteptat să apară mămica în pragul ușii, nu a existat vreo calamitate care să nu-mi treacă prin gân-duri. Incendii, mai ales. Fantome, monștri și alte năluci locuiau în mansardă. Dar în camera aceea încuiată, incendiul era amenințarea cea mai însemnată.

Iar timpul se scurgea atât de încet. Chris în fotoliul lui, cu cartea în mână, se tot uita pe furiș la ceas. Gemenii s-au târât până în Florida, și-au aruncat cojile de portocală, și acum nu știau unde să se mai ducă. Nu exista nici un ocean de traversat, căci nu aveau bărci. De ce nu aduseserăm o barcă?

Am aruncat o privire la picturile care descriau iadul și toate chinurile lui, și m-am minunat cât de inteligentă și plină de cruzime era bunica. De ce trebuia să se gândească la tot? Nu era drept ca Dumnezeu să-și țină privirea veșnic vigilentă ațintită asupra a patru copii, când afară, în lume, atâția alții făceau mai multe rele. În locul lui Dumnezeu, din perspectiva Lui atotvăzătoare, nu mi-aș fi pierdut timpul uitându-mă la patru copii orfani de tată, închiși într-un dormitor. M-aș fi uitat la ceva mult mai interesant. De altfel, tăticul se afla acolo, sus – avea să îl facă pe Dumnezeu să aibă grijă de noi și să treacă cu vederea câteva greșeli.

Fără să dea atenție protestelor și feței mele îmbufnate, Chris și-a pus jos cartea și a adus cutia cu jocuri, în care se găseau destule piese cât să jucăm patruzeci de jocuri diferite.

– Ce-i cu tine? a întrebat el, în timp ce a început să aranjeze cercurile negre și roșii pe tablă. De ce stai atât de tăcută, atât de speriată? Ți-e teamă că o să pierzi din nou?

Jocuri, nu mă gândeam la jocuri. I-am relatat gândurile mele despre foc și planul de a sfâșia cearșafurile ca să le înno-dăm și să construim din ele o scară, lungă până la pământ, la fel cum se întâmpla în multe filme vechi. Apoi, dacă izbucnea vreun incendiu, poate chiar în seara aceea, aveam o cale de a ajunge jos după ce spărgeam o fereastră, iar fiecare din noi puteam să îl legăm pe unul din gemeni în spate.

Niciodată nu-i mai văzusem ochii albaștri arătând atât de mult respect, în timp ce i se luminau de admirație.

– Oho, ce idee extraordinară, Cathy! Grozav! Chiar asta vom face dacă izbucnește vreun incendiu – ceea ce nu se va întâmpla. Ce tare, la urma urmelor, e bine de știut că nu o să te pui pe plâns. Când te gândești dinainte la diverse lucruri și faci planuri pentru împrejurări neprevăzute e o dovadă că te maturizezi, și îmi place asta.

Măi să fie, după doisprezece ani de strădanii, îi câștigasem în sfârșit aprobarea și respectul, și atinsesem un țel pe care-l credeam imposibil. Era minunat să știu că ne puteam înțelege când eram închiși într-un spațiu atât de strâmt. Zâmbetele pe

care le-am schimbat purtau promisiunea că împreună aveam să reușim să supraviețuim până la sfârșitul săptămânii. Camaraderia noastră nou descoperită conferea un sentiment de siguranță, puțină fericire de care să ne agățăm, ca două mâini care se strâng.

Apoi, ceea ce descoperiserăm s-a destrămat. Mama a intrat în cameră, mergând atât de ciudat, cu o expresie nespus de stranie pe chip. Aștepaserăm atât de mult să se întoarcă și, totuși, acum, că o aveam din nou alături de noi, nu simțeam bucuria scontată. Poate era numai din cauza bunicii, care o urma îndeaproape, cu ochii ei aspri de cremene și privirea dură care au făcut ca entuziasmul nostru să pălească imediat.

Mi-am acoperit gura cu palma. Ceva îngrozitor se întâmplase. Știam! Pur și simplu știam!

Eu și Chris ședeam pe pat, jucând dame și uitându-ne când și când unul la celălalt, în timp ce mototoleam cuvertura.

O regulă încălcată... nu, două... era interzis să ne uităm, după cum era interzis să mototolim lucruri.

Iar gemenii și-au lăsat piesele de puzzle ici și colo, iar mașinile și bilele erau împrăștiate pe jos, așa că încăperea nu era tocmai ordonată.

Trei reguli încălcate.

Iar băieții și fetele fuseseră împreună în baie.

Și poate încălcaserăm chiar și altă regulă, căci trebuia să simțim mereu, orice am fi făcut, că între Dumnezeu și bunica avea loc un fel de comunicare secretă.

Mânia lui Dumnezeu

Mămica a intrat în camera noastră, în acea primă noapte, cu membrele țepene și încheieturile amorțite, de parcă fiecare mișcare pe care o făcea o durea. Fața ei adorabilă era palidă și congestionată; ochii ei, umflați și roșii. La vârsta de treizeci și trei de ani, cineva o umilise într-atât, încât nu putea să ne privească în ochi pe nici unul din noi. Învinsă, părăsită, distrusă, stătea în picioare în mijlocul camerei ca un copil aspru pedepsit. Fără să stea pe gânduri, gemenii i-au alergat în întâmpinare. I-au cuprins cu brațele, plini de entuziasm, picioarele, râzând și strigând cu voci fericite:

– Mămico, mămico! Unde ai fost?

Eu și Chris am pornit spre ea cu pași înceți, ca să încercăm să o îmbrățișăm. Ai fi putut crede că lipsise de lângă noi un deceniu întreg de duminici, nu o singură miercuri, dar ea reprezenta speranța noastră, realitatea noastră, legătura noastră cu lumea de afară.

Oare o sărutam de prea multe ori? Oare îmbrățișările noastre înfocate, flămânde, lacome de afecțiune o făceau să se cutremure de durere, sau era din cauza obligațiilor? În timp ce lacrimi grele i se rostogoleau încet, în tăcere, pe obraji palizi, eu credeam că plângea numai de milă pentru noi. Când ne-am așezat, dorind cu toții să fim cât mai aproape de ea cu putință, am ales unul din paturi. I-a ridicat pe amândoi gemenii în poală, pentru ca eu și Chris să putem să ne ghemuim lângă ea, de-o parte și de alta. Ne-a cercetat cu privirea și ne-a lăudat

curăţenia fără cusur, zâmbind pentru că îi prinsesem lui Carrie o panglică verde în păr, ca să se asorteze cu dungile verzi de pe rochie. A vorbit cu o voce răguşită, de parcă ar fi răcit sau de parcă o răcăia ceva în gât.

- Acum, spuneţi-mi sincer, cum a fost ziua de azi?

Faţa dolofană a lui Cory s-a bosumflat a nemulţumire, sugerând astfel că ziua nu mersese bine *deloc*. Carrie şi-a exprimat în cuvinte supărarea nemărturisită.

- Cathy şi Chris sunt răutăcioşi! a ţipat ea, şi glasul ei nu semăna deloc cu ciripitul dulce al păsărelelor. Ne-au făcut să stăm înăuntru toată ziua! Nu ne place înăuntru! Nu ne place locul ăla mare şi murdar, despre care ne-au spus că e frumos! Mămico, nu e frumos!

Tulburată şi îndurerată, mămica a încercat să o aline pe Carrie, spunându-le gemenilor că situaţia se schimbase, şi acum trebuia să asculte de fratele şi de sora lor mai mari, şi să li se supună ca unor părinţi.

- Nu! Nu! a urlat ea extrem de mânioasă. Nu ne place deloc aici! Vrem în grădină; e întuneric aici. Nu-i vrem pe Chris şi pe Cathy, mămico, te vrem pe *tine*! Du-ne acasă! Ia-ne de-aici!

Carrie ne-a lovit pe mămica, pe mine şi pe Chris, strigând cât de mult voia acasă, iar mămica şedea pur şi simplu acolo, fără să se apere, de parcă nu auzea nimic şi fără să ştie să se descurce într-o situaţie în care un copil de cinci ani făcea regulile. Cu cât mai nepăsătoare devenea mămica, cu atât ţipa Carrie mai tare. Mi-am acoperit urechile.

- Corrine! a poruncit bunica. Opreşte copilul din ţipat în clipa asta!

Am înţeles, doar uitându-mă la faţa ei rece şi împietrită, că ştia exact cum să o facă pe Carrie să tacă, şi asta într-o clipită. Însă pe celălalt genunchi al mamei şedea un băieţel ai cărui ochi se măreau în timp ce se holba la bunica cea înaltă - cineva care îi ameninţa sora geamănă. Aceasta sărise din poala mamei şi stătea acum în picioare în faţa bunicii. Înfigându-şi bine picioruşele în pământ, Carrie şi-a azvârlit capul pe spate, a deschis gura ca un boboc de trandafir şi s-a dezlănţuit în toată

legea! Ca o primadonă care se păstrase pentru aria de la final, țipetele ei dinainte păreau mieunatul fără vlagă al unui pisoiaș. Acum aveam o tigroaică furioasă!

Vai de mine, eram impresionată, copleșită, înspăimântată de ce urma să se întâmple!

Bunica a apucat-o pe Carrie de păr, ridicând-o suficient de la pământ cât să-l facă pe Cory să sară din poala mamei. Cory s-a năpustit asupra bunicii la fel de rapid ca o pisică! Și, cât ai clipi, a alergat să o muște de picior! Mi s-a strâns inima, știind că acum intraserăm cu toții în bucluc. Bunica s-a uitat în jos la Cory, apoi l-a scuturat de pe ea la fel cum ar fi făcut cu un cățeluș enervant. Din cauza mușcăturii a dat totuși drumul la părul lui Carrie, care a picat pe podea și, ridicându-se pe dată, și-a luat repede avânt și aproape că a nimerit un șut în piciorul bunicii.

Fără să se lase întrecut de sora lui geamănă, Cory și-a înălțat pantofiorul alb, a țintit cu grijă și a lovit-o pe bunica în picior cât de tare l-au ținut puterile.

Între timp, Carrie o zbughise într-un colț, unde s-a lăsat pe vine și a început să urle ca arsă cu fierul roșu!

Era într-adevăr o scenă demnă de a fi păstrată în amintiri și înscrisă în analele familiei.

Până în acea clipă, Cory nu scosese nici un cuvânt și nici nu trăsese vreun țipăt, căci era un băiețel tăcut și tenace. Dar nimeni nu avea voie să-i amenințe sau să-i rănească surioara geamănă – chiar dacă acel „nimeni” avea aproape doi metri și cântărea aproape nouăzeci de kilograme! Iar Cory era foarte mic pentru vârsta lui.

Dacă lui Cory nu-i plăcea ce i se întâmpla lui Carrie și nici amenințarea care plana asupra lui, apoi nici bunicii nu-i plăcea ce i se întâmpla ei! S-a uitat crunt la fețișoara lui sfidătoare și mânioasă, ridicată spre fața ei. Aștepta ca el să se chircească de frică, să-și șteargă încruntătura de pe frunte și sfidarea din ochii albaștri, dar Cory stătea dârz dinaintea ei, îndrăzneț, provocând-o să facă tot răul de care era în stare. Buzele subțiri

și lipsite de culoare ale bunicii s-au strâns într-o linie strâmbă, parcă desenată cu creionul.

Mâna i s-a ridicat – o mână imensă și grea, scânteind de inele cu diamante. Cory nici nu a tresărit, singura lui reacție la această amenințare extrem de evidentă a fost o încruntătură mai pronunțată, mai aprigă, în timp ce își ridica pumnișorii într-o poziție de boxer profesional.

Vai și amar! Oare credea că poate să se lupte cu ea – și să câștige?

Am auzit-o pe mămica strigându-l pe nume cu o voce atât de stinsă, încât părea că șoptește.

Decisă de-acum asupra a ceea ce avea de făcut, bunica i-a palmuit fața rotundă și sfidătoare de bebeluș cu atâta putere, încât l-a împins câțiva pași înapoi, clătinându-se! Cory s-a împiedicat, apoi a căzut pe podea, dar s-a ridicat într-o clipă și s-a întors din nou spre ea, plănuiind un nou atac împotriva muntelui aceluia de carne odioasă. Nehotărârea lui din acel moment era demnă de milă. A șovăit, s-a gândit mai bine, și simțul practic a învins furia. A fugit cât l-au ținut picioarele, ba târându-se, ba alergând, spre colțul în care se ghemuia Carrie, pe care a cuprins-o cu brațele. Au ingenuncheat amândoi, ținându-se unul de altul, cu obrajii lipiți, urlând la unison ca niște sirene!

Lângă mine, Chris a mormăit ceva ce suna ca o rugăciune. – Corrine, sunt copiii tăi – fă-i să tacă! În clipa asta!

Și, totuși, gemenii, odată porniți, erau aproape imposibil de redus la tăcere. Argumentele nu ajungeau niciodată la urechile lor. Își auzeau numai propria teroare și, la fel ca niște jucării mecanice, nu se mai opreau decât atunci când ajungeau la epuizare.

Când tatăcul era în viață și știa cum să se descurce în astfel de situații, obișnuia să-i ridice pe fiecare sub câte un braț, ca pe niște saci de cartofi, și să-i care la ei în cameră, unde le porunceau cu severitate să tacă din gură, altfel aveau să stea singuri până când se linișteau, fără televizor, fără jucării, fără nimic. Fără un public care să asiste la nesupunerea lor sau să le asculte

bocetele impresionante, țipetele lor durau rareori mai mult de câteva minute după ce li se închidea ușa în nas. Apoi se strecurau afară îmbufnați, tăcuți și umili și se cuibăreau în brațele tatei, declarând cu voci șoptite:

- Ne pare rău.

Dar tatăl murise. Nu mai exista un dormitor îndepărtat, unde gemenii puteau să se calmeze. Această singură cameră era conacul nostru, unde gemenii își țineau spectatorii nelipsiți într-o dureroasă supunere. Au urlat până când fețele li s-au colorat din roz în roșu, din roșu în purpuriu, apoi în vinețiu. Ochii lor albaștri au devenit sticloși și au început să privească în gol. Ah, era într-adevăr un spectacol grandios – dincolo de orice rațiune!

Se părea că bunica rămăsese prinsă până atunci în mrejele a ceea ce se petrecea sub ochii ei. Apoi vraja care o ținea nemișcată s-a rupt. Bunica a prins din nou viață. Hotărâtă, s-a îndreptat cu pași mari spre colțul în care se înghesuiau gemenii. S-a aplecat și, fără nici o milă, i-a apucat de ceafă pe cei doi copii care urlau. I-a ținut la distanță, întinzând brațul țeapăn, căci dădeau din mâini și din picioare și țipau, încercând zadarnic să-și rănească în vreun fel călăul, și i-a cărat până în fața mamei. Apoi i-a lăsat să cadă pe podea ca pe niște gunoaie nedorite. Cu o voce răsunătoare și fermă, ce răzbătea printre țipetele lor, a declarat fără ezitare:

- O să vă biciuiesc pe amândoi până vă iese sângele prin piele, dacă nu vă opriți din urlat în clipa asta!

Timbrul nemilos, deopotrivă cu forța glacială a acestei amenințări înspăimântătoare, i-a convins pe gemeni, la fel ca și pe mine, că bunica vorbea foarte serios. Acum, că îi dădeau crezare, se uitau la ea cu ochi mari, uluiți și înfricoșați – și, cu gurile încă deschise, și-au înghițit țipetele. Știau ce însemnau sângele și durerea care îl însoțea. Îmi făcea rău să o văd pe bunica tratându-i atât de brutal, de parcă nici nu i-ar fi păsat dacă oasele lor fragile s-ar fi rupt, și pielea lor delicată s-ar fi învinețit. Se înălța dominatoare deasupra gemenilor, deasupra noastră, a tuturor. Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a răstit la mama:

- Corrine, nu voi mai tolera asemenea scene dezgustătoare pe viitor! E limpede că ți-ai răsfățat copiii și le-ai făcut pe plac în toate, iar acum au mare nevoie de niște lecții de disciplină și de supunere. Nici unui copil care locuiește sub acest acoperiș nu îi este permis să se revolte, să strige sau să dea dovadă de nesupunere. Ai auzit! Vor vorbi numai când li se cere. Vor sări să dea ascultare vocii mele. Acum, scoate-ți bluza, fiica mea, și arată-le celor nesupuși cum se aplică pedepse în casa asta!

În timp ce bunica vorbea, mama se ridicase în picioare. Părea să se micșoreze în pantofii ei cu tocuri înalte, și obrații i s-au făcut palizi ca de ceară.

- Nu! a șoptit ea, nu mai e nevoie acum. Uite, gemenii s-au oprit din plâns... sunt ascultători acum.

Chipul bătrânei s-a înăsprit groaznic.

- Corrine, ești într-atât de nesăbuită încât să nu te supui? Când îți cer să faci un lucru, îl vei face fără să pui întrebări! Și de îndată! Uite ce-ai crescut. Copii becnici, răzgâiați, obraznici, toți patru! Își închipuie că pot să obțină orice le trece prin cap dacă urlă. Aici, urletele n-o să-i ajute. Ar putea foarte bine să știe că nu există milă față de cei care nu ascultă și care încalcă regulile. Tu ar trebui să știi asta, Corrine. Ți-am arătat vreodată milă? Chiar și înainte să ne trădezi, am permis vreodată chipului tău frumos și lingușelilor tale să îmi oprească mâna? Ah, îmi amintesc vremurile când tatăl tău te iubea mult și se întorcea împotriva mea ca să te apere. Dar zilele acelea au trecut. I-ai dovedit că ești întocmai ce am spus eu dintotdeauna - un gunoi capabil doar de minciuni și înșelăciuni!

Și-a întors ochii aspri, împietriți asupra mea și a lui Christopher.

- Da, tu și unchiul tău vitreg ați făcut niște copii extraordinar de frumoși, recunosc asta fără să crâcnesc, deși n-ar fi trebuit să se nască niciodată. Dar, în același timp, par să fie niște nuliități slabe și fără folos! Privirile ei răutăcioase au măsurat-o pe mama cu dispreț, de parcă de la ea am fi moștenit toate defectele acelea înjositoare. Dar încă nu terminase. Corrine, fără îndoială copiii tăi au nevoie de o lecție. Când vor

vedea ce a pățit mama lor, atunci nu se vor mai îndoi de ceea ce ar putea păți și ei.

Am văzut-o pe mama îndreptându-se de spate, înfruntând-o curajoasă pe femeia mai înaltă decât ea cu cel puțin zece centimetri și cu foarte multe kilograme mai grea.

– Dacă arăți cruzime față de copiii mei, a început mama cu vocea tremurândă, am să-i scot de aici, din casă, chiar în această seară, și n-ai să ne mai vezi vreodată nici pe mine, nici pe ei!

A declarat aceasta pe un ton sfidător, ridicându-și chipul frumos și ținându-l cu o ferocitate neabătută pe femeia care era mama ei!

Un zâmbet de-abia schițat, încordat și plin de răceală, a întâmpinat provocarea mamei. Nu, nu era un zâmbet, era un surâs disprețuitor.

– Ia-i de-aici în seara asta – acum! Pleacă și tu, Corrine! Dacă nu-ți mai văd copiii niciodată sau dacă nu mai primesc nici o veste de la tine, crezi că îmi pasă?

Ochii albaștri de porțelan ai mamei au înfruntat privirea oțelită a bunicii în timp ce noi, copiii, ne uitam. În sinea mea strigam de bucurie. Mămica urma să ne ia de aici. Plecam! *Rămas-bun, cameră! Rămas-bun, mansardă! Rămas-bun, toate acele milioane pe care oricum nu mi le doream!*

Dar în timp ce o priveam pe mămica, în timp ce așteptam să se răsucescă pe călcâie și să se îndrepte spre debara ca să ne ia geamantanele, am văzut, în schimb, cum, în inima ei, ceva nobil și bun s-a frânt. A lăsat ochii în pământ, învinsă, plecându-și încet capul, ca să-și ascundă expresia de pe chip.

Zguduită și tremurând la rândul meu, am văzut cum surâsul disprețuitor al bunicii s-a prefăcut într-un zâmbet victorios, larg și plin de cruzime. Mămico! Mămico! Mămico! Sufletul meu urla. N-o lăsa să-ți facă una ca asta!

– Acum, Corrine, *dă-ți jos bluza aceea.*

Încet, împotriva voinței sale, cu chipul cadaveric, mămica s-a răsucit cu spatele la noi, cutremurată de un fior puternic ce i-a străbătut șira spinării. Brațele i s-au ridicat anevoie. Fiecare

nasture de pe bluza ei albă a fost desfăcut cu mare greutate. Cu grijă, și-a lăsat bluza să-i alunece de pe umeri, ca să-și descopere spatele.

Sub bluză nu purta nici furou, nici sutien, și era ușor de văzut de ce. L-am auzit pe Chris icnind. Iar Carrie și Cory văzuseră cu siguranță și ei, căci scâncetele lor mi-au ajuns la urechi. Acum știam de ce mămica, atât de grațioasă de obicei, intrase la noi în cameră cu pași țepeni și cu ochii înroșiți de plâns.

Spatele îi era brăzdat de lovituri roșii de bici, lungi și inflamate, de la gât și până la talia fustei sale albastre. Câteva dintre loviturile mai tumefiate erau acoperite de o crustă de sânge uscat. De-abia dacă existau câțiva centimetri de piele nespintecată, neatinsă între urmele oribile de bici.

Nesimțitoare, indiferentă, fără să-i pese de sensibilitatea noastră, bunica a emis noi instrucțiuni.

- Uitați-vă cu multă atenție, copii. Aflați că urmele acelea de bici se întind până jos, până la tălpile mamei voastre. Treizeci și trei de lovituri, câte una pentru fiecare an din viața ei. Și cincisprezece în plus, pentru fiecare an cât a trăit în păcat alături de tatăl vostru. Bunicul vostru a poruncit pedeapsa, dar eu am fost cea care i-a pus biciul pe spinare. Nelegiuirile mamei voastre stau împotriva lui Dumnezeu și împotriva normelor morale ale societății. Căsătoria ei a fost un păcat, un sacrilegiu! O ocară în ochii lui Dumnezeu. Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, au mai avut și copii - patru! Odraslele Satanei! Afurisiți încă din clipa în care au fost concepuți!

Ochii mi-au ieșit din cap la vederea acelor răni jalnice de pe pielea catifelată și gingașă, pe care tata o atinsese cu atâta dragoste și blândețe. Mă zbăteam într-un vârtej de incertitudine, și inima mi se frângea de durere, căci nu mai știam ce sau cine eram, dacă aveam dreptul să trăiesc într-o lume rezervată de Dumnezeu celor născuți cu binecuvântarea și permisiunea Lui. Ne pierduserăm tatăl, căminul, prietenii și tot ce aveam. Din noaptea aceea, nu am mai crezut că Dumnezeu

era judecătorul desăvârșit. Deci, într-un fel, l-am pierdut și pe Dumnezeu.

Îmi doream să am un bici în mână, ca să-i întorc loviturile femeii aceleia bătrâne care ne răpise fără milă atât de multe. Mă holbam la șirul de urme însângerate, care străbăteau spațele mamei ca o scară; nu mai cunoscusem vreodată o asemenea ură, nici o asemenea mânie. O uram nu numai pentru ceea ce-i făcuse mamei, ci și pentru vorbele urâte pe care le scuipase din gura ei infamă.

Atunci, s-a uitat la mine, bătrâna aceea odioasă, de parcă simțea toate emoțiile care mă încercau. I-am înfruntat sfidătoare privirea, sperând că putea să vadă cum refuzam orice legătură de sânge dintre noi de atunci încolo – și nu numai cu ea, ci și cu bătrânul de la parter. Niciodată nu avea să îmi mai fie milă de el.

Probabil că ochii mei erau asemenea sticlei, prin care se deslușea cum se puneă în mișcare mecanismul răzbunării pe care o plănuiam, pe care juram să o dezlănțui într-o bună zi. Poate că bunica a sesizat într-adevăr ceva răzbunător în mintea aceea clocotitoare, căci și-a îndreptat vorbele care au urmat numai către mine, deși a folosit cuvântul „copii“.

– Așadar, vedeți, copii, în casa aceasta se pot lua măsuri aspre și fără nici un pic de îndurare împotriva celor care nu se supun, încălcându-i regulile. Vă vom oferi mâncare, băutură și adăpost, dar niciodată blândețe, înțelegere sau dragoste. E imposibil să simți orice altceva în afară de repulsie față de ceea ce e imoral. Respectați-mi regulile și nu veți simți mușcătura biciului meu, nici nu veți fi lipsiți de ceea ce vă e necesar. Îndrăzniți să nu vă supuneți și veți afla curând cât rău pot să vă fac și de câte lucruri pot să vă privez.

S-a uitat țintă la fiecare dintre noi.

Într-adevăr, voia să ne distrugă în seara aceea, când eram tineri, inocenți, încrezători, cunoscând numai latura cea mai blândă a vieții. Voia să ne usuce sufletele, să ne ofilim și să secăm, poate să nu mai simțim mândrie în veci.

Dar nu ne cunoștea.

Nimeni nu mă putea face să-i urăsc pe tata și pe mama! Nimeni nu avea drept de viață și de moarte asupra mea – nu, cât timp mai aveam suflare și încă mai puteam să ripostez!

Am aruncat repede o privire către Chris. Nici el n-o scăpa din ochi. O măsura din priviri, cât era de mare, socotind cât de mult ar putea-o vătăma dacă ar ataca-o. Dar avea numai paisprezece ani. Ar fi trebuit să ajungă la vârsta maturității înainte să poată învinge o asemenea creatură. Și, totuși, strângea din pumni, silindu-se să-i țină pe lângă corp. Faptul că se abținea i-a făcut buzele să i se strângă într-o linie la fel de subțire și de rigidă precum buzele bunicii. Doar ochii îi erau reci și duri ca niște bucăți azurii de gheață.

Dintre noi toți, el o iubea cel mai mult pe mama. O înălțase pe un pedestal de perfecțiune, considerând-o cea mai iubită, cea mai blândă, cea mai înțelegătoare femeie de pe pământ. Îmi spusese deja că atunci când avea să crească, avea să se însoare cu o femeie asemenea ei. Și, totuși, acum nu putea decât să o privească plin de o ură feroce. Era prea tânăr ca să facă orice altceva.

Bunica ne-a aruncat o ultimă privire, lungă și plină de dispreț. Apoi a îndesat cheia de la ușă în mâna mamei și a părăsit camera.

O singură întrebare plutea în aer, mai presus de oricare alta. De ce? *De ce* fuseserăm aduși în *această* casă?

Nu era nici pe departe un adăpost, un refugiu, un sanctuar. Mămica știuse cu siguranță ce ne aștepta, și, cu toate astea, ne călăuzise aici în puterea nopții. De ce?

Povestea mamei

După plecarea bunicii, nu mai știam ce să facem, sau ce să spunem, sau ce să mai simțim în afară de nefericire și mâhnire. Inima mi se zbătea sălbatic în timp ce o priveam pe mămica ridicându-și bluza, încheind-o și băgând-o sub betelia fustei, înainte să se întoarcă spre noi cu un zâmbet timid, ce căuta să ne liniștească. Faptul că puteam să găesc într-un astfel de zâmbet un fir de speranță de care să mă agăț era demn de milă. Chris și-a coborât privirea în podea; își manifesta neliniștea chinuitoare în felul în care trasa, sârguitor, cu pantoful, linia ornamentelor complicate de pe covorul persan.

– Ascultați acum, a spus mama cu o voioșie forțată, a fost doar o nuia din salcie și nu a durut prea tare. Mândria mea a suferit mai mult decât trupul. E umilitor să fii biciuit ca un sclav sau ca un animal, și încă de propriii părinți. Dar nu vă faceți griji că aș mai putea primi o asemenea pedeapsă, căci nu se va mai întâmpla. Numai de data asta. Aș suferi de o sută de ori mai multe lovituri numai să pot retrăi acei cincisprezece ani de fericire împreună cu tatăl vostru și cu voi. Cu toate că asta îmi înjosește sufletul, m-a obligat să vă arăt ce mi-au făcut...

S-a așezat pe pat și și-a întins brațele spre noi, ca să ne putem strânge în jurul ei și să găsim alinare, deși eu am avut grijă să nu o mai îmbrățișez încă o dată, provocându-i mai multă durere. I-a ridicat pe gemeni în poală și a bătut ușor cu palma în pat, ca să ne arate că ar trebui să ne adunăm lângă ea. Apoi

a început să vorbească. Îi venea greu să ne adreseze acele cuvinte, bineînțeles, iar nouă ne era la fel de greu să le ascultăm.

– Vreau să mă ascultați cu multă atenție și să vă amintiți toată viața fiecare cuvânt pe care vi-l voi spune în această seară. Mama s-a oprit, șovăind, în timp ce măsura din ochi camera și examina pereții de culoarea untului de parcă ar fi fost transparent și de parcă ar fi putut vedea prin ei toate camerele din casa aceea uriașă. Aceasta este o casă stranie, iar oamenii care locuiesc în ea sunt încă și mai ciudați – nu servitorii, ci părinții mei. Ar fi trebuit să vă avertizez că bunicii voștri sunt de o religiozitate fanatică. Să crezi în Dumnezeu e un lucru bun, corect. Dar dacă îți întărești credința prin cuvinte luate din Vechiul Testament, pe care le cauți și le interpretezi în feluri care se potrivesc cel mai bine propriilor nevoi, atunci asta e ipocrizie, și exact așa procedează părinții mei.

Tata e pe moarte, într-adevăr, dar în fiecare duminică e cărat la biserică, fie în scaunul cu roțile, dacă se simte într-atât de bine, fie pe o targă, dacă se simte rău, și își dă obolul – o zecime din venitul lui anual, ceea ce reprezintă o sumă considerabilă. Așa că, firește, e deosebit de bine-venit. A plătit pentru construcția bisericii, a achiziționat toate geamurile cu vitralii, manipulează preotul și predicile lui, căci își pavează drumul spre rai cu aur, și dacă Sfântul Petru poate fi mituit, tata va trece cu siguranță pe poartă. În acea biserică e tratat ca un zeu sau ca un sfânt în viață. Apoi se întoarce acasă, simțindu-se pe deplin îndreptățit să facă orice dorește, pentru că și-a făcut datoria, și-a plătit drumul, și astfel e ferit de flăcările iadului.

Pe vremea copilăriei mele, eram pur și simplu silită să mă duc la biserică, împreună cu frații mei mai mari. Chiar dacă eram destul de bolnavi cât să cădem la pat, tot trebuia să mergem. Religia ni se îndesa cu forța pe gât. Fiți cucernici, fiți cucernici, fiți cucernici – numai asta ne auzeau urechile. Plăcerile obișnuite, de zi cu zi, pe care alții le considerau normale, erau pentru noi păcătoase. Eu și frații mei nu aveam voie să mergem să înotăm, căci asta însemna să purtăm costume de baie și să

ne expunem privirilor cea mai mare parte a corpului. Ni se interzicea să jucăm cărți sau orice alte jocuri de noroc. Nu aveam voie să mergem la baluri, căci am fi putut să ne lipim corpul de cel al cuiva de sex opus. Ni se poruncea să ne controlăm gândurile, să ținem dorințele sexuale, păcătoase departe de ele, căci, spuneau ei, gândul e la fel de rău ca și fapta. Ah, aș putea să continui să vorbesc la nesfârșit despre câte ne erau interzise – părea că tot ce era distractiv și palpitant reprezenta un păcat în ochii lor. Iar tinerii au în ei ceva care se răzvrătește atunci când viața devine prea strictă, făcându-ne să ne dorim mai mult decât orice pe lume tocmai acele lucruri care ne sunt interzise. Încercând să-și transforme cei trei copii în sfinți sau în îngeri încarnați, părinții noștri nu au reușit decât să ne facă mai răi decât am fi fost în alte împrejurări.

Am făcut ochii mari. Ascultam ca vrăjită, cu toții ascultam, chiar și gemenii.

– Apoi, într-o zi, a continuat mămica, un tânăr chipeș a venit să locuiască în mijlocul tuturor acestora. Tatăl lui fusese bunicul meu, un bărbat care a murit atunci când acel tânăr avea doar trei ani. Pe mama lui o chema Alicia și avea doar șaisprezece ani când s-a măritat cu bunicul meu, în vârstă de cizeci și cinci de ani. Așadar, când a dat naștere unui băiat, ar fi trebuit să trăiască să-l vadă crescând. Din nefericire, Alicia a murit foarte tânără. Numele bunicului meu era Garland Christopher Foxworth, iar odată decedat, jumătate din moșia lui ar fi trebuit să ajungă la fiul lui cel mai mic, care avea trei ani. Dar Malcolm, tatăl meu, a câștigat controlul asupra moșiei tatălui său, numindu-se pe sine administrator, căci, desigur, un băiețel de trei ani nu avea nimic de spus în privința asta, și nici Aliciei nu i s-a cerut părerea. Odată ce tata s-a văzut cu frăiele în mână, i-a dat afară pe Alicia și pe copilul ei. S-au refugiat în Richmond, la părinții Aliciei, și acolo au locuit până când Alicia s-a măritat a doua oară. A avut parte de câțiva ani de fericire alături de un tânăr pe care-l iubise încă din copilărie, apoi a murit și el. De două ori mireasă, de două ori văduvă, rămasă singură cu un copil, iar acum și părinții ei erau morți. Într-o zi,

a descoperit un nodul la sân, iar câțiva ani mai târziu a murit de cancer. Atunci a venit fiul ei, Garland Christopher Foxworth al Putrulea, să locuiască aici. Nu l-am strigat niciodată altfel decât Chris. Mama a șovăit, prinzându-ne pe mine și pe Chris mai strâns în brațe. Ați ghicit despre cine vorbesc? Ați ghicit cine era acel tânăr?

M-am infiorat. Acel misterios unchi vitreg. Și am șoptit:

- Tăticul... vorbești despre tăticul.

- Da, a spus ea, apoi a oftat greu.

M-am aplecat să mă uit la fratele meu mai mare. Ședea atât de potolît, cu cea mai stranie expresie pe chip, iar ochii îi erau sticloși.

Mămica a continuat.

- Tatăl vostru imi era unchi vitreg, dar era numai cu trei ani mai în vârstă decât mine. Îmi amintesc prima oară când l-am văzut. Știam că urma să sosească, acel unchi vitreg, tânăr, pe care nu-l mai văzusem niciodată și despre care nici nu auzisem mare lucru, și voiam să-i fac o impresie bună, așa că m-am pregătit întreaga zi, ondulându-mi părul, îmbăindu-mă și punând pe mine hainele pe care le credeam cele mai frumoase și mai potrivite. Aveam paisprezece ani - o vârstă la care fetele de-abia încep să simtă puterea pe care o au asupra bărbaților. Și știam că eram ceea ce majoritatea băieților și bărbaților considerau o fată frumoasă, și cred că, într-un fel, eram pregătită să mă îndrăgostesc.

Tatăl vostru avea șaptesprezece ani. Era spre sfârșitul primăverii, iar el stătea în picioare în mijlocul holului, cu două geamantane lângă pantofii lui scâlțiați - hainele lui arătau foarte ponosite și prea mici pentru el. Mama și tata se aflau cu el, dar el se răsucea în toate părțile, uitându-se peste tot cu ochi mari, orbit de opulența etalată în jurul lui. Eu nu dădusem niciodată prea multă atenție la ceea ce mă înconjura. Era pur și simplu acolo, o acceptam ca parte a moștenirii mele și, până în ziua în care m-am măritat și am început să trăiesc o viață lipsită de bogății, de-abia dacă mi-am dat seama că fusesem crescută într-o casă remarcabilă.

Vedeți, tatăl meu este un „colecționar”. Cumpără toate operele de artă care sunt considerate unice – nu pentru că prețuiește arta, ci pentru că îi place să posede lucruri. I-ar plăcea să posede *totul*, dacă ar fi posibil, în special lucruri frumoase. Obişnuiam să cred că făceam parte din colecția lui de *obiecte de artă*... și că intenționa să mă țină pentru el, nu ca să se bucure de prezența mea, ci ca să-i împiedice pe ceilalți să se bucure de ceea ce îi aparținea.

Mama a continuat, cu obrazii îmbujorați și cu privirea pierdută, amintindu-și ziua aceea neobișnuită, în care un tânăr unchi vitreg apăruse în viața ei și i-o schimbase radical.

– Tatăl vostru a venit la noi atât de inocent, de încredător, de blând, de vulnerabil, având parte, până în acea zi, numai de afecțiune sinceră, de dragoste adevărată și de multă sărăcie. A venit dintr-o căsuță cu patru camere în acest conac uriaș și somptuos, care îi lua ochii și-i lumina speranțele, crezând că a dat norocul peste el, că a găsit raiul pe pământ. Se uita la mama și la tata, citindu-i-se limpede în ochi recunoștința. Ha! Și acum mă cuprinde mila pentru el și mă doare când mă gândesc că a venit aici cu recunoștință, căci jumătate din tot ceea ce vedea ar fi trebuit să-i aparțină de drept. Părinții mei au făcut tot ceea ce le-a stat în putință să-l facă să se simtă ca o rudă săracă.

L-am văzut stând acolo, în lumina soarelui ce răzbătea prin ferestre, și m-am oprit la jumătatea scărilor. Părul lui blond era încununat cu o aureolă de lumină argintie. Era atât de frumos, nu doar chipeș, ci frumos – există o diferență, știți. Adevărata frumusețe radiază din interior, iar el avea asta.

Am scos un zgomot slab, care l-a făcut să-și ridice capul, iar ochii lui albaștri s-au umplut de lumină – ah, îmi și amintesc de lumina din ei –, și când am făcut cunoștință, lumina s-a stins. Eram nepoata lui vitregă, îi eram interzisă, iar el a fost la fel de dezamăgit ca mine. Căci, chiar în acea zi, când eu stăteam pe trepte, iar el, jos la parter, o scânteie s-a aprins între noi, o flăcăruie roșie ce urma să se întetească din ce în ce mai mult, până când devenea de netăgăduit.

Nu am să vă stânjenesc cu povestea noastră de dragoste. a spus mama stingherită atunci când eu m-am fosit, iar Chris s-a răsucit ca să-și ascundă fața. E suficient să spun că între noi a fost dragoste la prima vedere, căci uneori se întâmplă așa. Poate că el era pregătit să se îndrăgostească, la fel ca și mine, sau poate că amândoi aveam nevoie de cineva care să ne ofere căldură și afecțiune. Frații mei mai mari muriseră deja la vremea aceea, uciși în accidente; aveam doar câțiva prieteni, căci nimeni nu era „destul de bun” pentru fiica lui Malcolm Foxworth. Eu eram trofeul lui, bucuria lui; dacă un bărbat mă lua vreodată de la el, urma să plătească scump pentru asta. Așadar, eu și tatăl vostru obișnuiam să ne întâlnim pe furiș în grădină și să stăm pur și simplu de vorbă ore în șir, iar uneori el mă dădea în leagăn, sau eu îl dădeam pe el, și uneori ședeam amândoi în leagăn și-l împingeam cu picioarele, și ne uitam doar unul la altul în timp ce zburam tot mai sus și mai sus. El îmi spunea toate secretele lui, iar eu i le spuneam pe ale mele. Și adevărul a ieșit destul de curând la iveală, a trebuit să mărturisim că ne iubeam nespun și că, fie că era drept sau nu, trebuia să ne căsătorim. Și trebuia să scăpăm din casa aceasta, de sub stăpânirea părinților mei, înainte să apuce să ne transforme în copiile lor fidele – căci acela era scopul lor, știți, să-l ia pe tatăl vostru și să-l schimbe, să-l facă să plătească pentru tot răul pe care mama lui îl făcuse măritându-se cu un bărbat cu atâția ani mai în vârstă. I-au oferit totul, recunosc asta. L-au tratat ca pe propriul lor fiu, căci urma să-i înlocuiască pe cei doi fii pe care îi pierduseră. L-au trimis la Yale, iar el a dat dovadă de o inteligență sclipitoare. De la el ai moștenit inteligența, Christopher. A absolvit după trei ani – dar nu a putut să folosească niciodată diploma de masterat pe care o dobândise, căci pe ea era înscris numele lui adevărat, și trebuia să ascundem lumii adevărata noastră identitate. Ne-a fost greu în primii ani de căsătorie, pentru că el a fost nevoit să nu-și recunoască studiile.

Mama s-a oprit. S-a uitat gânditoare la Chris, apoi la mine. I-a îmbrățișat pe gemeni și i-a sărutat pe vârful creștetelor blonde, iar fruntea i s-a încrețit a îngrijorare.

- Cathy, Cristopher, voi sunteți cei care mă aștept să înțeleagă. Gemenii sunt prea mici. Încercați să înțelegeți ce s-a petrecut cu noi?

Da, da, am încuviințat amândoi din cap.

Mămica vorbea pe limba mea, limbajul muzicii și al bale. tului, al romantismului și al iubirii, chipuri frumoase în locuri încântătoare. Basmele pot deveni realitate!

Dragoste la prima vedere. Ah, urma să mi se întâmple și mie, știam sigur, iar el avea să fie la fel de frumos cum fusese tatăcul, radiind frumusețe, atingându-mi inima. Trebuia să ai parte de iubire, ca să nu te ofilești și să mori.

- Ascultați-mă cu atenție, acum, a spus mama cu voce joasă, ceea ce dădea cuvintelor ei și mai multă putere. Mă aflu aici să fac tot ce-mi stă în puteri să-l conving pe tata să mă iubească din nou și să mă ierte pentru că m-am căsătorit cu fratele lui vitreg. Vedeți, de îndată ce eu am împlinit optsprezece ani, eu și tatăl vostru am fugit împreună, și două săptămâni mai târziu ne-am întors și le-am mărturisit părinților mei. Tata aproape că a avut o criză de furie. S-a mâniat, a urlat, ne-a poruncit să părăsim casa și ne-a spus să nu-i mai călcăm niciodată pragul, niciodată! Din cauza asta am fost dezmoștenită, și tatăl vostru la fel - căci cred că tata intenționa să-i lase ceva avere, nu mult, dar totuși ceva. Cea mai mare parte urma să fie a mea, căci mama are și ea banii ei proprii. Ei bine, dacă ascuți ce spune ea, banii pe care i-a moștenit de la părinții ei au fost motivul de căpătâi pentru care tata s-a însurat cu ea, deși în tinerețea ei a fost ceea ce numim o femeie *arătoasă*, nu o mare frumusețe, dar avea înfățișarea plăcută a celor de viță nobilă, radiind o autoritate princiară.

Nu, mi-am spus eu cu amărăciune... femeia aceea bătrână s-a născut urâtă!

- Mă aflu aici să fac tot ce pot ca tata să mă iubească din nou și să mă ierte că m-am căsătorit cu fratele lui vitreg. Și, ca să reușesc, va trebui să joc rolul fiicei respectuoase, umile, care și-a asumat pe deplin pedeapsa. Și, uneori, când începi să joci un rol, intri în pielea acelui personaj, de aceea vreau să vă spun

acum, cât încă mai sunt eu însămi, tot ce trebuie să auziți. Din cauza asta vă spun toate aceste lucruri, și sunt cât se poate de sinceră. Mărturisesc, nu am fost înzestrată cu o voință puternică și nici nu știu să trăiesc pe picioarele mele. Am fost puternică numai când îl aveam pe tatăl vostru să mă susțină, acum însă nu-l mai am. Iar jos, la primul etaj, într-o cămaruță de lângă bibliotecă, se află un bărbat cum n-ați mai întâlnit vreodată. Ați cunoscut-o pe mama, și știți într-o câțva de ce e în stare, dar nu l-ați cunoscut încă pe tata. Și nu vreau să-l întâlniți până când nu mă iartă și nu acceptă faptul că am patru copii al căror tată e fratele lui vitreg mult mai tânăr decât el. Îi va fi foarte greu să se împace cu asta. Dar nu cred că îi va fi *prea* greu să mă ierte, căci tatăl vostru e mort, și e greu să le porți ranchiună celor plecați pe lumea cealaltă.

Nu știu de ce mă simțeam atât de înfricoșată.

– Pentru ca tatăl meu să mă includă din nou în testament, voi fi nevoită să fac tot ceea ce-mi cere.

– Ce ar putea să-ți ceară mai mult decât supunere și respect? a întrebat Chris pe cel mai sumbru ton al unui adult, de parcă ar fi înțeles despre ce era vorba.

Mămica s-a uitat la el îndelung, plină de înțelegere și compasiune, și a ridicat mâna ca să-l mângâie pe obrazul de copil. Era versiunea mai tânără a soțului pe care îl îngropase nu de mult. Nu era de mirare că ochii i se umpleau de lacrimi.

– Nu știu ce va vrea de la mine, dragul meu, dar orice va trebui să fac voi face. Trebuie să mă includă în testament, într-un fel sau altul. Dar să uităm de toate astea, deocamdată. V-am văzut fețele în timp ce vorbeam. Nu vreau să credeți că mama a spus adevărul. Ceea ce am făcut eu și tatăl vostru *nu* este imoral. Ne-am căsătorit în biserică așa cum se cuvine, la fel ca orice altă tânără pereche de îndrăgostiți. Nu a fost nimic „păcătos” în toate acestea. Iar voi nu sunteți nici odraslele Satanei, nici afurisiți – tatăl vostru ar spune că astea-s bali-verne. Mama ar vrea să vă credeți nevrednici, ca să vă pedepsească și pe voi, și pe mine. Oamenii stabilesc regulile societății, **nu Dumnezeu**. În unele părți ale lumii, rude încă și mai

apropiate se căsătoresc și fac copii, și nimeni nu vede nimic rău în asta, deși nu am să încerc să justific ceea ce am făcut, căci noi trebuie să respectăm legile proprii noastre societăți. Această societate consideră că bărbații și femeile între care există legături strânse de rudenie nu ar trebui să se căsătorească între ei, căci, în caz contrar, ar putea da naștere unor copii im-perfecți fizic sau psihic. Dar cine oare e perfect?

Apoi mămica a răs printre lacrimi și ne-a strâns pe toți în brațe.

– Bunicul vostru a prezis că toți copiii noștri aveau să se nască încornorați, cu o cocoașă în mijlocul spatelui, cu cozi despicate și cu copite în loc de tălpi – parcă era un smintit, încercând să ne blesteme și să ne condamne să facem copii diformi, pentru că voia să arunce blestemul asupra noastră! Dar s-a îndeplinit vreuna dintre prezicerile lui cumplite? a strigat mama, părând chiar ea aproape scoasă din minți. Nu! a răspuns ea la propria întrebare. Eu și tatăl vostru ne-am făcut într-adevăr griji atunci când am rămas însărcinată prima oară. El a bătut holurile spitalului toată noaptea, până aproape de ivirea zorilor, când o infirmieră a venit la el și i-a spus că are un fiu perfect în toate privințele. Apoi a trebuit să alerge la salonul de nou-născuți, ca să vadă cu ochii lui. Ar fi trebuit să fiți acolo, să-i vedeți bucuria de pe chip atunci când a intrat în camera mea cu douăzeci și patru de trandafiri roșii, iar ochii îi înotau în lacrimi când m-a sărutat. Era atât de mândru de tine, Christopher, atât de mândru. A făcut cadou șase cutii de țigări și s-a dus de îndată să-ți cumpere o bătă de baseball din plastic, și o mănușă de prinzător, și o minge de fotbal, pe deasupra. Când ți-au dat dinții, obișnuiai să ronțai bâta și loveai în pătuț și în perete ca să ne dai de știre că voiai afară.

Apoi a venit pe lume Cathy, iar tu, draga mea, erai la fel de frumoasă ca fratele tău, și perfectă. Și știi cât de mult te-a iubit tatăl tău, dansatoarea lui cea frumoasă, care ridica publicul în picioare când se afla pe scenă. Îți amintești primul tău spectacol de balet, când aveai patru ani? Ai purtat primul tău tutu roz

și ai făcut câteva greșeli; toți spectatorii au râs, iar tu ai bătut din palme de parcă te mândreai, chiar și așa. Iar tatăl tău ți-a trimis doisprezece trandafiri – îți aduci aminte? Nu observase nici una dintre greșelile pe care le făcuseși. În ochii lui era ta, s-au născut gemenii noștri. Acum aveam doi băieți și două copii perfecti. Așa că, dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne pedepsească, a avut patru ocazii să ne dea copii diformi sau retardati mintal. În schimb, ne-a dat tot ce avea mai bun. Așa că să nu o lăsați niciodată pe bunica voastră să vă convingă că sunteți altcumva decât pricepuți, vrednici sau pe deplin plăcuți grației divine. Dacă s-a comis vreun păcat, acela a fost păcatul părinților voștri, nu al vostru. Voi sunteți aceiași patru copii pentru care ne invidiau toți prietenii noștri din Gladstone și pe care îi numeau păpușile din Dresda. Să nu uitați niciodată ce aveți în Gladstone – să țineți bine minte. Nu încetați să credeți în voi, și în mine, și în tatăl vostru. Chiar dacă el a murit, iubiți-l și respectați-l în continuare. O merită. S-a străduit atât de mult să fie un părinte bun. Nu cred că există mulți bărbați care să se îngrijească de familia lor în măsura în care a făcut-o el. Mama a zâmbit larg printre lacrimile-i strălucitoare. Acum, spuneți-mi cine sunteți.

– Păpușile din Dresda! am strigat eu și Chris.

– Acum, veți crede vreodată când bunica vă spune că sunteți odraslele diavolului?

Nu! Niciodată, niciodată!

Și totuși, și totuși, va trebui să mă gândesc mai târziu la jumătate din câte am auzit de la cele două femei și să cuget adânc. Voiam să cred că Dumnezeu era mulțumit de noi, de cine și ce eram. Trebuia să cred, aveam nevoie să cred. Încuviințează din cap, mi-am spus, spune da, la fel cum a făcut Chris. Nu făcusem nimic care doar se uită la mămica cu ochii mari, fără să înțeleagă nimic. Nu mai fi atât de bănuitoare – încetează!

Chris și-a înălțat glasul pe un ton ferm și convingător.
– Da, mămico, cred în ceea ce spui, căci dacă Dumnezeu ar fi condamnat căsătoria ta cu tata, atunci v-ar fi pedepsit într-adevăr prin copiii voștri. Cred că Dumnezeu nu e pedepsit și fanatic – nu așa cum sunt bunicii noștri. Cum poate bătrâna aia să rostească lucruri atât de urâte, când are ochi ca să vadă că nu suntem nici urâți, nici diformi, și cu siguranță nu suntem retardați?

Ușurarea, ca un râu scăpat din zăgaz, a făcut lacrimile să șiroiască pe chipul frumos al mamei. L-a strâns pe Chris la piept, sărutându-l pe vârful capului. Apoi i-a prins fața în mâini și l-a privit adânc în ochi, ignorându-ne pe noi, ceilalți.

– Îți mulțumesc, băiatul meu, că ai înțeles, a spus ea într-o șoaptă răgușită. Îți mulțumesc încă o dată că nu îți judeci părinții pentru faptele lor.

– Te iubesc, mămico! Orice ai fi făcut sau ai face, voi înțelege întotdeauna.

– Da, a murmurat ea. Vei înțelege, știu că tu vei înțelege. S-a uitat stânjenită la mine; eu stăteam deoparte, observând, încercând să înțeleg ce se întâmpla, să o înțeleg pe ea. Dragostea nu vine niciodată atunci când îți dorești. Uneori se întâmplă pur și simplu, în ciuda voinței tale. Și-a plecat capul, întinzându-se după mâinile fratelui meu și apucându-le strâns. Tata mă adora pe vremea când eram copil. Voia să mă țină mereu pentru el. Nu voia să mă căsătoresc cu nimeni. Îmi amintesc că aveam numai doisprezece ani când mi-a spus că avea să îmi lase întreaga lui moșie dacă rămâneam cu el până murea de bătrânețe.

Brusc, a ridicat capul și s-a uitat la mine. Observase oare îndoiala, întrebările? Ochii i s-au întunecat, devenind adânci, de nepătruns.

– Luați-vă de mâini, a poruncit ea cu convingere, îndreptându-și umerii și dând drumul la una din mâinile lui Chris. Vreau să repetați după mine: Suntem niște copii perfecți. Suntem sănătoși psihic, fizic și emoțional, și binecuvântați de Dumnezeu în toate felurile posibile. Avem aceleași drepturi

să trăim, să iubim și să ne bucurăm de viață ca oricare alt copil de pe acest pământ.

A zâmbit către mine, și mi-a prins mâna în mâna ei liberă, și i-a rugat pe Carrie și pe Cory să se prindă în lanțul familiei.

– Aici, sus, veți avea nevoie de mici ritualuri care să vă ajute să treceți cu bine de fiecare zi, ca niște mici punți. Lăsați-mă să formulez câteva pentru voi, ca să le folosiți când eu nu sunt aici. Cathy, când mă uit la tine, mă văd pe mine la vârsta ta. Iubește-mă, Cathy, ai încredere în mine, te rog.

Șovăind, am făcut ce ne-a cerut și am repetat litania pe care trebuia să o spunem ori de câte ori ne simțeam cuprinși de îndoială. Când am terminat, mama ne-a oferit un zâmbet calm de aprobare.

– Gata! a spus ea, cu o expresie mai fericită pe chip. Acum, să nu credeți că ziua asta a trecut fără ca eu să vă port mereu în gânduri. Am reflectat fără încetare la viitorul nostru și am hotărât că nu putem continua să locuim aici, unde mama și tata ne țin în stăpânire. Mama e o femeie nemiloasă, lipsită de inimă, care doar din pură întâmplare mi-a dat naștere, dar nu mi-a dăruit nici măcar un dram de dragoste – le-a dat-o fiilor ei pe toată. Am crezut prosteste, atunci când am primit scrisoarea de la ea, că avea să se poarte cu voi altfel decât s-a purtat cu mine. Am crezut că odată cu vârsta s-a mai îmblânzit și odată ce avea să vă vadă și să vă cunoască, avea să vă primească cu brațele deschise, asemenea oricărei bunici, și avea să fie fermecată și încântată să poată iubi din nou niște copii. Am sperat atât de mult că odată ce avea să vă vadă chipurile... Glasul mamei s-a frânt, în pragul lacrimilor, de parcă nici o persoană înzestrată cu judecată nu ar putea să-și pună stavilă iubirii pentru copiii ei. Pot să-i înțeleg antipatia față de Christopher – și, spunând asta, l-a îmbrățișat strâns și l-a sărutat pe obraz –, căci seamănă atât de mult cu tatăl lui. Și știu că se uită la tine, Cathy, și mă vede pe mine, și nu m-a îndrăgit niciodată; nu știu de ce, decât, poate, pentru că tata ținea atât de mult la mine, iar asta îi trezea gelozia. Dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că v-ar putea trata cu cruzime pe oricare din voi

doi, sau pe micuții mei gemeni. Mi-am impus să cred că oamenii se schimbă cu vârsta și că își dau seama de greșelile pe care le-au comis, dar acum știu cât de mult m-am înșelat.

Mama și-a șters lacrimile din ochi.

– Așadar, mâine în zorii zilei am să merg cu mașina în cel mai apropiat oraș și am să mă înscriu la o școală de comerț, unde voi învăța să devin secretară. Am să învăț să bat la mașină, să stenografiez, să fac contabilitate și să arhivez dosare – tot ceea ce are nevoie să știe o secretară competentă am să învăț. Și, odată ce știu să fac toate aceste lucruri, am să pot găsi o slujbă potrivită, cu un salariu mulțumitor. Atunci voi avea suficienți bani să vă scot pe toți din camera asta. Vom găsi un apartament undeva, în apropiere, ca să pot totuși să-l vizitez pe tata. În curând, vom trăi cu toții sub același acoperiș, acoperișul nostru, și vom fi iarăși o familie adevărată.

– Ah, mămico! a strigat fericit Chris. Știam eu că vei găsi o soluție! Știam că nu ne vei ține încuiați în camera asta.

S-a aplecat spre mine ca să-mi arunce o privire trufașă, plină de satisfacție, de parcă ar fi știut dintotdeauna că mama lui cea multiubită avea să rezolve toate problemele, oricât de complicate ar fi fost acestea.

– Aveți încredere în mine, a spus mămica, zâmbind acum sigură de sine.

Din nou, i-a dat sărutări lui Chris.

Îmi doream, într-un fel, să pot fi asemenea fratelui meu Chris și să iau tot ce spunea ea drept un jurământ sacru. Da gândurile mele necredincioase stăruiau mult prea îndelung asupra afirmației mamei potrivit căreia nu era înzestrată cu voință puternică și nu știa să trăiască pe propriile picioare fără sprijinul tatei.

– Și cât timp durează, mai exact, până înveți să fii o secretară competentă? am întrebat eu abătută.

Repede – prea repede, m-am gândit eu –, mi-a răspuns.

– Doar puțin timp, Cathy. Poate o lună. Dar dacă îmi ia mult, trebuie să fii răbdătoare și să înțelegi că nu sunt destul de inteligentă pentru astfel de lucruri, a continuat ea în pri

de parcă putea să vadă că o învinuiam pentru incompetența ei. Când te naști cu avere și ești educată în internate numai pentru ficele celor extrem de bogați și puternici, apoi ești trimisă la un pension de domnișoare, deprinzi regulile de etichetă socială și științele academice, dar, mai cu seamă, ești pregătită pentru vârtoarea idilelor, pentru debutul în înalta societate și cum să primești oaspeți și să fii o gazdă perfectă. Nu am fost învățată nimic practic. Nu am considerat că aș avea vreodată nevoie de cunoștințe despre afaceri. Am crezut că voi avea mereu un soț care să îmi poarte de grijă, iar dacă nu un soț, atunci tatăl meu avea să o facă – și, de altfel, în tot acest timp eram îndrăgostită de tatăl vostru. Știam că aveam să ne căsătorim în ziua în care eu împlineam optsprezece ani.

Îmi predă o lecție potrivită chiar în acea clipă. În veci nu aveam să devin atât de dependentă de un bărbat încât să nu-mi pot croi singură drumul în lume, oricât de grele lovituri mi-ar da viața! Dar mai cu seamă mă simțeam josnică, mânioasă, vinovată, plină de rușine – simțind că mama era singura blamată, și cum de nu-și dăduse seama ce urma să se întâmple?

– Mă duc acum, a spus ea, ridicându-se să plece.

Gemenii au izbucnit în lacrimi.

– Mămico, nu pleca! Nu ne lăsa!

Amândoi și-au încolăcit brațele lor mici în jurul picioarelor ei.

– Am să mă întorc mâine-dimineață devreme, înainte să plec la școală. Serios, Cathy, a spus ea, uitându-se țintă la mine, promit că voi face cum pot mai bine. Vreau să vă scot de aici la fel de mult cum vreți voi să ieșiți.

La ușă, a adăugat că era bine că îi văzuserăm spatele, căci acum știam cât de nemiloasă putea să fie mama ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i încălcați regulile! Fiți pudici în baie. Înțelegeți că se poate purta cu cruzime nu numai cu mine, dar și cu cei care îmi aparțin. Și-a deschis brațele larg pentru noi toți, iar noi am alergat în ele, uitând de spatele ei brăzdat de bici. Vă iubesc pe toți atât de mult, a suspinat ea. Să nu uitați asta. Am să-mi dau silința mai mult decât oricând,

- De ce mi-ai răsplătit cu rău pentru bine? Facerea 44:4.

Bunica s-a încruntat, s-a răsucit pe călcâie și ne-a lăsat singuri. De-abia după alte câteva zile s-a răstit la Chris, fără să se uite spre el și stând întoarsă cu spatele:

- Reprodu-mi un citat din Cartea lui Iov. Și nu încerca să mă faci să cred că citești Biblia, când de fapt nu o faci! Chris părea încrezător și bine pregătit.

- Iov, 28:12. Dar înțelepciunea de unde izvorăște ea și care este locul de obârșie al priceperii? Iov, 28:28. Iată, frica de Dumnezeu, aceasta este înțelepciunea, iar în depărtarea de cel rău stă priceperea. Iov, 31:35. Cel Atotputernic să-mi răspundă! Iar învinuirea scrisă de potrivnicii mei voi purta-o pe umărul meu, voi înnoda-o în jurul capului meu, ca o cunună. Iov, 32:9. Nu cei bătrâni sunt înțelepți.

Și ar fi continuat la nesfârșit, dacă bunica nu s-ar fi înroșit la față de mânie. Niciodată nu i-a mai cerut lui Chris să-i citeze din Biblie. Și, în cele din urmă, a încetat să mă mai întrebe și pe mine, căci și eu reușeam să scot de fiecare dată câte un citat usturător.

Mămica apărea în fiecare seară, în jurul orei șase, cu răsuflarea tăiată și mereu pe grabă. Venea încărcată cu daruri, cu lucruri noi de făcut, cărți noi de citit și cu mai multe jocuri. Apoi pleca repede să se îmbăieze și să se îmbrace în apartamentul ei pentru o cină oficială la catul de jos, unde un major-dom și o servitoare serveau masa, și se părea, din câte ne explica ea gâfâind, că deseori aveau oaspeți.

- Multe hotărâri de afaceri sunt luate la masa de prânz și la cină, am fost informați noi.

Cel mai mult ne bucuram când ne strecura antreuri sofisticate și aperitive delicioase, dar nu ne-a adus niciodată bomboane, ca să nu ne stricăm dinții.

Numai sâmbăta și duminica putea să petreacă mai mult de câteva clipe cu noi și să se așeze la măsuta noastră ca să luăm prânzul. O dată s-a bătut ușor cu mâna pe stomac.

- Uitați-vă cum mă îngraș dacă mănânc prânzul cu tata, după care spun că vreau să trag un pui de somn, ca să pot urca să mănânc din nou cu copiii mei.

Mesele împreună cu mămica erau minunate, căci îmi aminteau de vremurile de odinioară, când locuiam cu tăticul.

Într-o sâmbătă, mămica a intrat în cameră, împrăștiind un miros proaspăt de afară, și ne-a adus un litru de înghețată de vanilie și un tort de ciocolată de la brutărie. Înghețata se topise aproape de tot, dar noi tot am mâncat-o. Am implorat-o să rămână peste noapte, să doarmă între mine și Carrie, ca să o găsim lângă noi când ne trezim dimineață. Dar ea a privit îndelung dormitorul dezordonat și a scuturat din cap.

- Îmi pare rău, nu pot, chiar nu pot. Vedeți, servitoarele se vor întreba de ce patul meu nu a fost folosit. Și am fi prea înghesuiți, trei într-un pat.

- Mămico, am întrebat eu, cât mai durează? Suntem aici de două săptămâni - parcă ar fi trecut doi ani. Bunicul încă nu te-a iertat că te-ai căsătorit cu tăticul? Încă nu i-ai povestit despre noi?

- Tata mi-a dat să conduc una dintre mașinile lui, a răspuns ea, ocolindu-mi întrebarea, după părerea mea. Și cred că mă va ierta, altfel, nu m-ar lăsa să-i conduc mașina, sau să dorm sub acoperișul lui, sau să-i mănânc mâncarea. Dar nu, încă nu am avut curajul să-i spun că am patru copii ascunși pe undeva. Trebuie să aleg momentul cu multă grijă, iar voi trebuie să aveți răbdare.

- Ce ar face dacă ar ști despre noi? am întrebat eu, ignorându-l pe Chris, care se tot încrunta la mine.

Deja mă avertizase că, dacă insistam să pun atâtea întrebări, mămica nu avea să mai vină să ne vadă în fiecare zi. Și ce aveam să ne facem atunci?

- Dumnezeu știe de ce ar fi în stare, a șoptit ea temătoare. Cathy, promite-mi că nu vei încerca să-i faci pe servitori să vă audă! Bunicul vostru e un om crud, fără suflet, dar are în mâinile lui multă putere. Lăsați-mă să aleg cu grijă momentul în care cred că e *pregătit* să audă.

A plecat cam pe la ora șapte, și, curând după aceea, ne-am retras și noi. Ne-am dus devreme la culcare, căci ne treziserăm devreme. Și cu cât reușeam să dormim mai mult, cu atât mai scurte erau zilele. Îi târam pe gemeni în mansardă de îndată ce trecea de ora zece. Una dintre cele mai bune căi de a ne umple timpul era să explorăm mansarda cea uriașă. Înăuntru se aflau două pianine. Cory s-a cățarat pe un scaun rotund, ce se răsucea mai sus sau mai jos, și s-a tot învârtit. A lovit în clapele galbene ale pianului, și-a lăsat capul pe umăr și a ascultat cu atenție. Pianul era dezacordat, iar zgomotul pe care îl scotea era atât de strident, încât îți dădea dureri de cap.

– Nu sună bine, a spus Cory. De ce nu sună bine?

– Trebuie acordat, a răspuns Chris, care a încercat să-l acordeze, dar, în timp ce lucra, corzile s-au rupt. De atunci nu am mai încercat să cântăm la cele două pianine. Mai erau cinci patefoane, fiecare cu câte un câine mic și alb care înclina din cap într-un mod fermecător, de parcă ar fi fost încântat să asculte muzica – dar numai una dintre mașinării funcționa bine. Obişnuiam să o răsucim pe aceea, să punem la ea câte un disc vechi și încovoiat și să ascultăm cea mai stranie muzică pe care o auziserăm vreodată!

Erau teancuri întregi de plăci cu Enrico Caruso, dar, din nefericire, nu fuseseră bine întreținute, doar stivuite pe podea, fără ca măcar să fi fost puse în cutii de carton. Ședeam în semicerc ca să-l ascultăm cântând. Eu și Christopher știam că era cel mai mare dintre toți cântăreții de operă, iar acum aveam ocazia să-l auzim cântând. Vocea lui era atât de înaltă, încât suna fals, și ne întrebam ce era atât de grozav la el. Dar, din cine știe ce motiv ce scapă rațiunii, Cory îl adora.

Apoi, încet, încet, mașinăria se derula și-i învârteja vocea lui Caruso într-un vaiet, iar atunci unul dintre noi trebuia să se repeadă ca un apucat și să întoarcă manivela atât de strâns, încât Caruso începea să cânte rapid și caraghios, sunând ca Rățoiul Donald vorbind păsăreasca – iar gemenii izbucneau în râs. Bineînțeles. Era felul lor de a vorbi, limbajul lor secret.

Cory își petrecea întreaga zi în mansardă, jucându-se cu discurile. Dar Carrie hoinărea neliniștită, veșnic nemulțumită, căutând fără încetare ceva mai bun de făcut.

– Nu-mi place *locul ăsta mare și urât!* s-a văicărit ea pentru a mia oară. *Scoateți-mă din locul ăsta urâ-ât! Scoateți-mă acum! În clipa asta! Dacă nu mă scoateți, dărâm pereții! Îi dărâm! Pot! Pot să o fac!*

S-a năpustit asupra pereților ca să-i atace cu piciorușele și cu pumnișorii agitați, pe care a reușit să-i julească grav înainte să se dea bătută.

Îmi părea rău pentru ea, și pentru Cory. Tuturor ne-ar fi plăcut să dărâmăm pereții și să evadăm. În ceea ce o privește pe Carrie, însă, mai degrabă pereții se puteau prăbuși la sune-tul tot mai intens de trompetă al vocii ei puternice, la fel ca zidurile Ierihonului.

Într-adevăr, era o ușurare când Carrie înfrunta pericolele mansardei și își găsea singură drumul în jos, pe scară, până în dormitorul de dedesubt, ca să se joace cu păpușile, și cu serviciul de ceai, și cu aragazul de jucărie, și cu fierul de călcat care nu se încingea.

Pentru prima oară, Cory și Carrie erau în stare să petreacă separați unul de celălalt câteva ore, iar Chris spunea că este un lucru bun. Sus, în mansardă, se găseau discurile care îl fermecau pe Cory, în timp ce Carrie sporovăia cu „lucrurile” ei.

Ne mai foloseam timpul de prisos îmbăindu-ne des, iar dacă ne spălam și părul, dura și mai mult – ah, eram cei mai curați copii de pe pământ. După prânz trăgeam câte un pui de somn, care dura cât de mult reușeam să-l prelungim. Eu și Chris ne întreceam să curățăm merele în așa fel încât coaja se prefăcea într-o panglică foarte lungă și ondulată. Curățam portocalele și îndepărtam fiecare bucătică de piele albă pe care gemenii o detestau. Aveam cutii cu biscuiți cu brânză pe care îi număram ca să-i împărțim în patru porții egale.

Cel mai periculos și mai amuzant joc era să o imităm pe bunica – temându-ne de fiecare dată să nu intre peste noi și să ne prindă înfășurați în vreo pânză cenușie și murdară din

mansardă, care reprezenta uniforme ei din tafta gri. Eu și Chris eram cei mai talentați la asta. Gemenilor le era mult prea frică de ea ca să-și ridice măcar ochii din pământ când bunica se afla în cameră.

- Copii! s-a răstit Chris, stând în dreptul ușii cu un coș invizibil de picnic pe braț. Ați fost cuviincioși, virtuoși, decenti? În camera asta e o dezordine cumplită! Fetițo – tu, de colo –, îndreaptă perna aceea boțită înainte să-ți sparg capul cu nimic altceva decât cu privirea ochilor mei!

- Ai milă, bunico! am strigat eu, prăbușindu-mă la pământ și târându-mă spre ea cu mâinile împreunate sub bărbie. Am fost moartă de oboseală după ce am frecat toți pereții din mansardă. Am avut nevoie de odihnă.

- *Odihnă!* s-a rățoit bunica din pragul ușii, cu rochia gata să cadă de pe ea. Nu există *odihnă* pentru cei răi, vicioși, păcătoși și nevrednici – nu există decât muncă până muriți și atârnați pe vecie deasupra flăcărilor pururi încinse ale iadului!

Apoi și-a înălțat brațele pe sub pânză cu niște gesturi îngrozitoare, care i-au făcut pe gemeni să țipe de frică și, ca prin farmec, bunica a dispărut, iar în locul ei a rămas doar Chris, zâmbind sfidător la noi.

În primele săptămâni, secunde pareau că se transformă în ore în ciuda a tot ceea ce făceam ca să ne distrăm, și reușeam să facem destul de multe. Îndoielile și temerile, speranțele și așteptările erau cele care ne țineau în suspans, așteptând și tot așteptând – și clipa în care urma să fim eliberați și conduși jos nu era deloc aproape.

Acum, gemenii alergau la mine cu micile lor tăieturi și julturi, și cu așchii pe care le culegeau din lemnul putred din mansardă. Eu extrăgeam cu grijă așchiile cu penseta, iar Chris aplica dezinfectant și plasturi care ambilor gemeni le plăceau mult. Un degetel rănit era îndeajuns pentru ei ca să ceară mângâieri, și cântece de leagăn când îi băgam în pat, și îi sărutam pe obraji, și îi gâdilam când era nevoie să izbucnească în hohote de râs. Brațele lor firave se încolăceau strâns în jurul gâtului meu. Eram iubită, adorată... și utilă.

Gemenii noștri se purtau mai degrabă ca niște copii de trei ani decât de cinci. Nu prin felul în care vorbeau, ci prin modul în care se frecau cu pumnișorii la ochi și se bosumflau când li se refuza ceva, și prin modul în care își țineau răsuflarea până când se învinețeau la față, ca ne silească să le dăm ce voiau. Eu cedam unor asemenea șiretlicuri mai ușor decât Chris, care era de părere că e imposibil să se sufoce în felul acela. Și, totuși, era înfricoșător să-i vezi vineți la față.

– Data viitoare, când se mai comportă așa, mi-a spus el între patru ochi, vreau să nu-i bagi în seamă, chiar dacă trebuie să te încui în baie. Și, crede-mă, n-or să moară.

Exact asta m-au forțat să fac – și nu au murit. A fost ultima oară când s-au mai comportat astfel, ca să scape de mâncarea care nu le plăcea – și nu le plăcea nimic, sau aproape nimic.

Carrie își ținea spatele bine arcuit ca orice fetiță și îi plăcea să țopăie prin cameră cu fustele ridicate, arătându-și chiloței cu volănașe. (Nu voia să poarte decât chiloței de dantelă cu volănașe.) Și dacă aveau pe ei trandafirași din panglici sau erau brodați undeva în față, trebuia să-i admiri de câteva ori pe zi și să îi spui cât de adorabil arăta în chiloței.

Desigur, Cory purta chiloței de băiat, la fel ca și Chris, și era foarte mândru de asta. Pe undeva prin amintirile lui, se furișau scutecele la care renunțase nu cu mult timp în urmă. În timp ce Cory avea o vezică neastâmpărată, Carrie era cea care făcea diaree dacă mânca și cea mai mică felie din orice fruct în afară de citrice. De fapt, uram zilele în care ni se aduceau piersici și struguri – căci draga de Carrie adora strugurii verzi fără semințe, și piersicile, și merele... iar toate trei aveau același efect. Credeți-mă, când fructele apăreau la ușă, mă albeam la față, știind cine avea să trebuiască să spele chiloței dantelați, cu volănașe, dacă nu mă mișcam cu viteza fulgerului, alergând cu Carrie sub braț și instalând-o pe vasul de toaletă în ultima secundă. Râsetele lui Chris răsunau ori de când nu reușeam să ajung la timp – sau când Carrie o comitea. El păstra vaza aceea albastră la îndemână, căci Cory trebuia să-și dea drumul imediat ce simțea nevoia, și vai și-amar dacă o fată

se afla atunci în baie, cu ușa încuiată. Nu o dată își udase pantalonășii scurți, și atunci își ascundea fața în poala mea, rușinat. (Carrie nu se rușina niciodată – era vina mea că nu mă mișcam destul de repede.)

– Cathy, când o să reușim să mergem afară? a șoptit el, după un astfel de incident.

– De îndată ce mămica spune că putem.

– De ce nu spune mămica că putem?

– Jos se află un bătrân care nu știe că noi suntem aici, sus. Și trebuie să așteptăm până când o place din nou pe mămica, destul cât să ne accepte și pe noi.

– Cine e bătrânul ăsta?

– Bunicul nostru.

– E la fel ca bunica?

– Da, mă tem că da.

– De ce nu-i place de noi?

– Nu-i place de noi pentru că... pentru că, ei bine, pentru că nu are o judecată sănătoasă. Cred că are mintea la fel de bolnavă ca inima.

– Dar mămica ne mai place?

Acum, asta era o întrebare care mă ținea trează nopțile.

Trecuseră mai mult de câteva săptămâni când, într-o sâmbătă, mămica nu a apărut în timpul zilei. Sufeream să nu o avem alături de noi, când știam că avea zi liberă de la școală și că trebuia să fie pe undeva, chiar în acea casă.

Eu m-am întins pe burtă pe podea, unde era mai răcoare, citind *Jude neștiutul*¹. Chris era sus, în mansardă, căutând ceva nou de citit, iar gemenii se târau prin jur, împingând mașinuțe și camioane.

Ziua s-a scurs încet până a venit seara, iar ușa s-a deschis în cele din urmă, și mama a plutit în cameră, purtând pantofi de tenis, pantaloni scurți albi și un tricou alb cu guler de

¹ *Jude neștiutul* (1895), roman al scriitorului englez Thomas Hardy (1840-1928) (n.tr.)

marinar tivit cu bentite roșii și albastre, și cu un model cu ancoră. Fața ei era trandafirie, bronzată de soarele de afară. Strălucea de sănătate, părea incredibil de fericită, în timp ce noi ne ofileam și ne simțeam aproape bolnavi de la zăpușeala sufocantă din cameră.

Haine de marinar – o, le recunoșteam –, deci asta făcuse. M-am uitat la ea cu reproș, dorindu-mi să am și eu pielea bronzată de soare, cu o culoare la fel de sănătoasă ca a ei pe picioare. Părul ei era răvășit de vânt și îi stătea bine, făcând-o să pară aproape de zece ori mai frumoasă, naturală, atrăgătoare. Și era aproape bătrână, avea aproape patruzeci de ani.

Mai mult decât evident, după-amiaza aceea îi oferise mai multă plăcere decât oricare altă zi ce trecuse de la moartea tatei. Și era aproape ora cinci. Jos, cina era servită la ora șapte. Asta însemna că îi rămăsese foarte puțin timp de petrecut cu noi înainte de a fi nevoită să se întoarcă în încăperile ei, unde putea să se îmbăieze, apoi să se schimbe în ceva mai potrivit pentru masă.

Am lăsat deoparte cartea și m-am răsucit pe o parte ca să mă ridic. Sufeream, și voiam ca și ea să sufere.

– Unde ai fost? am întrebat-o cu un ton respingător.

Cu ce drept se distra ea când noi eram ținuți încuiați și nu ni se permitea să facem lucrurile copilărești la care aveam dreptul? Vara în care aveam doisprezece ani nu avea să se mai întoarcă niciodată, așa cum nici Chris nu avea să se bucure de cea de-a paisprezecea lui vară, nici gemenii de a cincea.

Tonul neplăcut, acuzator al vocii mele a făcut să dispară strălucirea din obrajii mamei. A pălit, și buzele au început să-i tremure; poate regreta că ne adusese un calendar mare de perete ca să știm când era sâmbătă sau duminică. Umpluserăm calendarul cu X-urile noastre mari și roșii, care ne marcau zilele de închisoare, zilele noastre pline de zăpușeală, marcate de singurătate, așteptare și suferință.

Mama s-a prăbușit pe un scaun și și-a încrucișat picioarele frumoase, ridicând o revistă ca să-și facă vânt cu ea.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, a spus ea, îndreptându-se spre mine un zâmbet iubitor. Am vrut să trec pe la voi de dimineață, dar tata mi-a solicitat toată atenția, și aveam deja planuri pentru după-amiază, deși le-am scurtat ca să pot să petrec puțin timp cu copiii mei înainte de cină. Deși nu arăta transpirată, și-a înălțat brațul gol și și-a făcut vânt la subsuoară, de parcă în cameră ar fi fost mai cald decât putea îndura. Am ieșit cu barca pe lac, Cathy, a spus ea. Frații mei m-au învățat să navighez la vârsta de nouă ani, apoi, când tatăl vostru a venit să locuiască aici, l-am învățat și pe el. Obişnuiam să petrecem mult timp pe lac. Când navighezi, te simți aproape ca și cum ai zbura... te distrezi de minune... a încheiat ea jalnic, dându-și seama că distracția ei ne răpise *nouă* distracția.

– Ai navigat? aproape că am strigat eu. De ce nu ai fost jos, spunându-i bunicului despre noi? Cât mai ai de gând să ne ții încuiați aici? Toată viața?

Ochii ei albaștri au măsurat cu nervozitate camera; mama părea gata să se ridice de pe scaunul pe care noi îl foloseam rareori, căci îl păstram special pentru ea – tronul ei. Poate că ar fi plecat chiar atunci, dacă Chris n-ar fi coborât din mansardă cu brațele încărcate cu enciclopedii atât de vechi, că nu includeau noțiuni despre televiziune și avioane cu reacție.

– Cathy, nu striga la mama! m-a dojenit el. Bună, mămico! Măi să fie, ce bine arăți! Îmi place la nebunie costumul de marinar pe care-l ai pe tine.

Și-a pus teancul de cărți pe măsuta de toaletă pe care o folosea drept birou, apoi a traversat camera ca să o îmbrățișeze pe mama. M-am simțit trădată, nu numai de mămica, dar și de fratele meu. Vara era pe sfârșite, iar noi nu făcuserăm nimic, nu ieșiserăm la picnic sau la înot, nici nu ne plimbaserăm prin pădure; nici măcar nu văzuserăm o barcă, nici nu puseserăm pe noi un costum de baie ca să ne bălăcim în piscina din grădină.

– Mămico! am strigat eu, sărind în picioare, pregătită să duc bătaia pentru libertatea noastră. Cred că a venit vremea să-i spui tatălui tău despre noi! M-am saturat să trăiesc într-o

singură cameră și să mă joc în mansardă! Vreau ca gemenii să iasă afară la aer curat și la soare, și vreau și eu afară! Vreau și eu să mă plimb cu barca! Dacă bunicul te-a iertat că te-ai căsătorit cu tatăl, de ce nu poate să ne accepte și pe noi? Suntem oare atât de urâți, de îngrozitori, de proști, încât bunicul s-ar rușina să ne considere rude de sânge?

Mama l-a împins pe Chris de lângă ea, apoi s-a afundat vlaguită înapoi pe scaunul pe care tocmai îl abandonase, s-a înclinat în față și și-a ascuns fața în mâini. Intuiția mi-a spus că urma să dea în vileag un adevăr pe care până atunci îl ținuse ascuns. I-am strigat pe Cory și pe Carrie și le-am spus să stea lângă mine, ca să pot să-i cuprind pe amândoi cu brațele. Iar Chris, deși credeam că avea să rămână alături de mămica, a venit să se așeze pe pat lângă Cory. Încă o dată păream, ca și înainte, niște păsări cărora abia le dăduseră penele, înșirate pe o frânghie de rufe și așteptând o pală puternică de vânt care să ne împrăstie în toate direcțiile.

– Cathy, Christopher, a început ea, cu capul încă plecat, deși își frângea în poală mâinile agitate, nu am fost pe de-a-ntregul sinceră cu voi.

De parcă nu ghicisem asta deja.

– Rămâi cu noi la cină în seara asta? am întrebat eu, dorind, din cine știe ce motiv, să amân momentul adevărului.

– Vă mulțumesc că m-ați rugat. Mi-ar plăcea să rămân, dar am alte planuri pentru seara asta.

Aceea era ziua dedicată nouă, acela era timpul în care ar fi trebuit să îl petrecem cu ea până la apus. Cu o zi în urmă, petrecuse doar o jumătate de oră cu noi.

– Scrisoarea, a murmurat ea și a înălțat capul, iar umbrele îi închideau albastrul ochilor în verde, scrisoarea pe care mama a trimis-o când ne aflam încă în Gladstone. Scrisoarea prin care ne-a invitat să locuim aici. Nu v-am spus că tata a scris o scurtă notă la sfârșit.

– Da, mămico, mai departe, am îndemnat-o eu. Orice ai avea să ne spui, putem să rezistăm.

Mama era o femeie calmă, imperturbabilă și stăpână pe sine. Dar exista un lucru pe care nu putea niciodată să-l controleze, și anume mâinile. Întotdeauna îi trădau emoțiile. O mână îndărătnică și nesigură îi plutea agitată spre grumaz, pipăind în căutarea vreunui șirag de perle pe care să-l răsucească între degete, dar, cum nu purta bijuterii, degetele ei au căutat doar fără oprire. Degetele mâinii pe care o ținea în poală se frecau agitate unul de altul, de parcă ar fi vrut să se curețe.

- Bunica voastră a compus scrisoarea, a semnat-o, dar, la sfârșit, tata a adăugat o notă. Mama a șovăit, închizând ochii, a așteptat o clipă sau două, apoi i-a deschis și ne-a privit din nou. Bunicul vostru a scris că se bucură că tatăl vostru e mort. A scris că păcătoșii și depravații primesc întotdeauna ceea ce merită. A scris că singurul lucru bun care s-a întâmplat în căsnicia noastră a fost că nu a rezultat din ea nici un descendent al diavolului.

Odinioară aș fi întrebat: Ce e asta? Acum știam. Descendenții diavolului erau aceiași cu odraslele diavolului - ceva păcătos, depravat, născut să fie rău.

Am stat pe pat, cu brațele în jurul gemenilor, și m-am uitat la Chris, care arăta cu siguranță la fel ca tăticul la vârsta lui, și mi-a fulgerat prin fața ochilor imaginea tatei în hainele lui albe de tenis, demn și mândru, cu părul auriu și pielea bronzată. Răul era întunecat, strâmb, cocârjat și mărunț - nu stătea drept și nu-ți zâmbea cu ochi limpezi de culoarea cerului, care nu mințeau niciodată.

- Mama a pus la cale ascunderea voastră pe o pagină din scrisoare, pe care tata nu a citit-o, a încheiat ea neconvingător, cu fața îmbujorată.

- Tata era considerat păcătos și depravat doar pentru că s-a însurat cu nepoata lui vitregă? a întrebat Chris, cu aceeași voce calmă și imperturbabilă, pe care o folosisese mama. Țasta e singurul lucru cu care a greșit?

- Da! a strigat ea, fericită că el, preaiubitul ei, înțelesese. Tatăl vostru a comis un singur păcat în toată viața lui, unul de neiertat, și anume s-a îndrăgostit de mine. Legea interzice

Iar gemenii noștri dormeau adânc în paturi separate, la fel cum îi lăsaserăm. Semănau cu niște păpuși identice, palide și fragile... așa cum arătau de obicei copiii cu mult timp în urmă, în pozele din cărțile de istorie. Nu arătau ca niște copii din ziua de astăzi, nici pe departe – deși odinioară arătaseră. Și aveau să arate din nou, mi-am jurat!

Apoi eu și Chris am început să ne ciondănim pentru întâietate la baie – și lucrurile s-au aranjat repede. Chris m-a împins într-un pat fără să stea pe gânduri și a luat-o la picior, trântind ușa de la baie în spatele lui și încuind-o cu cheia. Am spumegat, căci i-a luat o veșnicie să-și golească vezica. Măi să fie, cum putea să țină atât lichid?

Odată ce am ascultat de chemarea naturii și ne-am oprit din ceartă, ne-am ghemuit unul lângă altul ca să vorbim despre ceea ce văzuserăm și auziserăm.

– Crezi că mămica plănuiește să se mărite cu Bartholomew Winslow? am întrebat eu, fiind din nou frământată de grijile mele omniprezente.

– De unde să știu eu? a răspuns Chris cu nonșalanță. Deși toți ceilalți par să creadă că o va face, fără îndoială, și ei știu cu siguranță mai multe pe subiectul ăsta decât noi.

Ce vorbe ciudate! Oare nu o cunoșteam noi, copiii ei, pe mama mai bine decât oricine altcineva?

– Chris, de ce spui asta?

– Ce anume?

– Ceea ce tocmai ai spus – cum că alții o cunosc mai bine pe mama decât noi.

– Oamenii au multe fațete, Cathy. Pentru noi, mama e doar mama. Pentru alții, e o văduvă frumoasă, tânără și atrăgătoare, care va moșteni o avere. Nu-i de mirare că toți fluturii de noapte vin să se învârtă în jurul flăcării ei luminoase.

Oho! Iar el vorbea atât de calm, de parcă nu îi păsa nici cât negru sub unghie – când eu știam bine că îi păsa. Credeam că îmi cunosc foarte bine fratele. În sinea lui, suferea, cu siguranță, la fel ca mine, căci știam că nu-și dorea ca mama să se recăsătorească. Mi-am ațintit privirea cercetătoare asupra lui – ah,

nu era nici pe departe atât de indiferent pe cât părea, și asta m-a mulțumit.

Am suspinat, totuși, căci mi-ar fi plăcut atât de mult să-i semăn lui Chris, eternul optimist. În străfundul minții, nutream gândul că viața avea să mă pună întotdeauna între Scylla și Caribda, fără să-mi dea de ales. Trebuia să mă reinventez, să mă îmbunătățesc și să devin precum Chris – veșnic binedispusă. La fel ca el, trebuia să învăț să-mi ascund suferința. Trebuia să învăț să zâmbesc și să nu mă încrunt niciodată, și să încetez să mai prezic viitorul.

Discutaserăm deja că era posibil ca mama să se recăsătorească, și nici unul din noi nu voiam ca asta să devină realitate. Consideram că îi aparținea în continuare tatei; ne doream ca ea să rămână credincioasă memoriei lui, să nu-și abandoneze prima dragoste. Și, dacă se recăsătorea, unde mai încăpeam și noi? Oare acel Winslow, cu chipul lui arătos și mustața impunătoare, își dorea patru copii ai altui bărbat?

– Cathy, a cugetat Chris cu glas tare. Îți dai seama că avem ocazia perfectă de a explora casa? Ușa e descuiată, bunicii sunt jos. Mămica e ocupată – șansa perfectă să aflăm tot ce putem despre casa asta.

– Nu! am strigat eu, înspăimântată. Și dacă ne descoperă bunica? O să ne biciuiască pe toți până la sânge!

– Atunci tu poți să rămâi cu gemenii, a spus el cu o fermitate surprinzătoare. Dacă sunt prins, ceea ce nu se va întâmpla, am să iau toată vina asupra mea și am să îndur pedeapsa. Gândește-te că într-o zi am putea avea nevoie să știm cum să evadăm din casa asta. Un zâmbet amuzat i-a ridicat colțurile gurii înainte să continue. Am să mă deghizez, oricum, în caz că sunt văzut.

Să se deghizeze? Cum?

Dar uitasem de comoara de haine vechi din mansardă. Chris nu a lipsit decât câteva minute înainte să coboare îmbrăcat într-un costum negru de modă veche, care nu-i venea prea larg. Chris era înalt și bine făcut pentru vârsta lui. Peste părul lui blond își potrivise o perucă jerpelită și închisă la

culoare, pe care o găsisese într-un cufăr. Ar fi putut să treacă drept un bărbat mic de statură într-o încăpere slab luminată – un bărbat ridicol de ciudat!

A defilat vesel prin fața mea. Apoi s-a îndoit de mijloc și a început să pășească țănoș, în stilul lui Groucho Marx, cu o țigară imaginară între degete. S-a oprit drept în fața mea, zâmbind timid, în timp ce făcea o plecăciune adâncă și-și ridica un joben invizibil, arătându-și respectul cu un gest amplu, manierat. Nu m-am putut abține să nu râd, și a râs și el, nu numai din ochi, apoi s-a îndreptat de spate și a spus:

– Acum, spune-mi drept, cine l-ar recunoaște pe omulețul acesta oacheș și sinistru drept un membru al mărețului clan Foxworth?

Nimeni! Căci cine mai văzuse un Foxworth ca el? Neîndemânatic, sfrijit și deșirat, cu trăsături pronunțate și păr negru, ciufulit, și, pe deasupra, cu o mustață desenată cu creionul? Nici măcar vreo fotografie din mansardă nu se asemena cu creatura care se plimba țănoșă prin cameră, dându-și aere.

– Bine, Chris, lasă prostiile. Du-te, află tot ce poți, dar nici nu întârzia prea mult. Nu-mi place să rămân singură aici, fără tine.

Chris s-a apropiat ca să-mi vorbească teatral la ureche, șoptindu-mi conspirativ și viclean:

– Revin îndată, frumoasa mea bălaie, și la întoarcere îți voi aduce toate secretele sinistre și misterioase ale acestei case neasemuit de mari și de vechi.

Și, fără veste, m-a luat prin surprindere, năpustindu-se să-mi depună un sărut pe obraz.

Secrete? Și mai spunea că *mie* îmi plăcea să exagerez! Ce se petrecea cu el? Nu știa că *noi* eram secretele?

Mă îmbăiasem deja, îmi spălasem părul și mă îmbrăcasem de culcare, și, bineînțeles, în noaptea de Crăciun nu puteam cu nici un chip să dorm în cămașa de noapte pe care o purtasem și înainte – când aveam unele noi aduse de „Moșul”. Purtam o cămășuță adorabilă, albă, cu mâneci lungi și largi, cu volănașe la încheietura mâinii și garnisită cu panglici albastre de

satin; toate tivurile erau împodobite cu dantelă, cu pliseuri pe fața și pe spatele corsajului și cu trandafirași roz, gingași, alături de frunzulițe verzi delicat brodate. Era o cămășuță într-adevăr încântătoare, splendid croită, și mă făcea să mă simt frumoasă și elegantă doar pentru că eram îmbrăcată cu ea.

Chris m-a măsurat cu privirea de la păr până la degetele goale de la picioare, care de-abia se iveau de sub cămașa cea lungă, și ochii lui mi-au spus ceva ce nu-mi mai spusese niciodată atât de elocvent. A stăruit asupra chipului meu cu ochi pierduți, și știam că părul, care mi se revărsa până mai jos de talie, strălucea de cât îl periam în fiecare zi. Părea impresionat și fascinat, ca atunci când se uitase îndelung la pieptul rotunjit al mamei, ce ieșea din corsajul verde.

Și nu era de mirare că mă sărutase de bunăvoie – arătam ca o prințesă.

Chris a rămas în pragul ușii, ezitând, uitându-se încă la mine, îmbrăcată în cămășuța mea cea nouă de noapte, și cred că se bucura să joace rolul cavalerului curtenitor, protectorul domniței lui bălaie, al copilașilor și al tuturor aceluia care se bizuiau pe cutezanța lui.

– Ai grijă de tine până ne întâlnim din nou, a șoptit el.

– Christopher, am șoptit la rândul meu, nu mai ai nevoie decât de un cal alb și de un scut.

– Nu, a șoptit el, de un inorog și de o lance cu cap de balaur verde înfipt în vârf, și am să galopez înapoi în armura mea albă și strălucitoare, în timp ce viscolul suflă în luna lui august și soarele ajunge la zenit, și, când descalec, te vei uita la cineva înalt de trei metri, așa că vorbește-mi cu respect, domniță Cath-er-ine.

– Da, domnul meu. Pornește și ucide balaurul cela – dar nu zăbovi prea mult, au mă vei găsi doborâtă de toate pericolele care mă pândesc pe mine și pe ai mei în castelul acesta rece de piatră, unde toate podurile sunt ridicate și toate grilajele, coborâte.

– Rămâi cu bine, a șoptit el. Nu te teme. În curând mă voi întoarce să vă port de grijă ție și alor tăi.

Am chicotit, urcându-mă în pat alături de Carrie. Somnul m-a ocolit în acea noapte, în timp ce mă gândeam la mama și la acel bărbat, la Chris, la toți băieții, la bărbați, la idile – și la iubire. Și, în timp ce lunecam lin în brațele viselor, cu muzica răsunând de jos, mâna mi s-a înălțat să atingă inelușul cu piatră de granat în formă de inimă, pe care tata mi-l pusese pe deget atunci când aveam doar șapte ani. Un inel care-mi rămăsese mic cu mult timp în urmă. Zălogul meu. Talismanul meu, purtat acum pe un lanț subțire din aur.

Crăciun fericit, tăticule!

Incursiunea lui Christopher și consecințele ei

Niște mâini brutale m-au prins pe neașteptate de umeri și m-au scuturat, trezindu-mă! Tresărind de spaimă, m-am uitat cu ochi înfricoșați la femeia pe care de-abia o mai recunoșteam ca fiind mama. Privindu-mă aspru, m-a întrebat cu o voce mânioasă:

– Unde e fratele tău?

Uluită că mama putea să vorbească și să arate în felul acela, atât de nestăpânită, m-am retras din calea atacului ei și apoi am întors capul ca să mă uit spre patul aflat la un metru de al meu. Gol. Ah, Chris zăbovise prea mult.

Ar trebui oare să mint? Să-l protejez, spunând că era în mansardă? Nu, doar era vorba de mama, care ne iubea; avea să înțeleagă.

– Chris s-a dus să exploreze camerele de la etajul ăsta.

Cinstea e cea mai nimerită atitudine, nu-i așa? Și nu am mințit-o niciodată pe mama, nici unul pe altul. Numai pe bunica, și doar atunci când era necesar.

– La naiba, la naiba, la naiba! a înjurat ea, aprinzându-se la față din pricina unui nou val de furie, îndreptat de data aceasta asupra mea.

Cu siguranță că scumpul ei fiu mai mare, pe care îl îndrăgea mai presus decât pe noi toți, nu ar fi trădat-o fără influența mea diavolească. M-a scuturat până când am început să mă simt ca o păpușă din cârpe, și ochii mi se roteau în cap.

- Drept pedeapsă, nu vă voi mai da niciodată drumul din cameră, nici ție și nici lui Christopher, pentru nimic în lume și oricât de specială ar fi ocazia! Amândoi mi-ați dat cuvântul - și apoi l-ați încălcat! Cum aş putea să mai am încredere în voi de acum încolo? Și credeam că puteam. Credeam că mă iubiți, că nu mă veți trăda niciodată!

Am făcut ochii și mai mari. Oare o trădaserăm? Am fost și eu consternată că era în stare să se poarte într-un asemenea fel - îmi părea că ea ne trăda pe *noi*, de fapt.

- Mămico, nu am făcut nimic rău. Am stat în bufet fără să scoatem nici un sunet. Oamenii au tot trecut pe lângă noi, dar nimeni nu a știut că ne aflam acolo. N-am scos *nici un* sunet. Nimeni nu știe că ne aflăm aici. Și nu poți să spui că nu ne mai dai drumul niciodată din cameră. Trebuie să ne dai drumul! Nu poți să ne ții încuiați și ascunși pentru totdeauna.

M-a ținut cu o privire stranie și chinuită, fără să răspundă. Am crezut că mă pălmuește, dar, în schimb, mi-a eliberat umerii din strânsoare și s-a răsucit să plece. Faldurile evazate de șifon ale rochiei ei luxoase păreau asemenea unor aripi fâlfâind sălbatic, răspândind un parfum dulce, floral, ce nu se potrivea purtării ei aprige.

Tocmai când voia să iasă din cameră, să-l caute chiar ea pe Chris probabil, ușa s-a deschis și fratele meu s-a furișat înăuntru pe tăcute. A închis ușa cu grijă, apoi s-a întors și s-a uitat spre mine. A deschis gura ca să vorbească. Atunci a văzut-o pe mama, și o expresie dintre cele mai stranii i-a apărut pe chip.

Nu știu din ce motiv, ochii nu i s-au mai luminat ca de obicei atunci când o vedea pe mama.

Cu mișcări repezite și extrem de hotărâte, mămica s-a apropiat de el. A ridicat mâna și i-a dat o palmă puternică și usturătoare peste obraz! Apoi, înainte ca el să-și poată reveni din șoc, a ridicat mâna stângă și celălalt obraz a simțit forța mâniei sale!

Acum, chipul palid și uluit al lui Chris purta două pete mari, roșii.

- Dacă mai faci una ca asta vreodată, Christopher Foxworth, am să te biciuiesc cu mâna mea nu numai pe tine, dar și pe Cathy.

Culoarea care mai rămăsese în obraji nefiresc de palizi ai lui Chris s-a scurs, lăsând urmele acelea roșii de lovituri ca niște amprente însângerate pe chipul lui livid.

Mi-am simțit propriul sânge scurgându-mi-se din corp; am simțit înțepături în spatele urechilor și puterile m-au părăsit; m-am uitat cu ochi mari la femeia aceea care acum îmi părea o străină, o femeie pe care nu o cunoșteam și nici nu țineam să o cunosc. Era oare mama noastră, care nu ne vorbea decât cu blândețe și dragoste? Mama aceea, care compătimea nefericirea în care ne azvârlise captivitatea noastră atât de îndelungată? Oare casa avea deja o influență asupra ei - transformând-o în altcineva? Atunci mi-am dat seama, într-un iureș de amintiri... da, toate detaliile mărunte începeau să capete noimă... mama se schimba *cu adevărat*. Nu mai venea să ne vadă tot atât de des ca înainte, nu în fiecare zi și cu siguranță nu de două ori pe zi, așa cum obișnuia la început. Și, ah, eram înspăimântată, de parcă tot ce mai rămăsese vrednic de crezare și de nădejde se destrăma sub sub picioarele noastre - lăsând în urmă doar jucării, jocuri și alte daruri.

Mama a văzut cu siguranță ceva în expresia uluită a lui Chris - ceva ce i-a alungat furia nestăpănită. L-a tras în brațele ei deschise și i-a acoperit chipul palid, pătat și mustăcios cu mici sărutări grăbite, care căutau să înlăture tot răul pe care îl făcuse. L-a sărutat, l-a sărutat întruna, și-a trecut degetele prin părul lui, i-a mângâiat obrazul, i-a sprijinit capul de sânii ei moi, proeminenți, apoi l-a lăsat să se cufunde în senzualitatea de a sta cuibărit lângă trupul acela catifelat, care nu avea cum să nu îl excite chiar și la vârsta lui fragedă.

- Îmi pare rău, dragul meu, a șoptit ea, cu lacrimi în ochi și în glas, iartă-mă, te rog, iartă-mă. Nu mai fi atât de înspăimântat. Cum e cu puțință să-ți fie frică de mine? N-am vorbit serios. Vă iubesc. Doar știi asta. Nu v-aș biciui niciodată, nici pe tine, nici pe Cathy. Am făcut-o vreodată? Nu mă simt în apele

mele, pentru că acum totul merge așa cum vreau eu - așa cum vrem noi. Pur și simplu, nu se poate să faci ceva care să ne distrugă planurile. Țasta e singurul motiv pentru care te-am pământuit.

I-a prins obrazii între palme și l-a sărutat direct pe buze, care stăteau ținute din pricina strânsorii ei. Iar diamantele acelea, smaraldele scânteiau și tot scânteiau... semnale luminoase, care aveau o semnificație. Iar eu ședeam și mă uitam, și mă întrebam, și mă simțeam... mă simțeam, ah, nu știam cum mă simțeam, poate doar nedumerită și tulburată, și foarte, foarte tânără. Iar, în jurul nostru, universul era înțelept, și bătrân, atât de bătrân.

Chris a iertat-o, desigur, la fel ca mine. Și bineînțeles că a trebuit să știm ce mergea așa cum voia ea, și cum voiam noi.

- Te rugăm, mămico, spune-ne ce se întâmplă - te rugăm.

- Altădată, a răspuns ea, grăbindu-se teribil să se întoarcă la petrecere înainte să i se simtă lipsa.

Mai multe sărutări pentru noi. Și apoi mi-am dat seama că nu îmi lipisem niciodată obrazul de moliciunea sânelui ei.

- Altădată, poate mâine, am să vă povestesc tot, a spus ea, împărțindu-ne alte sărutări grăbite și șoptindu-ne cuvinte blânde ca să ne alunge temerile. S-a aplecat pe deasupra mea ca să o sărute pe Carrie, apoi a traversat camera către Cory, ca să îl sărute și pe el pe obraz.

- M-ai iertat, Christopher?

- Da, mămico. Înțeleg, mămico. Ar fi trebuit să rămânem aici, în cameră. N-ar fi trebuit să plec să explorez.

Mama a zâmbit și ne-a urat Crăciun fericit, spunând că avea să ne revadă curând. Apoi a ieșit pe ușă, închizând-o și zăvărând-o în spatele ei.

Prima noastră zi de Crăciun acolo, sus, se încheiase. Ceasul din josul holului bătuse de ora unu. Aveam o cameră plină de daruri, un televizor, jocul de șah pe care îl ceruserăm, o tricicletă albastră și una roșie, haine noi groase și călduroase, și multe dulciuri pe deasupra, iar eu și Chris luasem parte la o petrecere de pomină - într-un fel. Și, totuși, ceva nou pătrunsese

în viețile noastre, o fațetă a caracterului mamei noastre, pe care nu o mai cunoscuserăm până atunci. Preț de o clipă sau două, mămica i-a semănat leit bunicii!

Pe întuneric, în același pat, avându-i pe Carrie de o parte și pe Chris de cealaltă, ședeam amândoi culcați, strângându-ne în brațe. Chris mirosea altfel decât mine. Îmi sprijineam capul pe pieptul lui de băiat și îmi dădeam seama că slăbise. Îi puteam auzi bătăile inimii în același ritm cu muzica în surdina care încă ne mai răsună în urechi. Chris își ținea mâna în părul meu, învârtind o șuviță iar și iar între degete.

– Chris, e groaznic de complicat să fii adult, nu-i așa?

– Așa se pare.

– Întotdeauna am crezut că atunci când ești adult știi să te descurci în orice situație. Că nu ai niciodată îndoieli despre ce e greșit și ce e corect. Nu mi-am închipuit vreodată că adulții se zbat și ei la fel ca noi.

– Dacă te gândești la mămica, nu și-a dorit cu adevărat să vorbească și să se poarte așa. Cred, deși nu sunt sigur, că odată ce devii adult și te întorci să locuiești în casa părinților, cobori din nou la stadiul de copil și devii dependent. Părinții ei trag de ea într-o direcție, iar noi în altă direcție – și acum îl are și pe bărbatul acela cu mustață. O trage și el în direcția lui, cu siguranță.

– Sper să nu se mai mărite niciodată! Noi avem mai multă nevoie de ea decât bărbatul ăla!

Chris nu a spus nimic.

– Și televizorul ăla pe care ni l-a adus – a așteptat să primească unul de la tatăl ei, când ar fi putut să ne cumpere unul chiar ea, cu luni în urmă, în loc să-și cumpere atâtea haine. Și bijuteriile! Mereu poartă inele noi, și brățări noi, cercei și coliere.

Chris a formulat încet o explicație minuțioasă a motivelor mamei.

– Gândește-te în felul ăsta, Cathy. Dacă ne-ar fi dat televizorul din prima zi când am sosit aici, ne-am fi așezat în fața lui și ne-am fi uitat la el cât e ziua de lungă. Atunci nu am mai

și am încercat să mă conving să iau prima îmbucătură. Eram înfometată, dar nu într-atât de înfometată încât să mă bucur de acea perspectivă.

Apoi m-am gândit la gemeni, care ședeau încovoiați într-un colț, cu ochii închiși, ținându-se în brațe, cu frunțile lipite, și m-am gândit că la fel trebuia să fi stat îmbrățișați și în pânțele mamei, așteptând să se nască, pentru a fi ascunși în spatele unei uși încuiate și înfomețați. Sărmanele noastre floricele, care cunoscuseră odinioară un tată și o mamă care îi iubi-seră nespus.

Într-adevăr, exista speranța că șoarecii aveau să ne redea mie și lui Chris destulă putere cât să îi coborâm în siguranță pe pământ, iar vreun vecin cumsecade, care se afla acasă, le-ar fi putut da ceva de mâncare, ne-ar da tuturor – dacă reușeam să trecem de următoarea oră.

Am auzit pașii lenți ai lui Chris care se întorcea. A șovăit în pragul ușii, cu un zâmbet firav pe buze, ochii lui albaștri întâl-nindu-i pe ai mei... și strălucind. Căra în amândouă mâinile coșul acela de picnic uriaș, pe care îl cunoșteam atât de bine. Era atât de încărcat cu mâncare, încât capacele rabatabile stăteau ridicate.

Chris a scos din el două termosuri: unul cu supă de legume, celălalt cu lapte rece, iar eu m-am simțit atât de amortită, de nedumerită, de plină de speranță. Se întorsese oare mămica și ne trimisese de mâncare? Atunci de ce nu ne strigase să cobo-râm? Sau de ce nu venise să ne caute?

Chris a luat-o pe Carrie în poală, iar eu pe Cory, și le-am dat supă cu lingura. Au primit supa la fel cum îi primiseră sân-gele – doar o altă întâmplare din cursul vieților lor neobișnuite. I-am hrănit cu bucățele de tartine. Am mâncat cu multă cum-pătare, după cum ne avertizase Chris, ca să nu vomităm totul.

Îmi doream să îndes mâncarea în gura lui Cory, ca să ajung să-mi îndop și eu stomacul lihnit de foame. Mânca al naibii de încet! O mie de întrebări mi se învârtteau prin minte: De ce azi? De ce ne-a adus mâncare azi, și nu ieri, sau alaltăieri? Care era raționamentul ei? Când am putut în sfârșit să mâncăm,

eram prea moleșită ca să mă bucur și prea bănuitoare ca să răsuflu ușurată.

După ce a mâncat încet niște supă și o jumătate de tartină, Chris a desfăcut un pachet înfășurat în folie. Au ieșit la iveală patru gogoși pudrate cu zahăr. Noi, care nu căpătaserăm niciodată dulciuri, am primit un desert – de la bunica – pentru prima dată. Încerca oare să ne ceară iertare în acest fel? Am ales să credem asta, oricare i-ar fi fost scopul.

În timpul acelei săptămâni de foamete, se petrecuse ceva neobișnuit între mine și Chris. Poate sentimentul se cimentase în ziua aceea, când am stat în cada plină cu apă fierbinte, cu trupul ascuns în spumă, în timp ce el trudea cu atâta curaj să mă scape de smoala din păr. Înaintea acelei zile crunte, fuseserăm doar frate și soră, jucând rolul de părinți pentru gemeni. Acum, relația dintre noi se schimbase. Nu mai interpretam niște roluri. Eram adevărații părinți ai lui Carrie și ai lui Cory. Ei erau responsabilitatea noastră, datoria noastră, și ne-am dedicat în întregime lor, și unul altuia.

Acum totul devenise limpede. Mamei noastre nu-i mai păsa ce se întâmpla cu noi.

Chris nu avea nevoie să vorbească și să-mi spună ce simțea, ca să-i recunoască indiferența. Am citit asta în privirea lui tristă. Mișcările lui nepăsătoare mi-au dat de înțeles încă și mai multe. Obişnuia să-i păstreze fotografia lângă pat, iar acum a luat-o de acolo. El avusese dintotdeauna mai multă încredere în ea decât mine, așadar, el era cel mai afectat, firește. Iar dacă suferea mai mult decât mine, atunci era chinuit de o durere crâncenă.

M-a luat de mână cu tandrețe, sugerându-mi că ne puteam întoarce în dormitor. Am coborât scările ca niște fantome palide și somnoroase, în stare de șoc, simțindu-ne cu toții bolnavi și lipsiți de vlagă, mai cu seamă gemenii. Mă îndoiam că ar fi putut cântări măcar cincisprezece kilograme fiecare. Îi vedeam cum arătau, și pe ei, și pe Chris, dar nu mă puteam vedea pe mine însămi. Am aruncat o privire către oglinda înaltă și ovală de la șifonier, așteptându-mă să văd un monstru de circ, cu

părul tăiat scurt în vârful capului și cu șuvițe lungi, linse, lipsite de culoare în spate. Când colo, ce să vezi? Oglinda nu mai era acolo!

Am alergat repede la baie și am găsit oglinda de la dulăpior spartă! Am gonit înapoi în cameră, ca să ridic capacul măsuței de toaletă pe care Chris o folosea deseori pe post de birou... iar oglinda aceea era de asemenea spartă!

Ne puteam uita în oglinzile sparte la reflexiile noastre distorsionate. Da, ne puteam vedea chipurile în segmente fațetate, așa cum le-ar fi văzut o muscă, o jumătate de nas mai sus decât cealaltă. Nu era o imagine plăcută. Întorcându-mă cu spatele la măsuța de toaletă, am așezat coșul cu mâncare jos, pe podea, acolo unde era mai frig, și m-am dus să mă întind pe pat. Nu m-am îndoit asupra motivului pentru care oglinzile erau sparte, iar cealaltă dispăruse. Știam de ce făcuse asta. Mândria era un păcat. Iar în ochii ei, eu și Chris eram niște păcătoși de cea mai joasă speță. Ca să ne pedepsească, gemenii aveau să sufere alături de noi, dar nu puteam să înțeleg de ce ne adusesese din nou mâncare.

Au sosit și alte dimineți, și ne-au fost aduse alte coșuri cu mâncare. Bunica refuza să se uite în direcția noastră. Își ferea privirea și se retrăgea rapid dincolo de ușă. Eu purtam în jurul capului un turban făcut dintr-un prosop roz, care lăsa descoperită porțiunea de deasupra frunții, dar dacă bunica a observat, nu a făcut nici un comentariu. O priveam venind și plecând, fără să o întrebăm unde era mămica sau când urma să se întoarcă. Cei pedepsiți cu atâta ușurință își învață bine lecțiile și nu vorbesc neîntrebați. Atât eu, cât și Chris o țintuiam cu niște priviri pline de ostilitate, furie și ură, sperând să se întoarcă spre noi și să vadă ce simțeam. Dar nu ne-a întâlnit privirile nici măcar o dată. Iar eu aș fi strigat ca să o fac să se uite și să-i vadă pe gemeni cât erau de slabi și cât de încercănați le erau ochii. Dar ea refuza să vadă.

Întinsă pe pat, lângă Carrie, mi-am analizat profund gândurile și mi-am dat seama că făceam situația să pară mai rea decât era în realitate. Acum Chris, odinioară optimistul voios,

începuse să se transforme în copia mea posomorâtă. Voiam să-l primesc înapoi așa cum fusese – zâmbitor, senin, făcând haz de necaz.

Chris ședea, adus de spate, la măsuța de toaletă cu tăblia lăsată, având cărțile de medicină deschise în față. Nu citea, doar ședea acolo.

– Chris, am spus eu, ridicându-mă ca să-mi perii părul, tu ce crezi, câte dintre adolescentele din întreaga lume s-au mai dus la culcare cu părul curat și strălucitor și s-au trezit cu smoală în cap?

Întorcându-se spre mine, mi-a aruncat o privire plină de surprindere că adusesem vorba de ziua aceea îngrozitoare.

– Ei bine, a vorbit el trăgănat, după părerea mea, bănuiesc că tu ar trebui să fii singura... unica.

– Ah, n-aș fi atât de sigură. Mai știi când ni se asfalta strada? Eu și Mary Lou Baker am răsturnat un hârdău uriaș plin cu amestecul acela și am făcut bebeluși din smoală, și am construit case negre cu paturi negre, iar bărbatul care supraveghea muncitorii a venit și a zbierat la noi să o ștergem de acolo.

– Da, a răspuns el, îmi amintesc că te-ai întors acasă murdară din cap până-n picioare, cu un cocoloș de smoală în gură, la care mestecai de zor ca să-ți albești dinții. Dumnezeuule, Cathy, n-ai reușit decât să-ți scoți o plombă!

– Un lucru bun la camera asta, nu mai trebuie să mergem la dentist de două ori pe an. Chris mi-a aruncat o privire ciudată. Și încă ceva, e grozav să avem atât de mult timp liber! O să putem să isprăvim turneul de Monopoly. Campionul spală lenjeria murdară a tuturor în cadă.

Oho, cu cât entuziasm a acceptat! Ura să se aplece peste cadă, îngenunchind pe pardoseala dură, ca să spele hainele lui și pe ale lui Cory.

Am pregătit jocul și am numărat banii, și ne-am uitat după gemeni. Amândoi dispăruseră! Unde altundeva puteau să meargă decât în mansardă? Dar acolo nu ar fi urcat niciodată fără noi, și baia era goală. Apoi am auzit niște glăscioare în spatele televizorului.

Acolo erau, ghemuiți în colțul din spatele aparatului, stând și așteptând ca omuleții dinăuntru să iasă din el.

- Ne gândeam că poate mămica e înăuntru, a explicat Carrie.

- Cred că mă duc în mansardă ca să dansez, am spus eu, ridicându-mă din pat și îndreptându-mă către debara.

- Cathy! Cum rămâne cu turneul nostru de Monopoly? M-am oprit și l-am privit peste umăr.

- Ah, oricum câștigi tu. Lasă baltă turneul.

- Lașo! m-a luat el peste picior atunci, la fel cum obișnuia pe vremuri. Haide, să jucăm! S-a uitat lung și cu asprime la gemeni, care jucau întotdeauna rolul bancherilor. Și fără să mai trișați de data asta, i-a avertizat cu severitate, dacă vă prind pe vreunul că-i strecurați bani lui Cathy când vi se pare că nu mă uit - atunci am să mănânc de unul singur toate cele patru gogoși!

Să fiu a naibii dacă avea să o facă! Gogoșile erau partea cea mai gustoasă a meselor noastre, și le păstram pentru desertul dinainte de culcare. M-am aruncat pe podea și mi-am umplut mintea cu strategii istețe ca să reușesc să cumpăr prima cea mai bună proprietate, și căile ferate, și serviciile publice, și să-mi construiesc prima casele cele roșii, iar apoi hotelurile. Avea să vadă el că mă pricepeam să fac ceva mai bine decât el.

Ne-am jucat ore în șir, oprindu-ne doar ca să mâncăm și să mergem la toaletă. Când gemenii s-au plictisit să se mai joace de-a bancherii, ne-am numărat singuri banii, urmărindu-ne unul pe altul îndeaproape, să vedem dacă nu care cumva trișam. Iar Chris tot nimerea la închisoare, și nu reușea să treacă peste start și să primească două sute de dolari, iar comunitatea îl obliga să doneze, și a trebuit să plătească taxă pe moștenire... și tot a câștigat!

Spre sfârșitul lunii august, Chris a venit la mine, într-o noapte, și mi-a șoptit la ureche:

- Gemenii dorm tun. Și e atât de cald aici, înăuntru. N-ar fi grozav dacă am putea merge să înotăm?

- Du-te de-aici, lasă-mă-n pace, știi că nu putem merge să înotăm.

Eram încă bosumflată, firește, pentru că pierdeam mereu la Monopoly.

Să înotăm, ce idee prostească! Chiar și dacă am fi putut, nu voiam să iau parte la nici una dintre activitățile la care el excela, precum înotul.

- Și unde ai de gând să înotăm? În cadă?

- În lacul despre care ne-a povestit mămica. Nu e departe de aici, a șoptit el. Ar trebui oricum să ne antrenăm la coborârea pe frânghia aia pe care am înnodat-o, în caz că izbucnește vreun incendiu. Suntem mai puternici acum. Putem să ajungem jos cu ușurință și n-o să rămânem mult afară.

Stăruia fără să se dea bătut, de parcă întreaga lui existență ar fi depins de acea unică evadare - doar ca să dovedim că puteam.

- Gemenii s-ar putea trezi și n-or să ne găsească.

- Le lăsăm un bilet pe ușa de la baie, în care le spunem că suntem în mansardă. Oricum, nu se trezesc niciodată peste noapte, nici măcar ca să meargă la toaletă.

A adus tot felul de argumente și a stăruit până m-a convins. Ne-am urcat în mansardă și am ieșit pe acoperiș, unde am legat bine scara de hornul cel mai apropiat de spatele casei. Erau opt hornuri pe acoperiș.

Testând nodurile unul câte unul, Chris m-a instruit.

- Folosește nodurile mai mari pe post de trepte. Ține-ți mâinile deasupra nodului celui mai de sus. Coborâ încet, pipăind cu picioarele după nodul următor - și asigură-te că ții frânghia răsucită în jurul picioarelor, ca să nu aluneci și să cazi.

Zâmbind încrezător, a apucat frânghia și a înaintat cu grijă spre marginea acoperișului. Coboram pe pământ pentru prima dată după mai bine de doi ani.

O bucățică de rai

Încet, cu grijă, punând o mână în urma celeilalte și un picior în urma celuilalt, Chris a început coborârea spre pământ, în timp ce eu m-am întins pe burtă la marginea acoperișului, urmărindu-l. Luna răsărise și strălucea puternic atunci când Chris a fluturat mâna către mine: semnalul că trebuia să îl urmez. Mă uitasem cum procedase el, așa că îi puteam copia metoda. Mi-am zis că nu era nici o diferență față de datul în leagăn pe frânghiile prinse de grinzile mansardei. Nodurile erau voluminoase și rezistente, și avuseserăm grijă să le facem cam la un metru și jumătate distanță unul de altul. Chris mă sfătuisese să nu mă uit în jos odată ce părăseam acoperișul și să mă concentrez doar să sprijin bine piciorul pe un nod înainte de a întinde celălalt picior după nodul de mai jos. În mai puțin de zece minute, eram pe pământ, alături de Chris.

– Oho! a șoptit el, strângându-mă în brațe. Te-ai descurcat mai bine decât mine!

Ne aflam în grădinile din spatele conacului Foxworth, unde toate încăperile erau cufundate în întuneric, deși în aripa servitorilor de deasupra garajului imens fiecare fereastră era bine luminată.

– Condu-mă, MacDuff, până la iaz, am spus eu cu voce joasă, dacă știi drumul.

Firește că știa drumul. Mămica ne povestise cum ea și frații ei obișnuiau să se furișeze ca să înoate cu prietenii.

M-a prins de mână în timp ce ne îndepărtam în vârful picioarelor de casa aceea impunătoare. Era atât de ciudat să ne aflăm afară, pe pământ, într-o noapte caldă de vară. Lăsându-ne fratele și sora singuri într-o cameră încuiată. Când am trecut peste un podeț și am știut că ne aflam dincolo de granițele proprietății Foxworth, ne-am simțit fericiți, aproape liberi. Și, totuși, trebuia să fim prudenți și să nu ne lăsăm văzuți de nimeni. Am alergat spre pădure și spre lacul despre care ne povestise mămica.

Am coborât de pe acoperiș la ora zece; la zece și jumătate am găsit întinderea îngustă de apă înconjurată de copaci. Ne temeam că cineva s-ar fi putut afla deja acolo, stricându-ne planurile și trimițându-ne înapoi nemulțumiți, dar suprafața lacului era netedă, netulburată de vânt, înotători sau bărci.

În lumina lunii, sub un cer senin și plin de stele, am admirat acel lac și m-am gândit că nu mai văzusem niciodată o apă atât de frumoasă și nu mai trăisem o noapte care să mă umple de asemenea încântare.

– Ne îmbăiem în pielea goală? a întrebat Chris, uitându-se la mine într-un fel straniu.

– Nu. Vom înota în chiloți.

Necazul era că nu aveam nici un sutien. Dar acum, că ne aflam aici, nu aveam să las pudoarea absurdă să mă împiedice să mă bucur de apa luminată de lună.

– Urma scăpa turma! am strigat.

Și am luat-o din loc, gonind către un ponton îngust. Dar, când am ajuns la capătul pontonului, am simțit oarecum că apa putea fi rece ca gheața și mi-am înmuiat mai întâi un deget, cu multă băgare de seamă – era într-adevăr rece sloi! Am aruncat o privire înapoi către Chris, care își scosese ceasul și-l azvârlise cât colo, iar acum se repezea către mine. Cu o iuțeală de necrezut, înainte să mă încumet să plonjez în apă, a apărut în spatele meu și m-a împins! Pleosc – m-am trezit în apă, udă din cap până-n picioare, nu treptat, așa cum mi-aș fi dorit eu!

Am dărdăit când m-am ridicat la suprafață și m-am bălăcit, uitându-mă după Chris. Apoi am dat cu ochii de el escaladând un morman de pietre, și, preț de o clipă, silueta lui s-a proiectat pe fundal. A ridicat brațele și a făcut o săritură grațioasă în stil rândunică spre mijlocul lacului. Am icnit de spaimă. Dacă apa nu era suficient de adâncă? Dacă se izbise de fundul lacului și își rupsese gâtul sau spatele?

Apoi, iar apoi... nu a mai apărut la suprafață! Dumnezeu... era mort... înecat!

– Chris, am strigat eu, suspinând, și am început să înot către locul unde dispăruse în adâncurile apei reci.

Dintr-odată, ceva m-a apucat de picioare! Am țipat și m-am scufundat, trasă de Chris, care a dat cu putere din picioare și ne-a scos pe amândoi la suprafață, râzând, iar eu l-am împrășcat cu apă în plină față pentru că îmi jucase o asemenea festă.

– Nu e mai bine așa, în loc să stăm încuiați în nenorocita aia de cameră sufocantă? a întrebat el, zburdând prin apă ca un apucat, în delir, nestăpânit și smintit! Era ca și cum acea fărâma de libertate i se urcase la cap precum vinul vechi, iar acum era beat! A înotat în cercuri în jurul meu și a încercat din nou să mă prindă de picioare și să mă tragă sub apă. Dar deja îi cunoșteam tertipurile. A urcat la suprafață și a înotat pe spate, a continuat în stil bras, craul și pe o parte, și în acest timp mi-a precizat denumirea fiecărui stil de înot.

– Țsta se numește craul pe spate, a spus el în timp ce făcea o demonstrație, dându-și aere cu tehnici pe care nu le mai văzusem până atunci.

A ieșit la suprafață după o scufundare și a călcat apa, începând să cânte.

– Dansează, balerină, dansează – și m-a împrășcat cu apă în față, iar eu l-am stropit la rândul meu – și fă-ți pirueta pe ritmurile inimii tale rănite...

Apoi m-a prins în brațe și ne-am luptat râzând și țipând, înnebuniți de senzația de a fi redevenit copii. Ah, Chris era minunat în apă, ca un dansator. Dintr-odată, m-am simțit

obosită, nespus de obosită, într-atât încât am rămas vlăguită ca o cârpă de spălat vase îmbibată cu apă. Chris m-a susținut cu brațul și m-a ajutat să urc pe mal.

Ne-am prăbușit amândoi pe malul ierbos, ca să stăm întinși și să vorbim.

– Mai dăm o tură, și pe urmă, înapoi la gemeni, a spus Chris, zăcând pe spate pe povârnișul lin de lângă mine. Amândoi ne uitam cu ochi pierduți la cerul plin de stele scânteietoare, care licăreau, cu luna în primul pătrar înveșmântată în argintiu și auriu, ferindu-se, și pitindu-se, și jucându-se de-a v-ați ascunselea cu norii cei lungi și negri.

– Și dacă nu reușim să ne urcăm înapoi pe acoperiș?

– O să reușim, pentru că trebuie să reușim.

Acesta era Christopher Doll al meu, veșnicul optimist, întins pe pământ alături de mine, cu trupul jilav și strălucitor, și părul blond lipit de frunte. Avea nasul tatei, ațintit spre înălțimi, buzele pline atât de frumos conturate, încât nu avea nevoie să le țuguie ca să pară senzuale, bărbia pătrată, puternică, despicată, iar pieptul începea să i se lățească... și deasupra coapselor lui viguroase mai era și protuberanța aceea de masculinitate în creștere, începând să se rotunjească. Ceva la coapsele acelea puternice și bine proporționate de bărbat mă excita. Mi-am întors capul, neputând să-mi desfăt ochii cu o asemenea frumusețe fără să mă simt vinovată și rușinată.

Păsările aveau cuib în ramurile copacilor de deasupra capetelor noastre. Ciripeau somnoroase, în surdină, făcându-mă, nu știu de ce, să mă gândesc la gemeni, întristându-mă și umplându-mi ochii de lacrimi.

Din când în când, se șteau licuricii, aprinzându-și și stingându-și felinarele de culoarea lămâii, masculii trimițând semnale luminoase către femele, sau invers.

– Chris, licuriciul mascul se luminează, sau femela?

– Chiar nu știu sigur, a răspuns el de parcă nici nu i-ar fi păsat. Cred că amândoi se luminează, dar femela trimite semnale de la sol, în timp ce masculul zboară prin împrejurimi, căutând-o.

– Vrei să spui că există lucruri de care nu ești sigur – tu, cel atotștiutor?

– Cathy, hai să nu despicăm firu-n patru. Nu știu tot ce se poate ști – departe de asta.

Adieri blânde dinspre sud veneau și se jucau în părul meu, uscându-mi șuvițele din jurul feței. Mă gâdilau ca niște sărutări ușoare, și mi-a venit din nou să plâng, fără un motiv anume, doar pentru că noaptea era atât de plăcută, de încântătoare, iar eu mă aflam la vârsta marilor nostalgii romantice. Iar briza îmi picura în ureche șoapte de iubire... cuvinte care, mă temeam eu, nu avea să mi le spună nimeni niciodată. Și, totuși, noaptea era atât de încântătoare sub crengile copacilor, lângă apa sclipind în lumina lunii, și am oftat. Mă simțeam de parcă nu era prima oară când stăteam întinsă în iarba de pe malul lacului. Ah, ce gânduri stranii îmi dădeau ocol minții în timp ce fluturii de noapte zumzăiau și zbârnâiau, iar țânțarii bâzâiau! Și undeva, în depărtare, o bufniță a scos un țipăt, amintindu-mi pe dată de noaptea în care veniserăm să locuim acolo ca niște fugari, ascunși de lumea care nu ne dorea.

– Chris, ai aproape șaptesprezece ani, vârsta la care tăticul a întâlnit-o prima oară pe mămica.

– Iar tu ai paisprezece ani, vârsta pe care o avea ea, a spus el cu voce răgușită.

– Crezi în dragoste la prima vedere?

Chris a șovăit, cugetând... după cum îi stătea în fire numai lui, nu și mie.

– Nu sunt specialist în acest subiect. Știu că atunci când mergeam la școală, dacă vedeam o fată drăguță, simțeam că mă îndrăgostesc de ea pe loc. Apoi vorbeam, iar ea se dovedea cam prostuță, și atunci nu mai simțeam nimic pentru ea. Dar dacă la frumusețea ei s-ar adăuga și alte calități, cred că aș putea să mă îndrăgostesc la prima vedere, deși am citit că o asemenea dragoste constă doar în atracție fizică.

– Crezi că eu sunt proastă?

Chris a zâmbit și a întins mâna să mă mângâie pe păr.

- Dumnezeu, nu! Și sper că nici tu nu crezi că ești, pentru că nu-i adevărat. Problema ta, Cathy, este că ai talent în prea multe domenii; îți dorești să faci toate meseriile, iar asta e imposibil.

- De unde știi că mi-ar plăcea să ajung și cântăreață, și actriță?

Chris a râs încet, cu blândețe.

- Prostuo, joci teatru mai bine de nouăzeci la sută din timp, și cânti pentru tine însăși atunci când te simți mulțumită; din nefericire, nu se întâmplă prea des.

- Oare tu te simți deseori mulțumit?

- Nu.

Am rămas tăcuți, uitându-ne când și când la câte ceva care ne atrăgea atenția, precum licuricii care se întâlneau pe firele de iarbă și se împerecheau, și norii plutind deasupra, și jocul razelor de lună pe luciul apei. Noaptea părea fermecată și mă îndemna să mă gândesc din nou la natură și la toate căile ei stranii. Nu le înțelegeam pe deplin pe multe dintre ele, și, totuși, de ce mă trezeam în puterea nopții tremurând de emoție și tânjind după o împlinire la care nu reușeam niciodată să ajung.

Eram bucuroasă că mă lăsasem convinsă de Chris să venim. Cât de minunat să stau din nou întinsă în iarbă, simțindu-mă răcorită și revigorată, și mai cu seamă din nou plină de viață!

- Chris, am început cu precauție, temându-mă să nu distrug frumusețea blândă a nopții aceleia luminată de lună și de stele, unde crezi că e mama?

Chris a rămas cu privirea pironită asupra stelei polare, steaua nordului.

- N-am habar unde ar putea să fie, a răspuns într-un sfârșit.

- N-ai câteva bănuieli?

- Ba da. Sigur că am.

- Și care sunt acestea?

- Ar putea fi bolnavă.

- Nu e bolnavă; mămica nu se îmbolnăvește niciodată.

- Ar putea fi plecată într-o călătorie de afaceri în numele tatălui ei.

- Atunci de ce nu a venit să ne spună unde pleacă și când să o așteptăm înapoi?

- Nu știu! a spus nervos, de parcă îi stricam seara, și firește că nu avea cum să știe, la fel ca mine.

- Chris, o mai iubești și te mai încrezi în ea la fel de mult ca pe vremuri?

- Nu-mi pune astfel de întrebări! Doar e mama mea. Numai pe ea o mai avem, și dacă te aștepți să mă apuc să vorbesc răutăți pe seama ei, să știi că nu o voi face! Oriunde ar fi în noaptea asta, se gândește la noi și se va întoarce. Stă plecată atât de multă vreme dintr-un motiv întemeiat, poți să fii sigură de asta.

Nu puteam să-i spun ce gândeam cu adevărat, și anume că ar fi putut să-și găsească timp să vină și să ne spună despre planurile ei - căci știa și el asta la fel de bine ca mine.

Tonul lui devenise aspru, iar asta nu se întâmpla decât atunci când simțea durere - nu fizică. Voiam să-i alung suferința pe care i-o provocasem cu întrebările mele.

- Chris, la televizor, fetele de vârsta mea și băieții de vârsta ta încep să iasă la întâlniri. Tu ai știi cum să te porți la o întâlnire?

- Sigur că da, am văzut destule la televizor.

- Dar una e să te uiți și alta e să faci.

- Și, totuși, poți să-ți formezi o părere despre ceea ce ai de făcut și de spus. De altfel, ești încă prea tânără ca să ieși la întâlniri cu băieți.

- Știi ceva, geniule, o fată de vârsta mea e de fapt cu un an mai mare decât un băiat de vârsta ta.

- Ești nebună!

- Nebună? Am citit asta într-o revistă, într-un articol scris de un specialist - un doctor în psihologie, am spus, gândindu-mă că impresionez, fără doar și poate. Spunea că fetele se maturizează din punct de vedere emoțional mult mai repede decât băieții.

– Autorul articolului judeca întreaga omenire după *propria* lui imaturitate.

– Chris, crezi că știi totul – și nimeni de pe lumea asta nu știe totul!

Chris și-a întors capul, mi-a întâlnit privirea și s-a încruntat, așa cum obișnuia să facă deseori.

– Ai dreptate, a căzut el de acord fără ranciună. Știu numai ce am citit, iar ceea ce simt înlăuntrul meu mă lasă la fel de nedumerit ca un copil de clasa întâi. Sunt al naibii de furios pe mămica pentru ceea ce a făcut, și simt atât de multe lucruri diferite, și nu am nici un bărbat cu care să pot vorbi despre ele. S-a sprijinit într-un cot ca să mă poată privi drept în ochi. Mi-aș dori să nu dureze atât de mult până îți crește părul la loc. Mi-aș dori acum să nu fi folosit foarfecile... oricum, n-a ajutat cu nimic.

Era mai bine atunci când nu vorbea despre lucruri care mă făceau să mă gândesc la conacul Foxworth. Eu voiam doar să privesc cerul și să simt aerul proaspăt al nopții pe pielea mea udă. Purтам o pijama din bumbac alb și subțire, presărat cu boboci de trandafiri și garnisit cu dantelă. Se mula pe mine ca o a doua piele, la fel cum boxerii albi ai lui Chris se mulau pe el.

– Hai să mergem, Chris.

S-a ridicat fără nici o tragere de inimă și a întins mâna către mine.

– Mai înotăm o dată?

– Nu. Hai să ne întoarcem.

Ne-am îndepărtat de lac în tăcere, înaintând cu pași rari prin pădure, sorbind senzația de a ne afla afară, pe pământ.

Ne întorceam la responsabilitățile noastre. Am așteptat mult timp lângă frânghia pe care o făcuserăm, prinsă de un horn sus, departe. Nu mă gândeam cum aveam să izbutim să urcăm, ci la ce avuseserăm de câștigat din acea evadare de scurtă durată dintr-o închisoare în care trebuia să intrăm din nou.

– Chris, te simți altfel?

- Da. N-am făcut altceva decât să mergem și să alergăm pe pământ, și să înotăm scurt timp, dar mă simt mult mai însuflețit și mai plin de speranță.

- Am putea să scăpăm de aici dacă am vrea - în seara asta - și să n-o mai așteptăm pe mămica să se întoarcă. Am putea să urcăm, să facem hamuri ca să-i cărăm pe gemeni și să-i aducem jos în timp ce dorm. Am putea să fugim în lume! Să fim *liberi*!

Chris nu mi-a răspuns, dar a pornit în ascensiunea către acoperiș, punând o mână înaintea celeilalte, cu scara din cearșafuri înfășurată strâns în jurul picioarelor în timp ce se străduia să urce. De îndată ce a ajuns pe acoperiș, l-am urmat, căci nu aveam încredere că frânghia ar putea susține greutatea a două persoane. A fost mult mai greu să urc decât să cobor. Îmi simțeam picioarele mult mai puternice decât brațele. M-am întins după următorul nod și am ridicat piciorul drept. Dintr-odată, piciorul stâng a alunecat din locul în care îl sprijinisem și m-am trezit legănându-mă în gol - susținută doar de niște brațe lipsite de putere!

Un țipăt scurt mi-a scăpat de pe buze! Mă aflam la mai bine de șase metri distanță de pământ!

- Ține-te bine! a strigat Chris de deasupra mea. Ai frânghia direct între picioare. Nu trebuie decât să le apropii repede!

Nu mai vedeam ce făceam. Tot ce puteam să fac era să-i urmez instrucțiunile. Am prins frânghia strâns între coapse, tremurând din toate încheieturile. Frica mă sleia de puteri. Cu cât rămâneam nemișcată, cu atât frica mi se întetea. Am început să icnesc, să dârdâi. Apoi au apărut lacrimile... lacrimi prostești de fetiță!

- Mai ai puțin și mă prinzi de mână, a strigat Chris. Doar câteva zeci de centimetri și pot să te prind. Cathy, nu intra în panică! Gândește-te câtă nevoie au gemenii de tine! Încearcă... încearcă din răsuputeri!

A trebuit să mă conving să dau drumul la o mână, ca să mă întind după alt nod. Mi-am spus iar și iar că *eram în stare* să reușesc. Eram în stare. Aveam tălpile alunecoase din cauza ierbii - dar, pe de altă parte, și tălpile lui Chris fuseseră

alunecoase, iar el reușise. Și dacă el fusese în stare, atunci și eu eram.

Am înaintat centimetru cu centimetru, tremurând de spaimă, până când Chris a reușit să mă prindă de încheieturile mâinilor. De îndată ce i-am simțit strânsoarea viguroasă, o senzație de ușurare mi-a străbătut tot corpul. I-a luat doar câteva secunde să mă ridice pe acoperiș și m-a îmbrățișat strâns, în timp ce amândoi râdeam, mai să izbucnim în plâns. Apoi ne-am târât pe suprafața abruptă a acoperișului, ținându-ne strâns de frânghie până când am ajuns în dreptul hornului. Atunci ne-am prăbușit pe locul nostru obișnuit, tremurând din toate încheieturile.

Ah, ironia situației – cine și-ar fi închipui că aveam să fim bucuroși să ne întoarcem!

Chris stătea întins pe pat, uitându-se fix la mine.

– Cathy, câteva clipe, cât am zăbovit pe malul lacului, m-am simțit aproape ca în rai. Apoi, când tu ai alunecat pe frânghie, m-am gândit că o să mor și eu odată cu tine. Nu putem să mai facem asta încă o dată. Tu nu ai brațele la fel de puternice ca mine. Îmi pare rău că am uitat de asta.

Veioza din colț trimitea un licăr trandafiriu. Privirile noastre s-au întâlnit în lumina slabă.

– Nu-mi pare rău că ne-am dus. Sunt bucuroasă. De mult timp nu am mai simțit că trăiesc.

– Ai simțit și tu asta? a întrebat el. Și eu la fel... ca și cum am fi scăpat dintr-un vis urât, care a durat prea mult.

Am îndrăznit să-l întreb din nou, trebuia să o fac.

– Chris, unde crezi că se află mămica? Se îndepărtează de noi încetul cu încetul, și la gemeni abia dacă se mai uită, de parcă i-ar fi frică de ei. Dar nu a mai lipsit niciodată atâta vreme. A trecut mai bine de o lună.

L-am auzit suspinând din greu, cuprins de tristețe.

– Sincer, Cathy, pur și simplu nu știu. Nu mi-a spus mai multe decât ți-a spus ție – dar poți să fii sigură că are un motiv întemeiat.

- Dar ce fel de motiv ar putea avea ca să plece fără nici o explicație? Măcar atât ar fi putut să facă!

- Nu știu ce să spun.

- Dacă aș avea copii, nu i-aș părăsi niciodată așa cum face ea. Nu mi-aș vâri copiii într-o cameră încuiată, ca să uit apoi de ei.

- Tu nu o să faci copii, mai ții minte?

- Chris, într-o zi am să dansez în brațele unui soț care mă iubește, și dacă își dorește cu adevărat un copil, atunci s-ar putea să accept să fac unul.

- Sigur, am știut tot timpul că ai să te răzgândești când mai crești.

- Chiar crezi că sunt destul de drăguță ca să mă iubească un bărbat?

- Ești *mai mult* decât destul de drăguță. Chris părea stânjenit.

- Chris, îți mai aduci aminte ziua în care mămica ne-a spus că nu dragostea pune lumea în mișcare, ci banii? Ei bine, cred că se înșela.

- Da? Gândește-te mai bine. De ce nu le-ai putea avea pe amândouă?

M-am gândit mai bine. Am stat și m-am tot gândit. Întinsă pe pat, cu privirea pierdută în tavanul care-mi servea drept ring de dans, am întors viața și dragostea pe toate părțile. Și din fiecare carte pe care o citisem până atunci, am scos câte o nestemată de înțelepciune și le-am prins într-un rozariu în care să cred pentru tot restul vieții.

Dragostea, când avea să-mi iasă în cale, avea să-mi fie îndeajuns.

Și acel autor necunoscut, care a scris că faima nu e suficientă, și dacă ai avere, tot nu e îndeajuns, și dacă ai faimă, avere și dragoste... tot nu e îndeajuns – oho, cât de rău îmi părea pentru el!

O după-amiază ploioasă

Chris stătea la fereastră, ținând deschise cu mâinile drape-
riile cele grele din stofă brodată. Ploaia cădea ca o perdea din
cerul plumburiu. Fiecare lampă din cameră era aprinsă, iar
televizorul pornit, ca de obicei. Chris aștepta să vadă trenul care
trecea de obicei în jurul orei patru. Îi puteai auzi șuieratul trist
înainte de ivirea zorilor, cam pe la patru, și mai târziu apoi,
dacă erai treaz. De-abia puteai să-l zărești în goana lui, mic cât
o jucărie, atât de departe trecea.

Chris era în lumea lui, iar eu în a mea. Șezând turcește pe
patul pe care îl împărțeam cu Carrie, decupam poze din reviste
pentru decorațiuni interioare, pe care mămica le adusese pen-
tru amuzamentul meu, înainte să plece atât de mult timp de
acasă. Tăiam fiecare fotografie cu grijă și o lipeam într-un album
voluminos. Îmi proiectam casa de vis, în care aveam să trăiesc
fericită până la adânci bătrâneți cu un soț brunet, înalt și puter-
nic, care mă iubea numai pe mine, nu și pe alți o mie pe lângă.

Îmi plănuisem întreaga viață: mai întâi cariera, un soț și
copii atunci când aveam să mă simt pregătită să mă retrag și să
mai ofer și altcuiva o șansă. Iar în casa mea de vis urma să am
o cadă din sticlă verde smarald, așezată pe o platformă, unde
mă puteam îmbăia în uleiuri parfumate chiar și toată ziua,
dacă îmi doream – și nimeni nu avea să aștepte de cealaltă
parte a ușii, bubuind și strigând să mă grăbesc! (Nu aveam
niciodată prilejul să petrec suficient timp în cadă.) Coboram
din cada aceea de smarald împresurată de mirosul dulceag

al unui parfum floral, cu pielea catifelată ca satinul și porii curățiți pe vecie de duhoarea putregăită a lemnului vechi și uscat și a prafului din mansardă îmbibat cu toate mizeriile antichității... într-o asemenea măsură încât până și noi, copii fiind, căpătaserăm mirosul bătrânicos al casei.

– Chris, am spus eu, întorcându-mă ca să îi privesc spina-re, de ce ar trebui să mai rămânem aici, așteptând să se întoarcă mama sau, cu atât mai puțin, să moară bătrânul acela? Acum, că am prins puteri, de ce n-am găsi o cale de scăpare?

Chris nu a scos nici o vorbă. Dar l-am văzut apucând mai strâns draperiile în mâini.

– Chris...

– Nu vreau să vorbesc despre asta! s-a răstit el.

– De ce stai acolo, așteptând să treacă trenul, dacă nu te gândești cum să evadăm?

– Nu aștept trenul! Mă uit pe geam, atâta tot!

Își presa fruntea de geam, provocându-i pe vecinii din apropiere să privească afară și să-l vadă.

– Chris, pleacă de la fereastră. Ar putea să te vadă cineva.

– Puțin îmi pasă cine mă vede!

Primul meu imbold a fost să alerg la el, să-l cuprind cu brațele și să-i alint obrazii cu un milion de sărutări, ca să le compensez pe cele pe care nu le primea de la mămica. I-aș fi așezat capul pe pieptul meu și l-aș fi dezmiardat așa cum o făcea mama, iar el ar fi redevenit optimistul cel binedispus și fericit, care nu lăsa nici o zi să-l găsească posomorât sau mânios, spre deosebire de mine. Însă, chiar dacă aș fi făcut tot ce făcea mămica odinioară, eram destul de isteată să-mi dau seama că nu ar fi fost același lucru. Chris o voia pe ea. Își pusese toate speranțele, visurile și încrederea într-o singură femeie – mămica.

Era plecată de mai bine de două luni! Oare nu-și dădea seama că o zi petrecută acolo, sus, era mai lungă decât o lună întreagă de viață normală? Oare își făcea griji pentru noi, întrebându-se cum o mai duceam? Credea oare că avea să găsească mereu în persoana lui Chris un sprijin de nădejde atunci când ne părăsea fără nici o scuză, motiv sau explicație? Credea

cu adevărat că dragostea, odată câștigată, nu mai putea fi nimic de îndoieli și temeri, fără să mai poată fi recuperată în veci?

– Cathy, a spus Chris pe neașteptate. Tu unde ai merge dacă ai putea alege orice loc din lume?

– În sud, am răspuns eu, pe o plajă caldă și însorită, unde valurile se sparg domol pe țărm... nu vreau valuri înalte și înspumate... nu vreau o mare cenușie, sfâșiată de stânci înalte... vreau să merg acolo unde vântul nu bate niciodată, vreau doar adieri blânde și călduțe, care să mi se joace prin păr și pe obraji în timp ce stau tolănită pe nisipul alb și mă scald în razele soarelui.

– Da, a aprobat el cu o voce melancolică, sună bine așa cum povestești tu. Numai că pe mine nu m-ar deranja niște valuri puternice; mi-ar plăcea să mă las purtat de crestele valurilor, pe una dintre plăcile acelea de surf. Ar fi ca și cum aș schia, într-un fel.

Am lăsat jos foarfecile, revistele, borcanul de clei și am împins la o parte albumul ca să mă concentrez cu totul asupra lui Chris. Îi lipseau atâtea sporturi pe care le îndrăgea, închis acolo, într-o singură cameră, care îl îmbătrânea și-l întrista dincolo de vârsta lui. Ah, cât de mult îmi doream să-l consolez, și nu știam cum!

– Pleacă de la fereastră, Chris, te rog!

– Lasă-mă în pace! M-am săturat până peste cap de casa asta! Nu face asta, nu face cealaltă! Nu vorbi neîntrebat – mă-nâncă blestematele alea de mese în fiecare zi, nici una îndeajuns de fierbinte sau condimentată cum trebuie – cred că ea face asta dinadins, ca să nu ne bucurăm de nimic în viață, nici măcar de mâncare. Apoi mă gândesc la toți banii ăia – jumătate ar trebui să fie ai noștri și ai mamei. Și îmi spun că merită, orice-ar fi! Bătrânul ăla n-are cum să trăiască veșnic!

– Toți banii de pe pământ nu merită anii din viață pe care i-am pierdut! am ripostat eu.

Chris s-a întors spre mine, roșu la față.

– Nu merită pe naiba! Poate că tu te poți descurca până la urmă cu talentul tău, dar pe mine mă așteaptă ani mulți de

învățătură! Știi că tăticul se aștepta să mă fac doctor, așa că îmi voi obține diploma, cu orice preț! Iar dacă fugim de acasă, nu voi mai ajunge niciodată doctor – doar știi asta! Spune-mi cum aș putea să câștig o pâine pentru noi toți – repede, fă o listă cu slujbele pe care le-aș putea obține, în afară de spălător de vase, culegător de fructe sau bucătar la vreo cantină; crezi că ar putea vreuna dintre slujbele astea să-mi finanțeze studiile la colegiul de medicină? Și va trebui să vă întrețin în același timp și pe tine, și pe gemeni – o familie de-a gata, la vârsta de șaisprezece ani!

M-a cuprins o furie oarbă. Nu mă credea în stare să contribuim cu nimic!

– Pot și eu să lucrez! m-am răstit la el. Putem reuși împreună. Chris, când muream de foame, mi-ai adus patru șoareci morți și mi-ai spus că Dumnezeu le dă oamenilor forță și potențial în vremuri de mari nevoi. Ei bine, cred că e adevărat. Când plecăm de aici și rămânem pe cont propriu, ne vom descurca într-un fel sau altul, iar tu vei ajunge doctor! Am să fac orice, numai să te văd că obții blestematul ăla de titlu!

– Ce ai putea *tu* să faci? a întrebat el batjocoritor, sarcastic.

Înainte să pot riposta, ușa din spatele nostru s-a deschis, iar bunica a apărut în prag! S-a oprit fără să pășească în cameră și și-a pironit privirea asupra lui Chris. Iar el, încăpățânat și deloc dornic să coopereze la fel ca înainte, a refuzat să se lase intimidat. Nu s-a clintit de la fereastră, ci a întors capul ca să se uite din nou la ploaia de afară.

– Băiete! l-a dojenit bunica. *Îndepărtează-te de fereastra aia – în clipa asta!*

– Numele meu nu e „băiete“. Numele meu e Christopher. Ori mi te adresezi pe nume, ori deloc – dar să nu mă mai strigi niciodată „băiete“!

Bunica s-a răstit către spatele lui.

– Urăsc numele ăsta! I-a aparținut tatălui vostru; din bună-tatea inimii mele, i-am ținut partea atunci când mama lui a murit, iar el a rămas pe drumuri. Soțul meu nu l-a vrut la noi în casă, dar mie mi-a fost milă de băiatul orfan, sărac lipit

pământului și prădat de tot ce avea. Așa că mi-am cicălit soțul să-i permită fratelui său vitreg mai tânăr să locuiască sub acoperișul nostru. Prin urmare, tatăl vostru a sosit... sclipitor de inteligent, chipeș, și a profitat de generozitatea noastră. Ne-a înșelat! L-am trimis la cele mai bune școli, i-am cumpărat tot ce era mai bun, iar el ne-a furat fiica, propria lui nepoată vitregă! Ea era tot ce ne mai rămăsese... singurul copil pe care-l mai aveam... și au fugit de acasă în timpul nopții, întorcându-se două săptămâni mai târziu și cerându-ne să-i iertăm pentru că se îndrăgostiseră. În noaptea aceea, soțul meu a făcut primul atac de cord. V-a povestit mama voastră și asta – că ea și bărbatul acela au fost motivul pentru care tatăl ei s-a îmbolnăvit de inimă? I-a poruncit să plece din casa asta – să nu se mai întoarcă niciodată –, apoi s-a prăbușit la podea.

Bunica s-a oprit cu răsuflarea tăiată, ducându-și la gât mâna puternică, încărcată cu diamante strălucitoare. Chris și-a întors privirea de la fereastră și s-a uitat la ea cu ochii mari de uimire, la fel ca mine. Nu ne mai vorbise atât de mult din ziua în care am urcat scările ca să locuim acolo, cu o eternitate în urmă.

– Nu suntem noi vinovați pentru faptele părinților noștri, a spus Chris cu glas egal.

– Sunteți vinovați pentru ceea ce ați făcut tu și sora ta!

– Ce am făcut atât de păcătos? a întrebat el. Crezi că putem trăi în aceeași cameră, an după an, fără să ne vedem unul pe celălalt? Cu ajutorul tău am ajuns aici. Tu ai încuiat aripa asta ca să nu poată intra servitorii. Vrei să ne prinzi făcând ceva ce tu consideri necuviincios. Vrei ca eu și Cathy să-ți dovedim că părerea ta despre căsnicia mamei este justificată! Iată-te, stând în fața noastră, în rochia ta cenușie, simțindu-te cucernică și sigură de sine, în timp ce înfometezi niște copilași!

– Oprește-te! am strigat eu, înspăimântată de expresia de pe chipul bunicii. Chris, să nu mai scoți nici o vorbă!

Dar spusese deja prea multe. Bunica a ieșit, trântind ușa, iar inima mi s-a strâns de teamă.

- Vom urca în mansardă, a spus Chris cu sânge-rece. Lăși îi e teamă să urce scările. Acolo suntem în siguranță, și, dacă încercă să ne înfometeze, vom coborî pe scara din cearșafuri.

Ușa s-a deschis din nou. Bunica a intrat în cameră, înaintând spre noi cu o nuiua verde de salcie în mână și cu privirea hotărâtă. Ascunsese nuiua unde va fi în apropiere, cu siguranță, altfel nu ar fi adus-o atât de repede.

- Fugiți să vă ascundeți în mansardă, s-a răstit ea, întinzând mâna să-l apuce pe Chris de antebraț, și nici unul dintre voi nu va mai mânca încă o săptămână! Și am să te biciuiesc nu numai pe tine, ci și pe sora ta, și pe gemeni, dacă te opui.

Era octombrie. În noiembrie, Chris urma să împlinească șaptesprezece ani. Încă era doar un băiețandru pe lângă statura ei uriașă. A încercat să se împotrivească, dar s-a uitat apoi la mine și la gemenii care scânceau, agățându-se unul de altul, și i-a permis bătrânei să-l târască în baie. Bunica a închis ușa cu cheia. I-a poruncit lui Chris să se dezbrace și să se aplece deasupra căzii.

Gemenii au venit în goană la mine, ascunzându-și fețele în poala mea.

- Fă-o să se oprească! m-a implorat Carrie. Nu o lăsa să-l biciuiască pe Chris!

Chris nu a scos nici un sunet cât timp biciul i-a sfichiuit pielea. Auzeam pocnetele dezgustătoare scoase de nuiua de salcie mușcând din carne. Și simțeam durerea fiecărei lovituri! Eu și Chris deveniserăm una și aceeași persoană în ultimul an; el era reversul meu, așa cum mi-aș fi dorit eu să fiu, puternic și viguros, capabil să rabde biciul fără să scoată un sunet. O uram pe bunica. M-am așezat pe pat, i-am strâns pe gemeni în brațe și am simțit o ură atât de puternică mocnind în mine, încât nu am știut cum să mă eliberez de ea fără să țip cât mă ținea glasul. Chris simțea mușcătura biciului, iar eu dădeam frâu liber strigătelor lui de durere. Speram că Dumnezeu mă auzea! Speram că mă auzeau și servitorii! Speram că mă auzea până și bunicul muribund!

talent înăscut. Apoi m-am uitat prin jur după un obiect subtil și puternic pe care să-l introduc în lacăt, sperând să reușesc, eventual, să acționez vreun arc care ar deschide ușa. Cathy, atunci am auzit zgomot de pași!

- Ah, la naiba cu toate! am înjurat eu, dezamăgită pentru el.

- Chiar așa! M-am ascuns repede în spatele uneia dintre canapele și m-am lăsat pe burtă - atunci mi-am amintit că-mi lăsasem lanterna în cămăruța bunicului.

- Doamne Dumnezeule!

- Chiar așa! Dădusem de bucluc, sau așa credeam, dar am rămas nemișcat și tăcut, iar în bibliotecă au intrat un bărbat și o femeie. Ea a vorbit prima, cu o voce suavă de fetiță.

„John“, a spus ea, „jur că nu mi s-a părut! Chiar am auzit zgomote venind dinspre camera asta.“

„Mereu auzi zgomote“, s-a plâns o voce gravă, guturală.

Era John, majordomul cel chel.

Și perechea gâlcevitoare a căutat fără tragere de inimă prin bibliotecă, apoi în cămăruța de dincolo, iar eu mi-am ținut răsuflarea, așteptându-i să descopere lanterna mea, dar, nu știu de ce, nu au făcut-o. Probabil din cauză că John nu avea ochi decât pentru femeie. Exact când voiam să mă ridic și să încerc să ies din bibliotecă, s-au întors și, Doamne, s-au aruncat chiar pe canapeaua în spatele căreia mă ascundeam eu! Mi-am lăsat capul pe brațele încrucișate și m-am pregătit să trag un pui de somn, gândindu-mă că voi erați acolo, sus, la capătul răbdării, întrebându-vă de ce nu m-am întors încă. Dar, de vreme ce erați încuiate înăuntru, nu m-am temut că ați putea pleca în căutarea mea. A fost bine că nu am adormit.

- De ce?

- Lasă-mă să-ți povestesc cum știu eu mai bine, Cathy, te rog. „Vezi“, a spus John, după ce s-au întors în bibliotecă și s-au așezat pe canapea, „nu ți-am spus că nu e nimeni nici aici, înăuntru, și nici acolo?“ Părea încrezut, mulțumit de sine. „Serios, Livvy“, a continuat el, „ești al naibii de agitată tot timpul, nu mai rămâne nici urmă de plăcere.“

„Dar, John“, a spus ea, „chiar am auzit ceva.“

„Cum am spus și înainte“, a replicat John, „auzi prea multe zgomote inexistente. Drace, chiar azi-dimineață vorbeai iar despre șoarecii din mansardă, și cât de zgomotoși sunt.“ John a chicotit atunci, scoțând un sunet vag și înfundat, și cu siguranță că i-a făcut ceva fetei aceleia drăguțe ca să izbucnească în niște hohote de râs prostesc, iar ea protesta fără să se străduiască prea tare.

Apoi John a murmurat: „Căteaua aia bătrână omoară toți șoarecii din mansardă. Le duce o grămadă de mâncare într-un coș de picnic... destulă mâncare cât să omoare o armată de șoareci“.

Știți, l-am auzit pe Chris spunând asta și nu mi s-a părut nimic neobișnuit, atât de neghioabă eram, de inocentă și încă încrezătoare.

Chris și-a dres glasul înainte să continue.

– M-a încercat o senzație ciudată în stomac, iar inima mea a început să facă atâta zgomot, încât am crezut că perechea de pe canapea avea să mă audă fără doar și poate.

„Da“, a continuat Livvy, „e o bătrână răutăcioasă și neîndurătoare, și, să fiu sinceră, de la bun început l-am preferat pe bătrân – el știa măcar cum să zâmbească. Dar ea – ea nu știe. Nu o dată, când am intrat în camera asta ca să fac curățenie, am găsit-o în camera *lui*... stă doar și se uită lung la patul lui gol, cu un zâmbet straniu, înțepenit pe buze, pe care îl iau drept plin de bucurie pentru că el e mort, iar ea i-a supraviețuit; acum e liberă și nu o mai sâcâie nimeni, spunându-i să nu facă una, și să nu facă alta, iar când îi vorbesc tresare. Dumnezeu, uneori mă întreb cum au reușit să se suporte unul pe altul. Dar acum, că e mort, a căpătat banii lui.“

„Da, sigur, a căpătat o parte“, a spus John. „Are propriii ei bani, moșteniți de la familia ei. Dar fata ei, ea a primit toate milioanele care au rămas după bătrânul Malcolm Neal Foxworth.“

„Ei bine“, a spus Livvy, „cotoroața aia bătrână nici nu are nevoie de mai mulți. Nu-l învinovățesc pe bătrân că i-a lăsat fetei întreaga moșie. A fost nevoită să-i suporte o grămadă de șicane, când o obliga să-l servească zi și noapte, deși avea

infirmiere care se ocupau de el. Și, totuși, se purta cu ea de parcă era sclava lui. Dar acum e și ea liberă, măritată cu soțul ăla tânăr și chipeș, iar e încă tânără și frumoasă și are o grămadă de bani. Mă întreb cum m-aș simți în locul ei? Unii oameni au parte de tot norocul din lume. Eu... nu am avut nici măcar un pic.“

„Și cu mine cum rămâne, Livvy, draguțo? Mă ai pe mine – cel puțin, până când apare o fată mai frumoșică.“

Iar eu stăteam acolo, în spatele canapelei, auzind tot ce vorbeau, încremenit de uimire. Îmi venea să vomit pe loc, dar am rămas nemișcat și am ascultat perechea de pe canapea vorbind în continuare. Nu voiam decât să mă ridic și să alerg la tine și la Carrie, și să vă scot din casa asta înainte să fie prea târziu.

Dar eram prins în capcană. Dacă m-aș fi mișcat din loc, m-ar fi văzut. Iar John e rudă cu bunica... văr de gradul al treilea, după cum ne-a spus mămica... nu că aș crede că un văr de gradul al treilea ar avea vreo importanță, dar se pare că bunica are încredere în John, altfel nu i-ar îngădui să-i folosească mașinile cu atâta libertate. L-ai văzut și tu, Cathy, e bărbatul chel în livrea.

Sigur, știam despre cine era vorba, dar nu puteam decât să stau acolo întinsă, împietrită de uluire și fără grai.

– Așadar, a continuat Chris pe tonul acela lipsit de orice inflexiune, din care nu răzbătea nici îngrijorare, nici frică, nici uimire, în timp ce eu mă ascundeam în spatele canapelei, cu capul lăsat pe brațe și cu ochii închiși, încercând să-mi fac pârda lnică de inimă să nu mai bată atât de zgomotos, John și camerista au început să treacă la lucruri serioase. Am auzit foșnetele cu care el a început să dea jos hainele de pe ea, iar ea a început să descheie hainele lui.

– S-au dezbrăcat unul pe altul? am întrebat eu. Ea chiar l-a ajutat să-și dea jos hainele?

– Așa mi s-a părut, a spus el fără intonație.

– Iar ea nu a țipat, nici n-a protestat?

– Nu, la naiba! Era plină de entuziasm! Și, fir-ar să fie, le-a luat o veșnicie până să termine! Ah, ce sunete scoteau, Cathy,

nu ți-ar veni să-ți crezi urechilor. Gemea, și țipa, și icnea, și gâfâia, iar el grohăia ca un porc înjunghiat, dar cred că se pricepea destul de bine, căci ea a urlat la sfârșit ca o apucată. Apoi, când au terminat, n-au găsit altceva mai bun de făcut decât să zacă, să fumeze și să bârfească despre ce se petrece în casa asta – și, crede-mă, puține lucruri le scapă. Iar apoi au făcut dragoste a doua oară.

– De două ori în aceeași noapte?

– Nu e imposibil.

– Chris, de ce ai o voce atât de ciudată?

A șovăit, s-a tras puțin mai în spate și mi-a cercetat chipul.

– Cathy, nu m-ai ascultat? M-am dat peste cap să-ți povestesc totul exact așa cum s-a întâmplat. Nu m-ai auzit?

Să aud? Sigur, auzisem totul.

Chris așteptase prea mult să o lase pe mămica fără comoara ei de bijuterii adunate cu greu. Ar fi trebuit să ia câte puțin de fiecare dată, așa cum îl rugasem să facă de la bun început.

Așadar, mămica și soțul ei cel nou pleaseră în altă vacanță. Ce fel de veste era asta? Venea și plecau tot timpul. Ar fi făcut orice ca să scape din casa aceea, iar eu nu-i puteam învinui. Nu eram și noi pe cale să facem același lucru?

Am încruntat din sprâncene și i-am aruncat lui Chris o privire lungă, interogativă. Era limpede că știa ceva ce nu-mi spunea. Încă o proteja; încă o mai iubea.

– Cathy, a început el, cu vocea aspră și frântă.

– E în regulă, Chris. Nu te învinovățesc pe tine. Așadar, draga, scumpa, blânda, iubitoarea noastră mamă și soțul ei cel tânăr și chipeș au plecat în altă vacanță și au luat toate bijuteriile cu ei. O să ne descurcăm și așa.

Trebuia să ne luăm adio de la siguranță în lumea de afară. Dar tot aveam să plecăm! Aveam să muncim, să găsim o cale de a ne întreține și să plătim doctori care să o însănătoșească pe Carrie. Ce ne mai păsa de bijuterii? Ce ne mai păsa de cruzimea faptei mamei, care ne părăsise fără să ne dea de știre unde pleca și când avea să se întoarcă? Eram obișnuiți de acum

cu indiferența josnică, nemiloasă și nepăsătoare. *De ce îți curg atât de multe lacrimi, Chris – de ce atât de multe?*

– Cathy! a tunat el, întorcându-și chipul pătat de lacrimi ca să mă ținuiască cu privirea. De ce nu asculți și nu reacționezi? Unde-ți sunt urechile? Nu ai auzit ce am spus? Bunicul a murit! E mort de aproape un an!

Poate că nu ascultasem cu adevărat, nu destul de atent. Poate că suferința lui mă împiedicase să aud totul. Acum m-a izbit din plin, pentru prima dată. Dacă bunicul murise cu adevărat – era o veste năucitor de bună! Acum, mămica avea să-și primească moștenirea! Aveam să fim bogați! Avea să ne descuie ușa, să ne elibereze. Acum nu mai eram nevoiți să fugim de acasă.

Au năvălit asupra mea alte gânduri, un torent de întrebări nimicitoare – mămica nu ne dăduse de veste despre moartea tatălui ei. Când știa cât de greu trecuseră anii aceștia pentru noi, de ce ne ținuse în ignoranță, așteptând mereu? De ce? Uluită, nedumerită, nu mai știam ce emoție să simt: fericire, veselie, tristețe. O frică stranie și paralizantă a pus capăt nehotărârii.

– Cathy, a șoptit Chris, deși nu știu de ce ne mai băteam capul să vorbim în șoaptă. Carrie nu ne-ar fi auzit. Lumea ei se despărțise de a noastră. Carrie aștepta între viață și moarte, înclinând din ce în ce mai mult către Cory cu fiecare clipă în care se înfometa și își abandona voința de a trăi fără jumătatea ei. Mama ne-a amăgit cu bună știință, Cathy. Tatăl ei a murit, și câteva luni mai târziu testamentul lui a fost citit, iar în tot acest timp, ea și-a ținut gura și ne-a lăsat aici să așteptăm și să putrezim. Acum nouă luni am fi fost cu toții cu nouă luni mai sănătoși! Cory ar fi fost în viață astăzi, dacă mămica ne-ar fi dat drumul de aici în ziua morții tatălui ei, sau chiar în ziua de după citirea testamentului.

Copleșită, m-am prăbușit în genunea pe care trădarea mamei o săpase ca să ne piardă în ea. Am început să plâng.

– Păstrează-ți lacrimile pentru mai târziu, a spus Chris; el însuși tocmai plânse. Nu ai auzit totul. Au mai rămas multe de spus... mult mai multe, și mai rele.

– Mai multe? Ce putea să-mi spună mai mult? Se dovedise că mama era o mincinoasă și o escroacă, o hoată care ne furase copilăria și îl ucisese pe Cory în drumul ei spre averea pe care nu voia să o împartă cu niște copii pe care nu și-i mai dorea și nici nu-i mai iubea. Ah, cât de bine ne explicase la ce să ne așteptăm în noaptea aceea, când ne dăduse mica noastră litanie pe care să o recităm atunci când ne simțeam nefericiți. Oare știuse, sau ghicise atunci, de mult, că avea să devină o creatură făurită de mâinile tatălui ei? Am căzut în brațele lui Chris, zăcând sprijinită de pieptul lui. Nu-mi mai spune și altceva! Am auzit destul... nu mă face să o urăsc și mai mult!

– Ură... nici măcar nu ai început să înțelegi ce înseamnă ura. Dar, înainte să-ți povestesc restul, nu uita că vom părăsi casa asta, orice-ar fi. Vom merge în Florida, așa cum am plănuit. Vom trăi în lumina soarelui și vom duce o viață cât de bună posibil. Nu ne vom rușina de ceea ce suntem sau de ceea ce am făcut nici măcar o clipă, căci ceea ce am împărtășit noi pălește ca importanță în comparație cu ceea ce a făcut mama. Chiar dacă tu mori înaintea mea, am să-mi amintesc de viața noastră aici, în mansardă. Am să văd dansul nostru sub florile de hârtie, tu atât de grațioasă, iar eu, atât de stângaci. Am să simt mirosul colbului și al lemnului putred, și-mi voi aminti de el ca de un parfum la fel de dulce ca al trandafirilor, căci fără tine locul ăsta ar fi fost atât de sumbru și de pustiu. Mi-ai oferit primul gust al dragostei.

Ne vom schimba. Ne vom debarasa de tot ce avem mai rău în noi și vom păstra tot ce avem mai bun. Dar, fie ce-o fi, noi trei vom rămâne împreună, toți pentru unul și unul pentru toți. Vom crește, Cathy, fizic, psihic și emoțional. Și nu numai asta, ne vom atinge țelurile pe care ni le-am pus în minte. Eu voi fi cel mai bun doctor care a existat vreodată în blestemata asta de lume, iar tu o vei face pe Pavlova să pară o țărăncuță împiedicată.

M-am săturat să-l aud vorbind despre dragoste și despre ceea ce ne rezerva viitorul, poate, când încă ne găseam în spațele unei uși ferecate, iar moartea zăcea lângă mine, ghemuită în poziție fetală și cu mânuțele împreunate pentru rugăciune chiar și în somn.

- Bine, Chris, m-ai lăsat să răsuflu. Sunt pregătită pentru orice. Și îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, și pentru că mă iubești; și nici tu n-ai trecut prin viață fără să fii iubit și admirat. L-am sărutat repede pe buze, și i-am spus să continue, să-mi dea lovitura de grație. Serios, Chris, știu că ai ceva îngrozitor să-mi spui, așa că dă-i bătaie. Dacă nu-mi dai drumul din brațe în timp ce vorbești, pot să îndur orice ai avea de spus.

Cât de tânără eram! Cât de lipsită de imaginație – și cât de încrezătoare!

Sfârșituri, începuturi

– Ghicește ce le-a spus, a continuat Chris. Numește motivul pentru care nu a mai vrut să se facă rânduială în camera asta în ultima vineri din lună.

Cum puteam să ghicesc? Mintea mea nu semăna cu a ei. Am scuturat din cap. Servitorii încetaseră să mai vină cu foarte mult timp în urmă, încât uitasem de acele prime săptămâni cumplite.

– Șoareci, Cathy, a spus Chris, cu ochii lui albaștri reci și plini de asprime. Șoareci! Bunica a inventat sute de șoareci în mansardă... niște șoricești isteți, care se strecurau pe scări până la etajul al doilea. Niște drăcușori de șoareci care o forțau să încuie ușa, lăsând în cameră... mâncare acoperită cu arsenic.

Ascultam, gândindu-mă că era o poveste minunată și atât de ingenioasă, menită să îi țină pe servitori departe. Mansarda era într-adevăr plină de șoareci. *Chiar* coborau pe scări.

– Arsenicul e alb, Cathy, *alb*. Dacă e amestecat cu zahăr pudră, nu-i mai simți amăreala.

Gândurile mi s-au învârtit în cap! Zahăr pudră pe cele patru gogoși zilnice! Câte una pentru fiecare dintre noi. Acum, numai trei în coș!

– Dar, Chris, povestea ta nu are nici o noimă. De ce ne-ar otrăvi bunica puțin câte puțin? De ce să nu ne dea o cantitate suficientă ca să ne ucidă pe loc și să termine o dată pentru totdeauna?

Degetele lui lungi mi s-au strecurat prin păr ca să-mi ia capul între palme. Chris mi-a vorbit cu glas scăzut.

– Gândește-te la un anume film vechi, pe care l-am văzut la televizor. Îți amintești de femeia aceea drăguță, care ținea gospodăria pentru niște domni în vârstă – niște domni bogați, desigur – și odată ce le câștiga încrederea și afecțiunea, iar ei o introduceau în testament, începea să le dea câte puțin arsenic în fiecare zi? Când digeri doar o fărâmbă de arsenic în fiecare zi, se absoarbe lent în tot corpul, iar victima se simte puțin mai rău pe zi ce trece, dar nu îngrijorător de rău. Mici dureri de cap, deranjamente stomacale care își pot găsi cu ușurință o explicație, iar atunci când victima moare, să spunem la spital, e deja slabă și anemică, având parte de o serie întreagă de boli, alergii, răceli și așa mai departe. Iar doctorii nici nu-și închipuie că a murit otrăvită – nu atunci când victima prezintă toate simptomele pneumoniei, sau pur și simplu ale bătrâneții, așa cum s-a întâmplat în filmul acela.

– Cory! am icnit eu. Cory a murit otrăvit cu arsenic? Mămica a spus că pneumonia l-a ucis!

– Nu poate să ne spună orice vrea? De unde știm noi că spune adevărul? Poate că nici măcar nu l-a dus la spital. Iar dacă l-a dus, e limpede că doctorii nu au bănuț că ar fi fost vorba de o moarte nenaturală, altfel, mămica ar fi ajuns la închisoare până acum.

– Dar, Chris, am obiectat eu, mămica nu i-ar permite bunicii să ne pună otravă în mâncare! Știu că își dorește banii ăia și știu că nu ne mai iubește acum așa cum ne iubea pe vremuri – și, totuși, doar nu ne-ar ucide!

Chris și-a întors capul în profil.

– Bine. Trebuie să facem un test. Îl vom hrăni pe șoarecele lui Cory cu o bucățică de gogoasă pudrată cu zahăr.

Nu! Nu Mickey, care ne iubea și avea încredere în noi – nu puteam să facem una ca asta. Cory adorase șoricelul cenușiu.

– Chris, hai să prindem alt șoarece – unul sălbatic, care nu are încredere în noi.

– Haide, Cathy! Mickey e un șoarece bătrân, și șchiop pe deasupra. E greu să prinzi un șoarece viu, doar știi asta. Câți au rămas în viață după ce au ronțăit din brânză? Și, după ce plecăm, Mickey nu va supraviețui în libertate – e animal de companie acum, dependent de noi.

Dar eu plănuiam să-l luăm cu noi.

– Gândește-te în felul ăsta, Cathy – Cory e mort, și nici măcar nu începuse bine să trăiască. Dacă gogoșile nu sunt otrăvitoare, Mickey va supraviețui și îl putem lua cu noi, dacă insiști. Un lucru e sigur – trebuie să știm. De dragul lui Carrie, trebuie să fim siguri. Uită-te la ea. Nu vezi că și ea e pe moarte? Se topește pe zi ce trece – și noi la fel.

A venit împleticindu-se pe trei picioare sănătoase, târându-l pe cel șchiop, dragul nostru șoricel cenușiu, care a ciugulit încrezător degetul lui Chris înainte să muște din gogoasă. A luat o bucățică și a mâncat-o, plin de încredere, fără să se îndoiască de noi, zeii lui, părinții lui, prietenii lui. Mă durea să privesc.

Nu a murit, nu pe loc. A devenit lent, nepăsător, apatic. Mai târziu, a avut mici puseuri de durere care l-au făcut să scâncească. În câteva ore era pe spate, țeapăn, mort. Cu degetelele roz încovoiate ca niște gheare. Ochișorii, niște mărgelile negre, adânciți în orbite și fără viață. Așadar, acum știam... fără umbră de îndoială. Nu Dumnezeu îl luase pe Cory.

– Am putea să punem șoarecele într-o pungă de hârtie, împreună cu două dintre gogoși, și să-l ducem la poliție, a spus Chris într-o doară, fără să-mi întâlnească privirea.

– Atunci ar trimite-o pe bunica la închisoare.

– Da, a spus el, și s-a întors cu spatele.

– Chris, îmi ascunzi ceva – despre ce e vorba?

– Mai târziu... când vom fi plecați. Acum am spus tot ce pot să spun fără să vărs. O să plecăm mâine-dimineață, devreme, a spus el atunci când eu nu i-am răspuns. Mi-a prins amândouă mâinile într-ale lui și le-a strâns cu putere. Cât putem de repede, o vom duce pe Carrie la doctor – și pe noi, la fel.

*

Ziua ni s-a părut atât de lungă. Aveam totul pregătit, și nimic altceva de făcut decât să ne uităm la televizor pentru ultima dată. Carrie, stând în colț, iar noi doi, fiecare pe patul lui, ne-am urmărit serialul preferat. Când s-a terminat, am spus:

– Chris, oamenii din serial sunt la fel ca noi – ies rareori în aer liber. Iar când o fac, doar auzim despre asta, nu vedem niciodată. Se vânzolesc prin camere de zi și prin dormitoare, stau în bucătărie și își beau cafeaua, sau se ridică în picioare și beau martini – dar niciodată, absolut niciodată nu ies în aer liber sub privirile noastre. Și ori de câte ori se întâmplă ceva bun, ori de câte ori își închipuie că vor fi în sfârșit fericiți, se petrece o catastrofă care le spulberă speranțele.

Am simțit cumva că mai era cineva în cameră. Mi s-a tăiat răsuflarea! Era bunica. Ceva din postura ei, din ochii ei cenușii ca ardezia, aspri și plini de cruzime, lăsa să se vadă disprețul ei batjocoritor și îmi dădea de înțeles că stătuse acolo ceva timp.

A vorbit pe un ton rece.

– Cât de sofisticată ați ajuns voi doi de când stați încuiați departe de lume. Credeți că glumiți, exagerând felul în care vedeți viața – dar nu ați exagerat. Previziunea voastră este corectă. Nimic nu funcționează în felul în care credeți voi că o va face. Până la urmă, veți fi dezamăgiți de fiecare dată.

Eu și Chris am privit-o lung, descurajați amândoi. Soarele cel ascuns pierise în noapte. Bunica își spusese părerea, așa că a plecat, încuind ușa în spatele ei. Am stat fiecare pe patul lui, iar Carrie a rămas ghemuită în colț.

– Cathy, nu mai fi dezamăgită! Bunica încerca numai să ne umilească din nou. Poate că nimic nu s-a sfârșit cu bine în viața ei, dar asta nu înseamnă că *noi* suntem sortiți eșecului. Să pornim mâine la drum fără mari speranțe de a găsi perfecțiunea. Așadar, sperând doar la o fărâmbă de fericire, nu vom fi dezamăgiți.

Dacă o fărâmbă de fericire putea să-l mulțumească pe Chris, cu atât mai bine pentru el. Dar după toți acești ani de strădanii, speranțe, vise și năzuințe, eu voiam un morman cât un munte

de înalt! Doar o fărâmbă nu-mi era îndeajuns. Începând din acea zi, mi-am făgăduit, eu însămi aveam să stau la cârma vieții mele. Nu soarta, nu Dumnezeu, nici măcar Chris nu aveau să-mi mai spună vreodată ce să fac, sau să mă domine în vreun fel. Începând din acea zi, nu aveam să mai depind de nimeni, aveam să iau ce voiam, când voiam, și nu aveam să mai dau socoteală nimănui altcuiva în afară de mine. Fusesem ținută prizonieră în ghearele lăcomiei. Fusesem trădată, înșelată, mințită, folosită, otrăvită... dar acum totul luase sfârșit.

Nu avusesem mai mult de doisprezece ani atunci când mă-mica ne-a condus prin pădurea deasă de pini, într-o noapte înstelată, sub lumina lunii... la un pas de a deveni femeie, iar în acești trei ani și aproape cinci luni ajunsesem la maturitate. Eram mai bătrână decât munții de afară. Înțelepciunea mamsardei îmi pătrunsese până în oase, mi se gravase în minte, făcea parte din viața mea.

Biblia spunea, așa cum îmi citase Chris într-o zi memorabilă, că fiecare lucru avea vremea lui. Socoteam că vremea fericirii mele mă aștepta după colț.

Unde era păpușa aceea fragilă din porțelan, cu părul de aur? Dispăruse. Dispăruse asemenea porțelanului preschimbat în oțel – devenise cineva care avea să obțină tot ce-și dorea, indiferent cine i-ar fi stat în cale. Hotărâtă, mi-am întors privirea către Carrie, care se ghemuise în colț, cu capul atât de plecat, încât părul ei lung îi acoperea fața. Nu avea decât opt ani și jumătate, dar era atât de vlăguită și își târșăia picioarele ca o bătrână; nu mai mânca, nici nu mai vorbea. Nu se mai juca cu bebelușul drăgălaș, care locuia în casa de păpuși. Când am întrebat-o dacă voia să ia cu ea câteva dintre acele păpuși, a rămas cu capul în piept.

Nici măcar Carrie, cu firea ei încăpățânată și sfidătoare, nu avea să mă mai învingă acum. Nimeni pe lumea aceasta, cu atât mai puțin un copil de opt ani, nu mai putea rezista acum puterii voinței mele.

Cu pași mari, m-am dus și am ridicat-o în brațe, și cu toate că s-a luptat fără putere, eforturile ei de a se elibera au fost

inutile. M-am așezat la masă și i-am îndesat mâncare în gură și am forțat-o să înghită atunci când voia să scuipe. I-am ținut un pahar de lapte la gură și, cu toate că și-a încleștat buzele, i le-am desfăcut și am obligat-o să înghită și laptele. A strigat că eram răutăcioasă. Am cărat-o în baie și am folosit șervețele când a refuzat să facă până și asta.

În cadă, i-am șamponat părul. Apoi am îmbrăcat-o în câteva straturi de haine groase, la fel cum m-am îmbrăcat și eu. Iar, după ce i s-a uscat părul, i l-am periat până când a început să strălucească și să arate oarecum ca pe vremuri, dar mult mai rar și lipsit de splendoarea de odinioară.

De-a lungul orelor nesfârșite de așteptare, am ținut-o pe Carrie în brațe, povestindu-i în șoaptă despre viitorul pe care eu și Chris îl plănuiserăm pentru toți trei – viețile fericite pe care aveam să le trăim în lumina aurie și fluidă a soarelui din Florida.

Chris ședea în balansoar, complet îmbrăcat, și zdrăgănea alene la chitara lui Cory. „Dansează, balerină, dansează“, cânta el încetisor, iar vocea lui nu era deloc rea. Poate că am putea să lucrăm ca muzicieni – un trio –, dacă avea să vină vreodată ziua în care Carrie avea să se însănătoșească îndeajuns încât să vrea să-și recapete glasul.

La încheietura mâinii aveam un ceas din aur de paisprezece carate, fabricat în Elveția, care trebuia să o fi costat pe mămica vreo câteva sute de dolari, iar Chris avea și el ceasul lui; nu eram săraci lipiți. Puteam să vindem chitara, banjoul, aparatul foto Polaroid al lui Chris și nenumăratele lui picturi în acuarelă – inclusiv inelele pe care tata i le dăduse mamei.

Dimineața de mâine avea să ne aducă scăparea – dar de ce nu încetam să mă gândesc că îmi scăpa un lucru extrem de important?

Și, dintr-odată, mi-am dat seama despre ce era vorba! Ceva de care nici eu, nici Chris nu ținuserăm seamă. Dacă bunica putuse să descuie ușa și să stea atât de mult timp în tăcere până să-i observăm prezența... oare nu făcuse asta și cu alte ocazii?

Și, dacă era adevărat, ar putea să ne știe planurile! Ar fi putut să-și pună la cale propriile planuri ca să ne împiedice să fugim!

M-am uitat spre Chris, întrebându-mă dacă ar trebui să aduc vorba despre asta. Doar nu avea să șovăie și de data *aceasta* și să găsească un motiv să rămânem... așa că mi-am dat glas bănuielii. Chris a continuat să ciupească corzile chitarei, fără să pară cătuși de puțin tulburat.

– Asta mi-a trecut prin minte din clipa în care am văzut-o stând acolo, a spus el. Știu că se încrede în mare măsură în majordomul ăla, John, și ar fi putut foarte bine să-i ceară să aștepte la capătul scărilor, ca să ne împiedice să părăsim casa. Nu are decât să încerce – nimeni și nimic nu ne va opri să plecăm mâine-dimineață, devreme!

Dar gândul la bunica și la majordomul ei așteptând la capătul scărilor nu îmi dădeau pace. Lăsând-o pe Carrie dormind în pat, iar pe Chris zdrăgănind la chitară în balansoar, am urcat în mansardă ca să-mi iau rămas-bun.

M-am oprit sub becul atârând din tavan și am privit în jur. Gândurile mi-au fugit la ziua în care am urcat aici pentru prima oară – toți patru, ținându-ne de mâini, uitându-ne cu ochi mari în jurul nostru, copleșiți de mansarda uriașă, cu mobila ei fantomatică și cu mormanele de vechituri prăfuite. L-am văzut pe Chris sus, pe grinzi, riscându-și viața ca să agățe două leagăne pentru Carrie și Cory. Am intrat agale în sala de clasă, uitându-mă la birourile cele vechi la care șezuseră gemenii ca să învețe să scrie și să citească. Nici nu am întors capul către salteaua pătată și urât mirositoare, ca să revăd cu ochii minții cum ne întindeam pe ea, la soare. Salteaua aceea îmi trezea alte amintiri. M-am uitat lung la florile sclipitoare în mijloc – și la melcul strâmb, la viermele purpuriu și amenințător, la afișele pe care eu și Chris le scriserăm și, prin întregul labirint al grădinii și al junglei noastre, m-am văzut dansând singură, veșnic singură, mai puțin atunci când Chris se ascundea în umbre privindu-mă, făcând din durerea lui durerea mea. Căci, atunci când dansam cu Chris în pași de vals, îl transformam în altcineva.

Chris a strigat din josul scărilor:

- A sosit vremea să plecăm, Cathy.

Am alergat înapoi în sala de clasă. Am scris pe tablă cu litere de-o șchioapă, cu cretă albă:

*Am trăit în mansardă,
Eu, Christopher, Cory și Carrie,
Acum am rămas doar trei.*

M-am semnat și am scris data. Știam, în sufletul meu, că fantomele noastre aveau să înlocuiască fantomele tuturor celorlalți copii încuiați în sala de clasă. Am lăsat în urma mea un mister pe care să-l descifreze altcineva, în vremurile ce aveau să vină.

După ce și-a băgat în buzunar punga de hârtie cu Mickey și cele două gogoși otrăvite, Chris a folosit cheia de lemn ca să deschidă ușa temniței noastre pentru ultima dată. Aveam să ne luptăm până la ultima suflare dacă bunica și majordomul se aflau jos. Chris căra cele două geamantane pline cu hainele noastre și alte bunuri, iar pe umăr își atârnase chitara multiubită a lui Cory și banjoul. Ne-a condus de-a lungul coridoarelor întunecoase, până la scăările din dos. Eu o căram pe Carrie în brațe, pe jumătate adormită. Cântărea doar puțin mai mult decât în noaptea în care o cărasem în sus, pe aceleași scări, cu mai bine de trei ani în urmă. Cele două geamantane din mâinile fratelui meu erau aceleași care o împovăraseră pe mămica în noaptea aceea cumplită de acum multă vreme, când eram atât de tineri, de iubitori și de încrezători.

În interiorul hainelor noastre stăteau prinse în ace două pungi, pline cu bancnotele furate din camera mamei, împărțite egal între mine și Chris, pentru ca nici unul din noi să nu rămână fără bani dacă vreo împrejurare neprevăzută ne-ar fi despărțit. Iar unul din noi avea să aibă grijă de Carrie și să o țină lângă el. În cele două geamantane se aflau monedele grele, împărțite și ele în două pungi, ca să echilibrăm greutatea.

Știam amândoi foarte bine ce ne aștepta afară. Nu ne uitaserăm atât de mult la televizor fără să învățăm că cei versați și cei fără suflet îi pândeau pe cei naivi și inocenți. Noi eram tineri și vulnerabili, plăpânzi, pe jumătate bolnavi, dar nu naivi sau inocenți.

Inima mi-a stat în loc, așteptându-l pe Chris să deschidă ușa din dos, temându-mă că, din clipă în clipă, cineva ne-ar putea opri. Chris s-a dat un pas înapoi și mi-a zâmbit.

Era frig afară. Petice de zăpadă zăceau, topindu-se, pe pământ. În curând, avea să ningă din nou. Cerul plumburiu de deasupra noastră prevestea asta. Și, totuși, nu era mai frig decât în mansardă. Simțeam pământul moale sub picioare. Cât de ciudat era, după ce mersesem ani de zile numai pe podele de lemn tari și drepte. Încă nu mă simțeam în siguranță, căci John ar fi putut să ne urmărească... și să ne aducă înapoi, sau măcar să încerce.

Am ridicat capul ca să adormesc aerul tăios și proaspăt de munte. Era la fel de îmbătător ca un vin spumos. Am mai mers puțin cu Carrie în brațe, apoi am lăsat-o jos, pe picioarele ei. S-a clătinat nesigură, și-a rotit privirea în jur, dezorientată și năucă. A fornăit și și-a șters năsucul roșu, atât de mic și delicat. Ahhh... avea oare să răcească foarte curând?

– Cathy, a strigat Chris din fața mea, trebuie să vă grăbiți. Nu ne-a rămas prea mult timp, și avem un drum foarte lung de parcurs. Ridic-o pe Carrie în brațe dacă obosește.

Am prins-o de mână și am tras-o după mine.

– Respiră adânc și încet, Carrie. Pe nesimțite, aerul proaspăt, mâncarea bună și lumina soarelui te vor face să te simți iar sănătoasă și puternică.

Fețișoara ei palidă s-a ridicat către mine – oare în ochi îi strălucea în sfârșit speranța?

– Mergem să-l întâlnim pe Cory?

Prima întrebare pe care o pusese din ziua aceea tragică, în care aflasem despre moartea lui Cory. M-am uitat la ea, știind că tânjea după Cory din adâncul sufletului. Nu puteam să-i

spun nu. Pur și simplu nu puteam să sting scânteia aceea de speranță.

- Cory a plecat peste mări și țări. Nu m-ai ascultat când am povestit că l-am văzut pe tăticul într-o grădină minunată? Nu ai auzit când am spus că tăticul l-a ridicat pe Cory în brațe și acum are grijă de el? Ne așteaptă amândoi, și într-o zi o să-i vedem din nou, dar de-abia peste mult, mult timp.

- Dar, Cathy, a protestat ea, lui Cory nu-i va plăcea grădina aia dacă nu sunt și eu acolo și, dacă se întoarce să ne caute, nu va ști unde suntem.

Tonul grav cu care rostise acele cuvinte m-a făcut să-mi dea lacrimile. Am ridicat-o și am încercat să o țin în brațe, dar s-a zbatut până când i-am dat drumul și și-a târât picioarele, rămânând în urmă și răsucindu-se pe jumătate ca să se uite înapoi la casa uriașă, pe care o păraseam.

- Haide, Carrie, mergi mai repede! Cory se uită la noi - vrea să fugim! A căzut în genunchi, rugându-se să scăpăm de aici înainte ca bunica să trimită pe cineva ca să ne aducă înapoi și să ne încuie iar în cameră!

Am mers pe toate cărările întortocheate, ținându-ne după Chris, care ne-a impus un ritm foarte rapid. Și, după cum eram sigură că avea să facă, ne-a condus fără greș în aceeași gară mică, unde nu se afla decât un acoperiș de tablă cocoțat pe patru stâlpi de lemn, cu o bancă verde, șubredă.

Soarele se întrezărea deasupra unui vârf de munte, la răsărit, alungând cețurile joase ale dimineții. Cerul s-a colorat în trandafiri și liliachiu în vreme ce ne apropiam de gară.

- Grăbește-te, Cathy! a strigat Chris. Dacă pierdem trenul ăsta, va trebui să așteptăm până la ora patru!

Ah, Dumnezeu, nu puteam pierde trenul! Dacă îl pierdeam, bunica avea cu siguranță destul timp să ne prindă din nou!

Am văzut mașina de poștă, cu un bărbat înalt și slab ca un par stând lângă cei trei saci cu scrisori de pe jos. Și-a ridicat șapca, scoțând la iveală o căpiță de păr roșcat. Ne-a zâmbit cu bunăvoință.

- V-ați trezit devreme, oameni buni, ne-a strigat el vesel. În drum spre Charlottesville?

- Da! În drum spre Charlottesville, a răspuns Chris, după ce a lăsat jos geamantanele, răsuflând ușurat.

- Ce fetiță drăgălașă, a spus poștașul cel înalt, măsurând-o cu o privire plină de milă pe Carrie, care se agăța temătoare de fusta mea. Dar, dacă nu vă e cu supărare, arată cam slăbuță.

- A fost bolnavă, a confirmat Chris. Dar în curând se va simți mai bine.

Poștașul a încuviințat din cap, părând să creadă acel pronostic.

- Aveți bilete?

- Avem bani. Apoi Chris a adăugat viclean, exersând pentru străini mai puțin demni de încredere: Dar numai cât să plătim biletele.

- Atunci, scoate banii, băiete, uite trenul de cinci patrușcinci.

În timp ce călătoream cu trenul de dimineață, îndreptându-ne spre Charlottesville, am văzut conacul Foxworth sus, pe coasta dealului. Eu și Chris nu ne puteam dezlipi privirea de la el, nu ne puteam abține să nu ne uităm cu ochi mari la închisoarea noastră, din exterior. Ne-am ațintit privirile mai cu seamă asupra ferestrelor de la mansardă, cu obloanele negre închise.

Apoi, aripa de nord mi-a atras atenția; mi-am pironit-o asupra ultimei camere de la etajul al doilea. I-am dat un ghiont lui Chris când draperiile cele grele s-au despărțit, iar silueta neclară, îndepărtată a unei bătrâne masive a apărut acolo, uitându-se afară, căutându-ne... apoi a dispărut.

Firește că putea să vadă trenul, dar știam că nu avea cum să ne vadă și pe noi, la fel cum nici noi nu reușiserăm niciodată să distingem pasagerii. Cu toate astea, eu și Chris ne-am lăsat mai jos în scaune.

- Oare ce caută acolo atât de devreme? i-am șoptit eu lui Chris. De obicei, nu ne aduce mâncarea mai devreme de șase și jumătate.

Chris a râs cu amărăciune.

- Ah, iarăși încearcă să ne prindă făcând ceva păcătos și interzis.

Poate că așa era, dar îmi doream să-i știu gândurile, emoțiile care o încercaseră intrând în cameră și găsind-o goală, fără nici o haină rămasă în dulapuri și sertare. Și nici o voce, nici un zgomot de pași deasupra capului, alergând la chemarea ei.

În Charlottesville ne-am cumpărat bilete pentru Sarasota, și ni s-a spus că aveam două ore de așteptat pentru următorul autobuz spre sud. Două ore, în care John ar putea să sară într-o limuzină neagră și să prindă din urmă trenul acela lent!

- Nu te mai gândi la asta, a spus Chris. Nu ai de unde să știi dacă John știe despre noi. Bunica ar fi fost neghioabă să-i spună, deși el e îndeajuns de băgăcios ca să afle singur.

Ne-am gândit că ar fi fost mai bine să nu rămânem pe loc, dacă voiam să-i fie greu să ne găsească. Ne-am depozitat cele două geamantane, chitara și banjoul într-un dulap închiriat. Ținându-ne de mână, Carrie la mijloc, ne-am plimbat pe străzile principale din acel oraș unde știam că servitorii din conacul Foxworth veneau să-și viziteze rudele în ziua lor liberă și să meargă la cumpărături sau la cinema, sau să se distreze în alte feluri. Și, dacă ar fi fost joi, ne-am fi temut cu adevărat. Dar era duminică.

Probabil că arătam ca niște vizitatori de pe altă planetă, în hainele noastre lălâi și nepotrivite, cu pantofii noștri de tenis, cu tunsorile stângace și chipurile palide. Dar nimeni nu stăruia cu privirea asupra noastră, așa cum ne temuserăm. Eram acceptați ca făcând parte din rasa umană, cu nimic mai ciudați decât alții. Era un sentiment plăcut să ne aflăm din nou în mijlocul unei mulțimi, înconjurați de fețe diferite.

- Mă întreb unde se grăbesc cu toții? a întrebat Chris, exact în momentul în care și eu cugetam la același lucru.

Ne-am oprit nehotărâți la un colț de stradă. Cory trebuia să fie înmormântat nu departe de acolo. Ah, cât de mult mi-aș fi dorit să-i găsesc mormântul și să-i las flori. Aveam să revenim în altă zi cu trandafiri galbeni și să îngenunchem, spunând

rugăciuni, fie că folosea la ceva, fie că nu. Dar, deocamdată, eram nevoiți să plecăm cât mai departe, ca să nu o punem pe Carrie în și mai mare primejdie... să ieșim din Virginia înainte de a o duce la doctor.

Chris a scos atunci din buzunarul de la jachetă punga de hârtie cu șoarecele mort și gogoșile pudrate cu zahăr. Privirea lui plină de seriozitate a întâlnit-o pe a mea. Mi-a fluturat indecis punga prin fața ochilor, cercetându-mi expresia chipului, întrebându-mă din priviri: Ochi pentru ochi?

Punga aceea de hârtie era încărcată de înțeleșuri. Toți anii noștri pierduți, educația de care nu avuseserăm parte, tovarășii de joacă și prietenii, și zilele în care am fi putut să râdem, nu să plângem. În punga aceea se aflau toate frustrările noastre, umilințele, singurătatea nesfârșită, pedepsele și dezamăgirile – și, mai presus de orice, punga aceea reprezenta pierderea lui Cory.

– Putem să mergem la poliție și să le spunem povestea noastră, a spus Christopher fără să-și întoarcă privirea spre mine, iar statul va avea grijă de tine și de Carrie, și nu veți mai fi nevoite să fugiți. Poate că veți fi trimise în familii adoptive sau la orfelinat. Cât despre mine, nu știu...

Chris nu-mi vorbea niciodată uitându-se în altă direcție, doar dacă nu cumva îmi ascundea ceva – acel ceva anume care trebuia să aștepte până când părăseam conacul Foxforth.

– Haide, Chris! Am scăpat, așa că dă-i drumul. Ce încerci să-mi ascunzi?

Chris și-a lăsat capul în piept, iar Carrie a venit mai aproape și s-a agățat de fusta mea, deși urmărea fascinată din priviri cursul aglomerat al traficului și nenumărații oameni grăbindu-se pe lângă noi, dintre care unii îi zâmbeau.

– E vorba despre mămica, a spus Chris cu vocea joasă. Ți-ai mai aduci aminte când a spus că ar fi în stare de orice ca să recâștige binecuvântarea tatălui ei, ca să poată primi moștenirea? Nu știu ce a obligat-o bunicul să promită, dar am tras cu urechea la servitori. Cathy, cu câteva zile înainte să moară, bunicul a adăugat un codicil la testament. Acesta stabilește că, dacă se va dovedi vreodată că mămica a avut copii cu primul ei soț,

atunci va fi nevoită să renunțe la întreaga moștenire – și să returneze tot ce a cumpărat cu acei bani, inclusiv haine, bijuterii, investiții –, la tot. Și mai mult de atât; a cerut să se adauge că va pierde totul și dacă va naște copii din a doua căsătorie. Și mămica își închipuia că o iertase. Dar nu a iertat-o, și nici nu a uitat. A continuat să o pedepsească până și din mormânt.

Am căscat ochii de uimire când am pus totul cap la cap.

– Vrei să spui că mămica...? A fost mămica, și nu bunica?

Chris a ridicat din umeri, de parcă nu i-ar fi păsat, ceea ce știam că nu putea fi posibil.

– Am auzit-o pe bătrână rugându-se lângă pat. E malefică, dar mă îndoiesc că a pus chiar ea otrava pe gogoși. Ni le aducea sus, și știa că mâncam dulciurile, deși ne-a avertizat de la bun început să nu le mâncăm.

– Dar, Chris, nu avea cum să fie mămica. Era plecată în luna de miere când am început să primim gogoși în fiecare zi.

Pe buze i-a apărut un zâmbet amar și crispat.

– Da. Dar testamentul a fost citit acum nouă luni; acum nouă luni, mămica se întorsese. Numai mămica are de câștigat după testamentul bunicului – nu bunica, ea are banii ei. Ea nu a făcut decât să ne aducă sus coșurile, în fiecare zi.

Aveam atât de multe întrebări – dar Carrie stătea lângă mine, agățându-se de fusta mea și uitându-se în sus, la mine. Nu voiam să știe că moartea lui Cory nu fusese din cauze naturale. Atunci Chris mi-a pus în mâini punga cu dovezile.

– Tu hotărăști. Tu, cu intuiția ta, ai avut dreptate de la bun început – dacă te-aș fi ascultat, Cory ar fi fost încă în viață.

Dragostea trădată naște o ură cum nu s-a mai văzut pe lume – iar gândurile îmi strigau răzbunare. Într-adevăr, voiam să le văd pe amândouă în închisoare, în spatele gratiilor, condamnate pentru crimă premeditată – patru capete de acuzare, dacă se puneau la socoteală și intențiile. Aveau să fie ca niște șoareci cenușii în cuști, încuiate ca și noi, numai că ele aveau să se afle în compania drogatelor, a prostituatelor și a ucigașelor asemenea lor. Aveau să poarte uniforme de pușcăriaș, din bumbac cenușiu. Fără vizite, de două ori pe săptămână, la

salonul de înfrumusețare pentru mămica, fără machiaj, fără manichiuri profesionale – și dușuri, doar o dată pe săptămână. Avea să își piardă până și intimitatea părților celor mai tainice ale corpului. Ah, cât avea să sufere fără blănuri, bijuterii, croaziere calde în mările sudului după venirea iernii. Nu avea să mai aibă nici un soț tânăr, chipeș și iubitor, cu care să se hărjonească în patul cel somptuos în formă de lebadă.

M-am uitat către cer, acolo unde ar fi trebuit să sălășluiască Dumnezeu – oare Îl puteam lăsa să-Și urmeze căile, să echilibreze balanța și să mă scape de povara dreptății?

Cât de crud și nedrept din partea lui Chris să lase întreaga povară a deciziei pe umerii mei! De ce?

Poate din cauză că el i-ar fi putut ierta orice – chiar și moartea lui Cory, și strădaniile de a ne ucide pe toți? Oare se gândea că asemenea părinți ca ai ei ar putea-o împinge la orice – chiar și la crimă? Existau oare destui bani pe lumea asta ca să mă facă *pe mine* să-mi ucid cei patru copii?

Imagini mi-au fulgerat prin minte, amintindu-mi de zilele dinaintea morții tatei. Am văzut cum ședeam cu toții în grădină, râzând fericiți. Pe plajă, navigând, înotând, sau la munte, cu schiurile. Și am văzut-o pe mămica în bucătărie, străduindu-se să gătească mese care să ne mulțumească pe toți.

Fără îndoială, părinții ei cunoșteau toate metodele de a-i ucide dragostea pentru noi – știau ei cum. Sau poate Chris se gândea, la fel ca mine, că, dacă am merge la poliție și ne-am spune povestea, fotografiile noastre ar apărea pe prima pagină a fiecărui ziar din țară? Oare strălucirea ieftină a publicității ar compensa pentru ceea ce am pierde? Intimitatea noastră – nevoia de a rămâne împreună? Oare eram în stare să ne pierdem unul de celălalt doar de dragul răzbunării?

Mi-am ridicat din nou privirea către cer.

Nu Dumnezeu era cel care scria scenariile pentru actorii nevolnici de jos, de pe pământ. Le scriam noi înșine – cu fiecare zi pe care o trăiam, cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam, cu fiecare gând pe care ni-l gravam în minte. Până și mămica își scrisese scenariul. Și cât de mizer era!

Odinioară, avusese patru copii pe care îi considera perfecți din toate punctele de vedere. Acum nu mai avea nici unul. Odinioară, avusese patru copii care o iubeau și o considerau pe ea perfectă din toate punctele de vedere – acum nici unul dintre ei nu o mai credea perfectă. Iar ea nici măcar nu-și dorea să mai aibă alții. Iubirea pentru tot ceea ce se putea obține cu bani avea să o țină pe vecie credincioasă acelui codicil plin de cruzime din testamentul tatălui ei.

Mămica avea să îmbătrânească; soțul ei era cu mulți ani mai tânăr. Urma să aibă destul timp să simtă singurătatea și să-și dorească să fi mers pe altă cale. Dacă brațele ei nu aveau să tânjească niciodată să mă cuprindă, aveau să tânjească după Chris, și poate după Carrie... și, fără îndoială, avea să își dorească copiii care aveau să fie ai noștri într-o bună zi.

Aveam să părăsim orașul, îndreptându-ne într-un autobuz către sud, ca să devenim *cineva*. Când aveam să o întâlnim din nou pe mămica – și soarta avea grijă să se întâmple așa –, aveam să o privim drept în ochi și să-i întoarcem spatele.

Am lăsat să-mi cadă punga în cel mai apropiat coș de gunoi, luându-mi rămas-bun de la Mickey și rugându-l să ne ierte pentru ce făcuserăm.

– Haide, Cathy! a strigat Chris, întinzându-mi mâna. Ce-a fost a fost. Ia-ți adio de la trecut și întâmpină-ți viitorul. Pierdem timpul; am pierdut deja destul. Lumea întreagă ni se așterne înaintea noastră, așteptându-ne.

Tocmai cuvintele de care aveam nevoie ca să mă simt adevărată, *vie, liberă!* Îndeajuns de liberă cât să-mi uit gândurile de răzbunare. Am râs și m-am răsucit pe călcâie ca să alerg spre el și să-mi așez mâna într-a lui, întinsă spre mine, așteptând pregătită să mă primească. Cu brațul liber, Chris s-a aplecat ca să o ridice pe Carrie și a îmbrățișat-o strâns, sărutând-o pe obraz.

– Ai auzit, Carrie? Suntem în drum spre locul unde florile cresc toată iarna – de fapt, acolo florile cresc tot anul. Nu-ți vine să zâmbești?

Un zâmbet minuscul a fluturat pe buzele palide, care păreau să fi uitat cum să zâmbească. Dar era de ajuns – deocamdată.

Epilog

Închei, plină de ușurare, povestea anilor noștri de formare, care urmau să stea la temelia întregilor noastre vieți.

După ce am evadat din conacul Foxworth, ne-am croit un drum în viață și am reușit, cumva, să nu încetăm să luptăm pentru țelurile noastre.

Viețile noastre aveau să fie întotdeauna furtunoase, dar ne-au învățat atât pe mine, cât și pe Chris că eram supraviețuitori. Cât despre Carrie, pentru ea lucrurile stăteau cu totul altfel. A avut nevoie de convingere ca să-și dorească o viață fără Cory, chiar și atunci când era înconjurată de roze.

Dar cum am reușit să supraviețuim – aceasta e altă poveste.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI.....	7
Prolog	9
Rămas-bun, tăticule!	11
Drumul spre bogăție	43
Casa bunicii	59
Mansarda.....	72
Mânia lui Dumnezeu	92
Povestea mamei	102
Minutele trec ca orele	121
Cum să cultivi o grădină	136
Sărbători.....	172
Petrecerea de Crăciun.....	204
Incursiunea lui Christopher și consecințele ei.....	216
Iarna cea lungă, și primăvara, și vara	229
 PARTEA A DOUA	 245
Crescând în ani și-n înțelepciune.....	247
O bucătică de rai	273
O după-amiază ploioasă	284

Cum să-ți faci rost de un prieten.....	293
În sfârșit, mămica.....	300
Surpriza mamei	322
Tatăl meu vitreg.....	358
Înveșmântează toate zilele în albastru, dar păstrează una pentru <i>negru</i>	377
Evadarea.....	393
Sfârșituri, începuturi.....	412
Epilog.....	428

Este anul 1957, și membrii familiei Dollanganger par să ducă o existență lipsită de griji în căminul lor idilic din Gladstone, Pennsylvania... până când tragedia lovește crunt. În ziua în care Christopher, capul familiei, este ucis într-un accident, văduva lui, Corrine, trebuie să se confrunte cu povara unor datorii pe care nu-și poate permite să le plătească. Singura ei salvare este să se întoarcă la conacul părinților săi foarte înstăriți pentru ajutor. Mama ei, Olivia Foxworth, o ființă neînduplecată și plină de cruzime, îi găzduiește cu o condiție: cei patru copii ai familiei să stea ascunși în mansardă.

Astfel, începe calvarul fraților Dollanganger – Cathy, Chris și gemenii Carrie și Cory –, victime nevinovate ale păcatelor interzise, condamnați să trăiască izolați de lume.

„Am avut, în cercul nostru de prieteni, un exemplar din *Florile de la mansardă*, care a trecut din mână în mână și în final a ajuns la mine. Am zis: «Eu cartea asta o s-o păstrez». [...] Citesc și acum o dată pe an *Florile* când am puțin timp între alte două cărți.”

Gillian Flynn, autoarea romanului *Fata dispărută*

Un fenomen literar!

**Cărțile lui V.C. Andrews au fost traduse în 25 de limbi
și s-au vândut în peste 100 000 000 de exemplare.**

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1351-6

9 786063 313516